

ЕЛЪН ШРАЙБЕР ТАНЦ С ВАМПИР

Част 4 от „Вампирски целувки“

Превод от английски: MimzZz, reallovr, Prophecy_girL, ki6i, zara,
mishaoc, lora11, 2009

chitanka.info

ГЛАВА 1

ПОГРЕБАНИ

Събудих се от убийствено сковаване, бях затворена в ковчег на Александър. Откакто бях пристигнала в Имението малко преди неделния изгрев, лежах до приятеля си — вампир, Александър Стърлинг, докато той проспиваше огрените от слънце часове на уикенда, скрит в дрешника на таванската си стаичка.

Бе като сбъдната мечта. Първото ми вкусване — или в този случай, отхапване — от вампирския начин на живот.

Бяхме се сгушили в леглото на истинската ми любов — клаустрофобичен, черен, дървен ковчег. Бях сляпа като прилеп; без проблем можехме да се окажем погребани в най-дълбоките недра на някое отдавна забравено гробище. Обградени от компактното ни жилище, можех едновременно без усилие да докосна затворения капак над мен и да опра лакътя си на страничната стена. Сладкият аромат на бор и кедър се носеше около мен, наситен като тамян. Не виждах нищо, дори и черния лак на ръката си. Всички звуци отвън бяха недоловими. Нищо не се чуваше нито сирени, нито птици, нито виещ вятър. Бях загубила представа за времето. Все едно бяхме сами в целия свят — и нищо не съществуваше извън стените на този ковчег.

Обгърнатата от тъмнина и мекота като паяжина завивка от гъши пух, бях сгушена в арктическо белите ръце на Александър, докато главата ми нежно почиваше на гърдите му. Усещах топлия му дъх на да пари на бузата ми. Представях си неестествено бледите му клепачи, покриващи шоколадовокафявите му очи. Игриво опипах кадифените му устни и прокарах пръсти по перфектните му зъби, докато не стигнах до един, остър като нож.

Веднага лапнах пръстта си, за да видя дали кърви. За жалост, нямаше.

Почти бях станала част от света на Александър — завинаги.

А дали наистина бях?

Въпреки че беше неделя и бях изтощена, от прекараните няколко седмици в опити да защитя моята Немезида, Тревър Мичел, от жадните зъби на вампирите-близнаци, Джагър и Луна Максвел, не бях спокойна. Не можех да започна да спя през деня, вместо през нощта.

Докато бях притисната до Александър и споделях неговия свят, не исках нищо повече от това да прекарваме времето си в целувки, игри и в разговори. Докато той спеше спокойно, моите мисли се въртяха се около едно нещо: друг тийнейджър вампир бе пристигнал в Дулсвил. Името му беше Валентин.

Преди няколко дни по-малкия от престъпните братя-близнаци Носферату, излязъл от дребния си ковчег, намиращ се някъде във вампирския свят, бе забелязан в Дулсвил от брат ми и идиотската му половинка — Хенри.

Можех само да предполагам как изглежда Валентин по описанието дадено от брат ми: бледа кожа, продупчени уши, черен лак. Представях си умалена версия на Джагър — загадъчен, мършав, страховит. Беше направо жестоко, че брата на Джагър бе точно негово копие, докато моят бе пълната ми противоположност. Само да бях благословена с подобен вампир за по-малък брат. Щяхме да прекараме цялото си детство в преследване на духове в дулсвилското гробище, в претърсване на Оукли Уудс за страховити паяци и в игри на „скрий се и изкрещи“ в мазето ни. Вместо това израснах с брат, който предпочиташе да изследва квадратни корени сам пред това да яде желирани червей с мен.

Чудех се защо така внезапно Валентин се бе появил в провинциалното градче Дулсвил, толкова далеч от родения му край — Румъния. Сега, когато Александър и аз се бяхме освободили от по-възрастните близнаци Максвел, се бях съсредоточила върху новата си задача, да разбера местонахождението и мотивите на единайсетгодишния Валентин и да го задържа настрана от Били, преди да е станало твърде късно. Но под закрилата на слънчевите часове, брат ми и Дулсвил не бяха в опасност, така че умът ми можеше да се върне към единствения вампир, с когото се чувствах сигурна.

Докато Александър и аз лежахме в тъмното, затворени и прегърнати, милвах копнинено черната му коса.

През деня без него, не можех да си намеря място. Бях приела опасностите, Александър се тревожеше твърде много, но аз не можех

да прекарам вечността в отброяване на жестоките минути прекарани без истинската си любов. Нима Александър не разбираше колко лесно мога да се адаптирам към свята му, към това да спим заедно в удобен ковчег, да летим в нощното небе, да живеем в прашното старо Имение? Чудех се какъв тип вампир бих била: благороден мечтател като Александър или кръвожадна заплаха като Джагър? При всички случаи, откакто Джагър и Луна бяха напуснали Дулсвил, Александър и аз най-после имахме възможността да споделим нашите два свята — смъртния и безсмъртния. И все пак, съществуваше една малка пречка на пътя ми, сега Валентин бе в града.

Александър разбуди и той имаше неспокоен сън.

— Будна си — прошепна сладко. — Сигурен съм, че ти е трудно да се приспособиш към графика ми на спане.

Не исках да си призная, че не мога да съм перфектната вампирска съпруга.

— Не мога да си почивам, когато ти се толкова близко до мен. Чувствам се по-жива от всякога — казах.

Обгърнах с длани гладкото му лице, а пръстите ми намериха меките му устни. Наведох се, за да го целуна, но носът ми неочаквано се сблъска с неговия.

— О, съжалявам — казах през смях.

— Един от недостатъците да се срещаш със смъртен — заключи той, през смях. — Но си струва.

— Какво имаш предвид?

Вместо отговор, той нежно докосна шията ми, карайки цялото ми тяло да потръпне.

След това притисна устните си към моите и прокара пръстите си надолу по гръбнака ми. Помислих си, че ще умра. Косата ми падна върху лицето и той направи нещо, което аз така и не успях да различа в тъмнината.

Нежно отметна косата от лицето ми.

Задъхах се.

— Как разбра, че косата ми е влязла в очите?

Александър не отговори.

— Ти виждаш! — казах аз. — Можеш да ме виждаш.

— Голям съм късметлия — призна най-накрая. — Толкова си красива.

Съществуваха толкова много мистерии около Александър, чудех се колко още ще ми разкрие и как мога да ги разбуля.

Отпуснах главата си на рамото му докато той нежно масажираше гърба ми.

— Слънцето залезе — отбеляза той.

— Вече? От къде знаеш — попитах аз. — И това ли можеш да видиш?

Не отговори.

Можех да чуя как Александър повдига капака на ковчега. Сграбчи ръката ми и изведнъж се оказах права в непрогледния мрак около мен.

Александър ме повдигна на ръце и ме изнесе от ковчега както Дракула носеше неговата смъртна булка. Нежно ме спусна, а аз се притиснах към него, въобще не ми пукаше къде се намираме. Вратата на дрешника се отвори с шумно скърцане. Примижах докато очите ми свикнат с лунната светлина, която се процеждаше в стаята. Надянахме кубинките си, аз седнала на разбитото му, но удобно кресло, а Александър коленичил на грапавия и твърд под.

— Така, значи ще ме научиш да летя? — попитах подигравателно.

— Валентин не е от момчетата, с които Били би излизал. Трябва да стигнем до брат ти преди Валентин да го стори.

С тези си думи, Александър заключи дрешника, сграбчи ръката ми и за сега затвори входа към Подземния свят.

Сега, когато тъмнината се бе спуснала над Дулсвил, бе изключително важно с Александър да открием Били, но аз бях раздвоена. Днес за пръв път ми се отдаваше възможност да изпитам живот подобен на вампирския. Никога не си бях представяла, че ще прекарам цял ден в ковчег с вампир. Не исках да свършва. Когато достигнахме до прага на таванската стаичка спрях.

— Трябва да тръгваме — каза той.

— Знам.

Представях си живота ми заедно с Александър: триножника му в единия ъгъл на стаята и тоалетната ми масичка украсена с шантави стикери в другия. През нощта щяхме да се скитаме из гробището, ръка за ръка. Щяхме да гледаме Хелюин на големия му плосък телевизор, да се гоним из ужасно скърцащите и пусти коридори на Имението му.

Александър протегна ръката си. Неохотно се оставих да ме отведе от въображаемия ми свят. Преминах през осветените от свещи коридори на Имението, през огромните стаи с високи тавани, вятъра се носеше като шепот през коридора.

В подножието на постаното с червено килимче главното стълбище, поздравихме иконома на Александър, Джеймсън, който изглеждаше особено зловец в черния си костюм. Сигурно имаше среща с новата си приятелка, бившата ми шефка Руби Уайт. Очите му бяха спокойни, но призрачно бялото му лице се покри с червенина, когато заговори.

— Добър вечер, госпожице Рейвън — каза с мекия си румънски акцент.

— Здравей Джеймсън.

— Ще приготвя вечерята ви след няколко минути — каза Зловещият човек.

— Благодарен съм ти Джеймсън, но нямаме време за това сега — заключи Александър, както Батман на иконома си, Алфред.

Усетих пристъп на болка ме облада, заради самотата Джеймсън — той щеше да вечеря сам в Имението. Но Джеймсън изглеждаше по-скоро облекчен, и докато навличахме якетата си, дочух как говори по телефона:

— Госпожице Руби? Свободен съм за вечеря по-рано от очакваното... Прекрасно. Да ще съм ви благодарен ако ме вземете оттук. Обичам властните жени — пошегува се.

Чувствах се все едно пътуваме през някаква пресечена местност, докато Александър караше Мерцедеса на Джеймсън надолу по извитите, лъкатушещи и пусти улици далеч от Бенсън Хил към безупречните улици на предградията — моя квартал.

Притеснявах се, че няма да намерим Били, затова пробягах стъпалата пред прага и затършувах из връзката си ключове — един за къщата, друг за задната, за предната врата, за шкафчето, за дневника ми и няколко, за които си нямах и на идея какво отключват. Всичките бяха закачени за няколко ключодържателя — фигурка на Оливия Ауткаст, плюшено прилепче от „Здравей, Прилепче“, и пластмасова плочка на Дони Дарко.

Ръцете ми трепереха, докато се опитвах да намеря правилния. Александър спокойно взе връзката ключове от ръката ми, черния му

пластмасов пръстен-паяк проблесна на лунната светлина.

Бързо намери ключа за къщата и го пъкна в ключалката.

Мина по-малко от минута и вече бяхме в къщата.

— Били? — извиках от подножието на стълбището.

Нямаше отговор, нямаше дори: „Махай се“.

Обърнах се към Александър и той изглеждаше притеснен.

Полетях нагоре по покритото с бежев килим стълбище право към стаята на Били. На затворената врата с червено-черни букви висеше надпис: „ЗАБРАНЕНО ЗА ВАМПИРИ. ТОВА СЕ ОТНАСЯ НАЙ-ВЕЧЕ ЗА ТЕБ, РЕЙВЪН!“

Пренебрегнах надписа и отворих вратата.

— Трябва да поговорим — предупредих, докато влизах.

Всичко в стаята на брат ми — бюрото, компютъра, компютърните игри, спортните картички, неоправеното легло — си беше на мястото. Всичко освен него.

Претърсих банята и подредената стая за гости, но от досадния ми брат нямаше и следа.

Втурнах се надолу по стълбите и намерих входната врата открената.

— Били? — попитах.

Вместо Били по коридора приближаваше майка ми, пременена с бледо морав пуловер на Ралф Лоран и сиви панталони.

— О, здравей Александър — каза тя, очите й проблеснаха. — Колко се радвам, че се виждаме.

Александър винаги бе странно срамежлив с компанията на родителите ми.

— Здравейте, госпожо Мадисън — отговори Александър, отмятайки нервно черната си коса.

— Казах ти вече, наричай ме Сара — каза с почти момичешко кикотене.

Подбелих очи. Не бях сигурна, дали майка ми бе щастлива от това, че някой в такова малко градче като Дулсвил или по-скоро, че някой в целия свят ме приемаше, или просто хипнотизиращите кафяви очи на Александър я правеха лекомислена. Може пък имаше някакви ярки проблясъци от хипи дните си.

Нямах достатъчно време, за да я разпитвам точно сега.

— Толкова се радвам, че и двамата сте тук — каза сладко. — Току-що звънях в Александър.

— Били ще се прибере ли скоро? — прекъснах я аз.

— Не, но това ще ни отдаде перфектната възможност да вечеряме заедно. Само четиримата.

Въздъгнах. Най-накрая, след години на заяждане относно облеклото ми, майка ми започваше да ме третира като възрастен. За мое съжаление, не можех да приема вечерята израз на родителското възприемане. Имах други неща на главата си.

— Трябва да говоря с Били.

— В математическия клуб е — каза тя грабвайки сивото наметало от дрешника в коридора. Резервирали са библиотеката за партито по случай края на годината.

— Трябва да му кажа нещо — казах.

— Имаме резервация в бистрото на Франсоа. Баща ти трябваше да се отбие до офиса, така че ще ни чака там.

— При Франсоа? — Макар че консервативния Дулсвил бе малък колкото голф игрище, това бистро бе точно на другия край на града, на мили от библиотеката.

— А защо да не е в Клуба по крикет? — предложих ресторант по-близо до местоположението на Били.

— Искаш да отидеш в Клуба по крикет? — попита ме тя. — Мислех си, че не харесваш този ресторант.

— Какво има да не му харесвам. Популярен е и е забавно — убедително казах аз.

— Точно затова си мислех, че го ненавиждаш.

Прехапах черната си устна.

— Ще се звънна на баща ти от колата. Мисля, че има номера на ресторанта на бързо набиране — каза тя, грабвайки ключовете от колата и избутвайки ни през входната врата.

ГЛАВА 2

УГОЩЕНИЕ ЗА ВАМПИРИ

Типичният Американски МОЛ прилича на картина, сътворена от бързото махване с четка по пейзаж, който сякаш крещи от неоригиналност и скука. И всичко това, направено от художник без вдъхновение. Молът на Дулсвил не правеше изключение, претъпкан с надценени мебели, аутлет за натруфени обувки, както и типичният магазин за женски дрехи, които преобладаваха навсякъде. Няколко верижни ресторанта бяха разпръснати по паркинга, с непоносимо дълги чакащи опашки и порции с големината на Монтана.

Клубът по Крикет, като английска кръчма на стероиди, беше обособен в приготвянето на храна и напитки отвъд океана. На тъмните, прекалено излъскани стени висяха снимки на най-добрите постижения в крикет мачовете и други спомени, поставени в рамки, които включваха автентични състезателни фланелки, схеми за отчитане на резултата и други трофеи.

Двамата с Александър влязохме в ресторанта, облечени както обикновено — или в нашия случай, необикновено — аз бях в обичайните кубинки, плисирана пола на райета, тениска на „Ужасната маймуна“. Александър пък беше в черни панталони и тениска на Mindfreak. Както обикновено, обирахме погледите на спретнатите хора около нас, сякаш бяхме отишли непоканени на коктейлно парти.

Баща ми стоеше на бара, облечен в бяла риза и панталони в цвят каки, разхлабена вратовръзка, със сода в едната си ръка. Когато ни видя, дойде при нас.

— Здравей, Александър — каза той, разтърсвайки ръката на гаджето ми, сякаш бяха футболисти, които играеха на „ези-тура“.

— Здравейте, господин Мадисън — успя да каже Александър.

— Наричай ме Пол — отвърна баща ми, потупвайки го по рамото.

— Добре... Пол — промърмори неловко приятелят ми.

— Здравей, скъпа! — прегърна ме баща ми, а после поздрави майка ми с целувка по бузата.

— Масата ви е готова, господин Мадисън — дойде една сервитьорка, на типичната колежанска възраст, държейки менюта във формата на бухалки за крикет в ръцете си.

За момент застинах. Гордеех се, че моите родители, преди хипита, а сега толкова консервативни, бяха успели да приемат с отворени обятия Александър и моите необикновени навици. Може би това означаваше, че майка ми най-сетне бе готова да ми купи черни мрежести чорапи и раздърпани потничета вместо спретнатите пуловери. А баща ми да покани Александър и мен на концерт на Nightshade вместо на тенис мач. Но те все още имаха да извървят дълъг път преди наистина да успеят да приемат цялата тази ситуация. Умирах да им споделя тайната си — че бяха на път да вечерят с вампир!

Консервативните посетители на ресторанта, с перфектните си прически и безупречните си деца ни гледаха сякаш бяхме две блатни чудовища. Можех да видя ужаса в кристалните им сини очи, докато се молеха, че техните хлапета нямаше да пораснат и да започнат да слагат лилави кичури в русите си коси.

Надявах се на малко ъглово сепаре, далеч от клюкарите и зяпачите — място, от което лесно можех да се измъкна от Крикет Клуба.

Вместо това, сервитьорката ни поведе към една маса точно в средата на заведението.

Пригответихме се да се настаняваме и моят ужасно блед приятел учтиво задържа стола, за да мога да седна. Баща ми бързо стана и направи същия жест за изненаданата ми майка.

— Четиримата трябва да вечеряме по-често — предложи майка ми, когато седнахме. — Александър изкарва на показ най-доброто у баща ти.

Ние двамата с него бяхме на показ, сякаш прожекторите на Бродуей бяха насочени към нас. Меката светлина на свещите не можеше да замаскира погледите или шепотът на останалите клиенти на заведението.

Но все пак имах други грижи на главата си. Освен притесненията, че съм тотален аутсайдер, аз трябваше да измисля

начин как двамата с Александър ще успеем да се измъкнем и да стигнем до библиотеката преди Валънтайн.

Или може би вече бяхме закъснели. Представих си как, между купчините книги по физика и математика, Валънтайн може би впиваше зъби във врата на брат ми. Но трябваше да запазя позитивна нагласа. Не ми се струваше вероятно Валънтайн да рискува да бъде забелязан. Или пък не?

— Това е много приятно — каза мило баща ми. — Поръчайте каквото желаете. Майка ти плаща — пошегува се той.

Точно тогава една слаба жена, облечена в костюм на DKNY дойде при нас и застана до масата ни. Приличаше страшно много на Тревър Мичъл. Беше майка му.

— Здравейте, Сара, Пол — каза тя. Усмивката ѝ стана толкова широка, че розовото ѝ червило се напука.

Тя огледа Александър, после мен, вероятно отбелязвайки наум всичко, което можеше да разкаже на приятелките си от клуба по тенис.

— Какво съвпадение — да се видим тук — каза майка ми.

— Или пък съдба — поправи я тя и погледна към Александър.

— О... Познаваш Александър Стерлинг — започна майка ми.

— Не, виждала съм го из града, но не съм имала удоволствието да се срещна лице в лице с него.

Тя протегна своята безупречна, тънка ръка, с идеален френски маникюр и повече бляскащи бижута, отколкото продавачка в QVC^[1].

Александър бързо протегна и своята ръка. Помислих си, че сигурно се чувства сякаш стиска ръката на някаква вещица, само че по-малко очевидна такава.

— Не мога да повярвам, че не съм те виждала никога през деня — каза тя с равен глас.

Когато Александър и семейството му се бяха преместили в Дулсвил, Тревър бе пуснал слуха, че са вампири, вероятно на основа на забележките на госпожа Мичъл. Не исках да ѝ давам още повече поводи да клюкарства. И очевидно, нито пък майка ми.

— Александър се обучава частно, у дома си — обяви тя.

Давай, Сара Мадисън! — помислих си.

— Тревър се срещаше с това момиче от Румъния — каза госпожа Мичъл, обръщайки се към Александър. — Вярвам, че тя беше твоя приятелка.

Той сви рамене.

— Живеех в същия град като семейство Максвел, но не сме се засичали много-много.

— Интересно — промълви тя. — Както и да е, изглежда, че тя внезапно е изчезнала.

Госпожа Мичъл ми хвърли един поглед и повдигна изрисуваната си вежда, сякаш смяташе, че имам нещо общо с отпътуването на Луна — което всъщност си беше самата истина.

— Е, беше ни много приятно да се видим — намеси се баща ми, слагайки край на ужасно неловкият разговор.

— Разбира се, господин Мичъл ще пристигне съвсем скоро и трябва да се върна на масата си, преди някой друг да я е заел. Беше удоволствие да ви видя — каза тя и се оттегли.

— Благодаря — прошепнах аз тихо на баща ми.

Всички си отдохнахме облекчено, всеки по различна причина, докато поставяхме сините салфетки в скутовете си.

Докато прелиствахме менютата, размърдах мозъка си, за да измисля план.

Точно тогава един сервитьор се приближи към нас, изрецитира специалитетите с фалшив британски акцент и изчезна, понесъл поръчките ни за питиета.

— Не се притеснявай, Александър — започна майка ми. — Поръчай каквото желаеш. Ресторантът е известен заради рибата и пържените картофи, както и наденичките с пюре от картофи.

— Александър обича пържоли — вметнах аз.

— Тогава си поръчай една... Това е чудесно, нали? Наистина не сме имали възможността да си поговорим. Или вие двамата заминавате нанякъде вечерта, или пък ние сме заобиколени от други родители на партитата. Чудесно е най-сетне да можем да си поговорим открито.

— Е, какъв спорт обичаш? — попита баща ми. — Футбол или баскетбол?

Подбелих очи.

— Александър е художник, татко — Не се интересува от спорт.

— О... — каза баща ми, размърдвайки се на стола си, очевидно притеснен как ще може да общува с друго мъжко същество, сега, когато темата за спорта бе отхвърлена. — Това... хубаво, предполагам

— измърмори той. — Майката на Рейвън също обичаше да скицира, когато започнахме да се срещаме.

— Не знаех това? — казах аз.

— Какво рисувате? — попита Александър.

— О, това беше преди векове. Не съм докосвала скицник от години. Каква е твоята предпочитана форма?

— Маслени бои.

— И какво рисуваш?

— Портрети. Семейства. Спомени — мистериозно отвърна той.

— Вампири — гордо казах аз.

Родителите ми млъкнаха.

— Виждам, че споделяте доста общи интереси — изкоментира баща ми.

— Изпитите на Рейвън приближават — започна майка ми, играейки си със сребърната си гривна. — Тя каза, че ти вече си взел своите?

— Да, приключих с всички.

— Много впечатляващо. Може би малка част от твоите знания ще остане и у Рейвън — добави баща ми.

— Татко! — изскимтах аз. — Може би е възможно да продължим с разпита, след като поръчаме.

— Права си — съгласи се той. — Гладен съм.

Сервитьорът се върна, понесъл напитките ни.

— Дами, — каза той, подавайки ни лист и химикалка.

— Аз ще взема Крикет бургера — реших аз.

— А аз — риба с пържени картофи — каза майка ми с усмивка.

— За младия джентълмен?

Александър прочисти гърло.

— Ще взема котлетът от ребра.

— Как ще желаете да е приготвен?

— Суров — каза Александър съвсем спокойно.

Родителите ми и сервитьора погледнаха странно Александър.

— Има предвид алангле — поправих го аз. — Средно изпечен.

Можех да видя как главата на госпожа Мичъл леко се накланя в моя посока.

— Да, това имах предвид — каза той с пресилена усмивка.

— А за вас, господине?

— Овчарският пай — поръча баща ми, — както и гарнитурата от зелен чесън и грахова супа.

Сервитьорът взе менютата ни и тръгна към кухнята, докато Александър ме погледна благодарствено.

— Какво си поръча татко? — попитах аз ужасно.

— Овчарски пай.

— Не... супата...

— С гарнитура от зелен чесън. Защо, ти също ли искаш такава? Мога да повикам отново сервитьора.

Изведнъж си представих чинията със зелен чесън и грахова супа, поставена в близост до гаджето ми. Той щеше да нададе хрип, а после да побледнее още повече. Щеше да стане, боейки се за въздух. А ние бяхме на мили от Имението, Джеймсън и животоспасяващия антидот.

— Не! Александър е ужасно алергичен към чесън! — паникьосах се аз. — Трябва да ги спрем, не може да го донесат тук!

Баща ми изведнъж се притесни. Той хвърли салфетката си на масата.

— Ще отменя това веднага! — обяви той и побърза да намери сервитьора.

— Толкова съжалявам — извини се майка ми. — Може ли да яде ядки?

— Да, само чесънът не понася.

Баща ми се върна на нашата маса.

— Промених го на зеленчукова супа. Не си алергичен към зелен боб, нали? — пошегува се той и всички се разсмяхме.

— Доста странна алергия — каза баща ми. — Откога я имаш?

— През целия ми живот. Цялото ми семейство е алергично — каза Александър невинно. — Винаги са били.

— Ахам... — прочистих аз гърлото си.

Всичко това ми идваше в повече. Лицето ми започваше да почервениява, а сърцето ми да бие учестено. Първо на първо, бях на двойна среща заедно с родителите си, второ — гаджето ми беше вампир и трето — в момента между купчините от „Абстрактна Алгебра“ и „Математика в действие“ брат ми може би се срещаше с един малък кръвопиец.

— Извинете ме — казах аз, блъскайки стола си назад. — Ще се забавя само минута.

Александър учтиво се изправи, като истински джентълмен, докато аз хукнах към тоалетните.

Заобикалях претъпкания бар, когато се блъснах в някого.

— Извинете ме.

— Сега ме преследваш и в ресторантите, така ли? — дочух един познат глас и погледнах нагоре. Сърцето ми сякаш пропусна един удар. Беше Тревър.

— Мисля, че бях тук първа.

— Теоретично — не. Мисля, че майка ми беше тук първа. Изненадан съм да те видя тук. Мислех, че ядеш само я подземието си — каза той с подигравателна усмивка.

Още откакто Александър и аз бяхме осутили планове на Луна да превърне Тревър в среднощна закуска на гробищното парти — партито на Тревър в Дулвилското гробище — се радвах на малко повече уважение от негова страна в училище. И макар врагът ми да не знаеше за истинските намерения на Максвел, то той беше наясно как през последните няколко дни непрестанно го бях предупреждавала за смъртоносните близнаци. И все пак, очевидно не можеше да устои да ме засяга. Единствената разлика бе, че репертоарът му не бе така хаплив, както преди. Ние с него се държахме ужасно един с друг — още от детската градина — и това беше единственият начин, по който комуникирахме. Без това, нищо друго не ни свързваше. И знаех, че със сигурност, Тревър не бе готов да се откаже.

— Да не би Александър да иска ръката ти от баща ти?

— Не бъди толкова глупав!

— Даже и за бала? Следващата седмица е. Ще изпуснеш как ме коронясват за крал на бала. Жалко само, че нямат титла за Изрод на Бала. Иначе със сигурност и теб щеше да те очаква корона.

Аз изсъсках гневно и хвърлих поглед към Александър, който бе завързал учтив разговор с родителите ми.

Бал? Не си и бях помисляла за това, откакто Джагър, Луна, а сега и Валънтайн бяха дошли в града. Гимназията на Дулвил беше толкова малка, че всички класове можеха да присъстват. Най-сетне, аз, Рейвън Мадисън, кралицата на аутсайдерите, имах среща с най-страхотното момче в целия град, и то за най-важните танци на годината, а дори не бях имала възможността да си помечтая малко.

Моята най-добра приятелка, Беки, беше толкова заета с гаджето си Мат, така че и двете не бяхме имали време да си поговорим за бала. Естествено, тя щеше да ходи на него с Мат, а Тревър — с някаква разкошна блондинка и мажоретка. А аз щях да бъда придружавана от Александър Стерлинг. Но дали изобщо щеше да иска да отиде след фиаското на Снежния Бал преди няколко месеца, когато Тревър го беше предизвикал, принуждавайки го да се оттегли в Имението?

И дали изобщо щеше да има бал, ако Дулсвил знаеше, че има един малък вампир, който обикаля и дебне наоколо?

— Не забравяй да гласуваш за мен — каза врагът ми, изчезвайки в тълпата.

Аз се шмугнах в дамската тоалетна, измих ръцете си в бялата порцеланова мивка, нанесох отново кървавочервената очна линия по вглите на очите си, както и снежнобяла пудра.

Как щях да успея да се измъкна до библиотеката по средата на вечерята с родителите ми, докато любопитните Мичъл стояха на съседната маса, и то без да направя сцена?

Трябваше ми чудо — или пък изключително добра лъжа.

— Мисля, че Момчето Били трябва да се присъедини към нас — казах аз, когато се върнах на масата.

Родителите ми ме погледнаха скептично.

— Той е на парти в Клуба по Математика — напомни майка ми. — Те дори осигуряват вечеря.

— Знаеш колко много обича да яде тук. Луд е по Крикет бургерите. И сега се чувствам гадно, да стоя и да ям в един от любимите му ресторанти без него...

— Може да му занесем малко храна вкъщи — предложи баща ми. — И какъв е този внезапен интерес в брат ти?

Очевидно татко не се предаваше толкова лесно.

— Той обожаваше големите телевизионни екрани. Достатъчно ми мънка на главата. Ще трябва да го търпя седмици наред.

— Не искаш по-малкият си брат за помощ, нали? — попита майка ми. — Пол, мисля, че я засрамваме. Ще спрем да задаваме толкова много въпроси.

— Не, вие сте страхотни — успокоих аз родителите си. — Просто смятам, че ще се разстрои, че сме били наблизо, но не сме го поканили. Какво ще кажете двамата с Александър да притичае и да го

вземем? — предложих аз. — Само на няколко пресечки е. Ще се върнем, преди да е дошла вечерята.

— Той е на свое собствено парти — каза татко. — Точно сега вероятно си разменят някакви числа за игра или нещо подобно.

— Е, ако наистина искаш това... Пол... — наблегна майка ми.

— Добре, добре, ще го взема — предаде се баща ми, слагайки салфетката си на масата.

— Не — аз искам. Александър никога не е бил в библиотеката — казах аз и станах, преди баща ми да е успял.

Той ме погледна подозрително.

— Сигурна ли си, че не се измъкнеш, за да отидеш в някой клуб?

— В този град? Не, но ако науча за някой, ще ти се обадя — намигнах му аз.

[1] QVC — американска многонационална корпорация за телешоп — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

ГОРАТА НА ИЗСЪХНАЛИТЕ ДЪРВЕТА

С Александър се бяхме запътили към място, на което не бях и предполагала, че някога мога да присъствам: щяхме да се изтресем на партито на Математическия клуб.

Хванати за ръце, бързахме през пустия паркинг на мола, после през двупосочната улица и накрая покрай една бензиностанция. Прокрадناхме се бързо през малката залесена област до библиотеката, и тогава чухме нещо в далечината: вой на куче.

Спряхме по средата на крачката си. Целият ми врат настръхнаха. Кучето отново нададе вой.

Гората на Изсъхналите Дървета, както я наричаха, се състоеше от два акра необработена площ от гъсти храсталаци и зеленина, обграждаща вътрешен слой на упадък. Дърветата се стремяха към слънцето и дъжда, ала без резултат; всичко, което бе останало бяха просто дървени скелети. Понякога през уикендите вземах нещата, които бях изнамерила от библиотеката и идвах тук, за да напиша домашното си между изгнилите дъбове и явори. Имаше повече изсъхнали, отколкото живи дървета, а веднъж навлезеш ли в гората, гъстите храсталаци бяха достатъчни, за да препречат изгледа към града.

През седемдесетте се пуснал слух, че гората е била убежище на банда рокери-алкохолици. Други твърдяха, че никой, прекарал нощ в гората, не се е завръщал жив.

Уличните лампи озаряваха цялата тази мрачна гледка, придавайки ѝ загадъчно сияние.

— Може би Валентин е там — зачудих се на глас. — Ти можеш ли да го видиш?

— Това, че мога виждам в тъмното, не означава, че имам рентгеново зрение.

— Може би Валентин търси нещо повече от къщичка на дърво — ами, ако иска нещо за ядене? Ако планира да се нахвърли на брат ми на

излизане от библиотеката?

Кучето изви отново.

Александър ме погледна сякаш и той бе несигурен за това, какво или по-скоро кой се крие в гората.

— Е, добре — смело каза и се насочи право към дърветата.

Вече започнах да се притеснявам за самите нас. Впих пръсти в ръката на гаджето си.

— Чакай! — предупредих го. — Кой знае какво може да направи. Може би просто трябва да поемем към библиотеката.

— Осъзнаваш, че той е на единадесет, нали? — попита ме Александър.

— Но кръвта, която тече във вените му е същата като тази на Джагър и Луна. Той няма нищо общо с единадесетгодишните. Освен това, знаеш по-добре от мен на какво е способен.

— Права си — съгласи се, хващайки рамото ми. — Ето защо ти оставаш тук. Ако успея да поговоря с Валентин, всичко ще се нареди. Ще се върна скоро.

Александър отмести един клон и изчезна в храстите.

Почаках за момент, сърцето ми туптеше бясно заради тревогата. Не можех да видя нищо от мястото, на което стоях в момента. Нямах да навредя никому ако надникнех, за да имам по-добра видимост.

Отместих един клон и пропълзах във вътрешността на храста.

Шубракът блокираше по-голямата част от светлината на уличните лампи, затова едва долавях оголените дървета пред себе си. Разходих се около тях с ръка протегната напред към слабата лунна светлина, за да ме води.

Вятърът свиреше между изсъхналите дървета. Подминах една зловеща бяла счупена ограда, само с няколко останали пръчки, наклонени една към друга като надгробни плочи. Успях внимателно да стъпя на няколко дънера, нападали клони и дървета.

Никъде не виждах Александър. Едвам различих скупчените дървета, скали и изтърбушени матраци пред себе си. Точно тогава чух как една клонка изпука.

Завъртях се.

— Александър?

Не усетих познатото усещане от близостта на приятеля си. Обърнах се отново и внимателно и бавно запълзах напред.

Бе невъзможно да определя точно къде съм. Изучавах земята и се опитвах да видя дали не съм оставила следи, но кубинките ми не се бяха очертали нито върху пръстта, нито върху изсъхналата трева. Пристъпих още веднъж, без да знам дали отивам към улицата, или навлизам още по-надълбоко в гората.

Кучето изви още веднъж. Този път воят му се проточи във времето. На кого ли виеше, може би на Валентин, а може би на истинската ми любов?

— Александър, къде си?

Спомних си, че родителите ни ни чакат в Клуба по крикет. С Александър трябваше да сме се върнали още преди да са сервирали супата. А ако аз не се бях отклонила от пътя сигурно все пак щяхме да се върнем, преди да са сервирали основното.

— Александър! — извиках отново.

Тогава осъзнах, че ако Валентин бе тук, то непрестанно ми викане щеше да му подсказва къде точно се намирам.

Усетих раздвижването на дърветата над мен. Едва успях да видя нещо, което приличаше на две изплашени катерички, устремени нагоре по един клон, бягащи от някакво крилато създание. Заприлича ми на птичка, тогава обаче луната освети малкото му подобно на мишка лице. Не беше птица — бе прилеп. Закръжа първо на място, а после се стрелна право към мен.

Вдигнах ръка, за да предпазя лицето си.

— Александър!

Нищо не стана.

Отворих очи и видях създанието да отлита надалеч, през една пролука в клоните на дърветата, към нощното небе, докато най-накрая не изчезна.

Една ръка здраво ме хвана за рамото.

Отворих уста, за да извикам, но не успях да издам звук. Обърнах се.

— Казах ти да ме чакаш отвън, на улицата! — скара се гаджетото ми.

— Това ти ли беше?

— Какво дали съм бил аз?

— Онзи прилеп?

— Какъв прилеп? — Александър махна няколко клонки от косата и ризата ми, които знаех, че вижда ясно, въпреки тъмнината и хвана ръката ми. — Да вървим, да вземем брат ти — нежно заповяда той.

Докато ме водеше обратно през гората, аз се вирах нагоре, към луната, чудейки се какво, или може би кого, бях видяла току-що.

ГЛАВА 4

БИБЛИОТЕКА ОТ АДА

Библиотеката на Дулсвил бе една голяма самотна двуетажна тухлена сграда от края деветнадесети век, украсена с бели колони в колониален стил.

Най-хубавите ми спомени от нея бяха по време на Хелуин. Библиотекарите даваха всичко от себе си да я направят страшна и забавна. Украсяваха лавиците с паяжини, залепяха пластмасови паяци по компютрите и слагаха „страховитите“ автори като Едгар Алън По, Мери Шели и Стивън Кинг на показ. На вратата бях посрещана от вещица, а върколак проверяваше взетите книги.

За жалост, днес не беше Хелуин и щях да проверявам нещо повече от литература. С Александър промъкнахме бързо през автоматичните врати и покрай кутията за „Стари книги“, покрай таблото информиращо за предстоящите събития, количката с наредени наскоро върнати книги и кръговото бюро „Информация“.

Погледнахме зад всяка лавица, за да видим дали Валентин не се крие зад нея. Библиотеката беше празна — нямаше нито редовните, нито случайни посетители — като изключим няколкото члена на Клуба по математика, които убиваха времето си, сърфирайки из Интернет. Други няколко, като нас, се мотаеха в секцията с книги за тийнейджъри. Валентин не беше наоколо, както и Били.

Една млада жена с кариран пуловер и дънки разпределяше книгите.

— Мога ли да ви помогна? — попита ни тя.

— Можете ли да ми кажете къде е партито на Клуба по математика? — попитах.

Тя посочи към стълбището и стоящият в близост до него асансьор.

— На долния етаж, зад отдела за детска литература, в залата за конференции.

Докато с Александър се спускахме по ухабеното стълбище, усетих странната миризма на стари книги, примесена с опияняващия мирис на пица със сирене.

На долния етаж видяхме един фонтан направен от камъни и вода, която се спускаше надолу обливайки цялата стена. На дъното му плуваха няколко големи златни рибки и разпръснати златни и сребърни монети като потънало съкровище. Една жена бе седнала до него с детето си, докато то невинно се опитваше да улови малките жълти плувци.

— Майка ми ме водеше тук, когато бях малка. Даваше ми пени, за да го хвърля във фонтана — споделих с Александър, докато подминавахме една кръгла маса пригодена за дечица, с натрупани върху нея книжки с картинки. — Желанието ми винаги беше едно и също. Да стана вампир — взрях се в очите му. — Може би сега най-сетне ще се сбъдне.

Вместо да ми отговори, Александър ме поведе към залата за конференции.

Минахме покрай лавиците за книжки с картинки, масите с компютри на тях и плакати на „The Cat in the Hat“, „Любопитният Джордж“ и „Слончето Бабар“. Обикновено тихата библиотека сега бе изпълнена със смеха и бърборенето на деца.

Най-сетне се добрахме до вратите на конференционната зала. Една дълга, продълговата маса бе натрупана с пица, пуканки, чипс, както и цялото количество сода, което би понесъл пикочният мехур на един почти-тийнейджър.

Един мъж на средна възраст, който приличаше повече на футболен треньор, отколкото на библиотекар, облечен с пуловер и дънки, бе застанал на мястото за презентации, и тъкмо спускаше телевизионен екран върху черната дъска.

Двадесетината деца си изкарваха страхотно: едни се разхождаха по избледнелия от времето кафяв килим, други се бяха изтегнали на плюшени кресла, трети се забавляваха с МРЗ или Гейм плейъри, а пет мляскаха снаксове.

Още от прага бързо обиколих стаята с поглед, в търсене момче с бяла коса. Въздъхнах с облекчение, когато не видях Валентин. Но тогава забелязах нещо, на което никога не вярвах, че мога да стана свидетел — досадният ми брат, забавляваше цяла група ученици

насядали около него на пода, които го зяпаха така все едно е някаква идиотска версия на Крис Рок^[1].

Бях потресена. Винаги бях наричала Били „Момчето-идиот“, и то с основание, но сега той искреше по начин, който не бях виждала досега. Тогава осъзнах, че мършавото ми малко братче, с което цял живот се бях заяждала, имаше нещо, с което аз никога нямаше да мога да се похваля — клуб от съмишленици, хора, с които да е свързан и които го гледаха така все едно е крал.

Неприятно ми е да го призная, но усетих лек полъх от гордост и още един, но по-малък, на завист. Хилавият ми малък брат имаше късмета да принадлежи към дадена група — нещо, което аз никога не бях имала. Съществуваха: Клуб по шахмат, Клуб по френски, но никога Готически Клуб. Представих си една стая, пълна с тийнейджъри досущ като Александър и мен, които четат „Дракула“ от Брам Стокър и гледат „Кралицата на прокълнатите“.

Изведнъж смехът секна и всички се вторачиха в нас, сякаш ние бяхме задръстените.

Момчето Били се обърна.

— Какво правите тук? — попита ни, приближавайки се към мен и Александър. — Нещо не е наред ли?

— Да си виждал бледото дете с черен лак, на което обеща да покажеш къщичката на дървото?

— Не. Казах му, че ще се срещам с Клуба по математика довечера, така че се уговорихме да се видим у Хенри, утре след залез-слънце. Каза, че вечеря късно — обясни Били. — Помислих си, че ще иска да се срещнем тук, но не съм го виждал. Защо?

— Няма значение. Мама и татко ни чакат в Клуба по крикет. Искаме да дойдеш и ти.

— Клуба по крикет? — каза ентузиазирано. — Но аз вече ядох.

— Няма значение, винаги можеш да си поръчаш десерт.

— Но започват „Междувъзвездни войни“. А и обещах, че ще се прибирам с Хенри.

Момчето Били бе на възрастта, когато предпочиташе компанията на приятелите си, пред тази на семейството си. Почувствах се почти виновно за това, че карам брат си да се присъедини към нас, когато си изкарваше така хубаво на партито, но няхах избор. Валентин може би

дебнеше в Гората на Изсъхналите Дървета или някъде другаде в Дулсвил, в търсене на кой знае какво.

— Ще вземем и Хенри с нас — решително казах.

Тогава компютърният магьосник намина при нас.

— Здравсти, хора. Дойдохте сте да гледате филма, ли?

— Не, дошли сме да заведем теб и брат ми на вечеря. Трябва да побързаме, мама и татко ни чакат.

Библиотекарят също дойде. Широката му усмивка не можеше да замаскира притеснението му от това, че брат ми говореше с подобна мрачна непозната.

— Това е сестра ми — и приятелят ѝ — представи ни момчето Били с горделив тон.

— Тъкмо щяхме да започваме филма — започна библиотекарят.
— Добре дошли сте да останете.

— Този път двамата с Хенри ще трябва да пропуснем — отвърна момчето Били. — Ще трябва да се отбием в Клуба по крикет.

Бяхме отново в ресторанта, а Александър държеше ръката си на коляното ми между хапките от „кървавата“ си пържола. Семейство Мичъл продължаваше да ни хвърля погледи, докато момчето Били и Хенри превзеха разговора, говорейки за компютърни алгоритми и за странното момче, което бяха срещнали преди няколко дни в библиотеката.

— Може би не е трябвало да каниш момче, което не познаваш — каза майка ми притеснено.

— Това казах и аз.

— Преместил ли се е в твоето училище? — продължи да го разпитва тя.

— Не, мисля, че е на гости — отговори момчето Били.

— На кого? — попита майка ми. — Познаваш ли семейството му?

Момчето Били се обърна към Хенри, който сви рамене.

— Не съм сигурна, че одобрявам да се виждаш с момче, за което никой не знае нищо.

Истината беше, че Александър и аз знаехме — но не можехме да кажем.

— Е, ще разберем повече за него, когато се срещнем утре — заключи момчето Били.

Баща ми бързо смени темата на приближаващия проект по английски на Били.

— Темата е „Факти срещу Фолклор“. Трябваше да избираме между цял куп митове и легенди за русалки, върколаци и тролове. Хенри и аз си избрахме вампири. Помислих си, че ако включим и Рейвън, лесно ще изкараме шестици — каза брат ми през смях.

— Били, бъди учтив — скара му се мама.

Никой не знаеше кой всъщност е истинският вампир на масата.

Въпреки напрегнатите разпити, които провеждаше семейството ми, на Александър изглежда му беше забавно. Усетих пристъп на тъга за любимия ми, принуден да напусне Румъния и семейството си. Замислих се дали аз щях да съм способна да напусна семейството си и Беки, да се преместя в друга държава и да заживея в самотно старо имение само с иконом за компания. И макар Зловещият човек, Джеймсън, да бе скъп и доверен приятел на Александър и семейство Стерлинг, той бе с векове по-стар. Сигурна бях, че странната двойка едва ли имаше общи теми от сорта на музика, момичета или филми.

Александър не се бе оплакал нито веднъж. Въпреки това, изпитвах облекчение, че се бях промъкнала в Имението и бях открила готическата си половинка. Като го гледах така сияещ тук, в Клуба по крикет, знаех, че и той изпитва същото облекчение.

Сега, когато всички бяхме заедно, бях сигурна, че семейството ми е в безопасност. Това, което не знаех обаче, бе колко дълго ще продължи тя.

След като оставихме Хенри, всички се прибрахме вкъщи, с натежали коремци от пържени картофи с винегрет и шоколадов сладолед.

— Оценявам, че ме поканихте на вечеря — каза Александър на родителите ми.

— Трябва да го повторим някога — каза тате, разтрисайки ръката на Александър.

Изпратих гаджето ми до колата на Джеймсън.

— Утре по залез трябва да сме при къщичката на дървото — каза ми той, подпрян на Мерцедеса.

Александър докосна бузата ми с опакото на бледата си длан, и после хвана брадичката ми. Наведе се да ми подари една дълга целувка за лека нощ.

Гледах го как изчезва надолу по улицата, на път за таванската си стаичка. Щеше да прекара нощта, слушайки музика и рисувайки, докато не стане време отново да легне в ковчега си.

Отворих вратата на стаята си и как видях котето ми Кошмар да съска, качено на лавичата ми с книги. Бях взела в ръцете си и нежно милвах нослето ѝ, когато чух писък. Идваше от стаята на момчето Били.

Оставих Кошмар на леглото си и хукнах по коридора, когато момчето Били излетя от стаята си и се блъсна в мен.

За малко да ми изкара въздуха.

— Махни се от мен, глупако! — изкрещях. — Какво ти става?

Момчето Били не проговори, вместо това посочи към стаята си. Вратата бе останала открената. Изскърца, когато леко я бутнах, за да се отвори.

По начина, по който пищеше, очаквах да видя труп.

Но всичко изглеждаше точно на мястото си — дрешника, килера, леглото му всичко си бе подредено.

— Какво ти става? Пищеше като момиче!

Той поклати глава и продължи да сочи към бюрото с компютъра си.

— Ей там.

Допълзях до там и огледах.

— Да, това и мен би ме изплашило — казах, като му показах учебника по алгебра. — Все пак си само пети клас.

— Не, отвън...

Надникнах към задния двор. Можех да видя люлката и татко, който прибираше градинския маркуч. Отстъпих назад. Тогава, с крайчеца на окото си, видях нещо да се движи. Висящ надолу с главата от горния перваз на прозореца, имаше един жив прилеп. Две кръгли светещи очи ме пронизаха. Не можех да помръдна.

Точно тогава се появи майка ми.

— Бях в мазето и чух някой да крещи.

Обърнах се и видях момчето Били да клати глава енергично зад гърба на майка ми.

Погледнах пак към прозореца, но прилепът вече го нямаше.

— Какво става? — почуди се майка ми на глас.

— Нищо — казах. — Просто Били вече се страхува и от сянката си.

— Беше прилеп! — запротестира той. — Имаше зелени очи!

— Прилепите нямат зелени очи! — възрази майка ми.

— Този обаче имаше и зяпаше право в мен — настоя брат ми.

— Сигурно е заради цялата тази сода, която погълна, — започнах — комбинирана с шоколадовата мелба, която изяде в Клуба по крикет. Размътили са мозъка ти.

— Нека да се успокоим — нареди майка ми. — И двамата трябва да поспите малко преди училище.

Тя отиде до прозореца и надникна навън. После сви рамене и дръпна пердето. Изключи лампата на бюрото.

— Ето, всички сенки изчезнаха.

Момчето Били ме приклеци в ъгъла до вратата, докато майка ми слизаше надолу по стълбите.

— Знам, че и ти го видя — каза той. — Това, че не каза на майка, не означава, че ще успееш да го хванеш. Това нещо няма да стане новия ти домашен любимец.

— Не се безпокой. Няма да мога да си позволя да го храня — казах аз искрено и го избутах от пътя си.

Същата нощ спях по-неспокойно от обикновено. Не беше само заради дрямката в ковчега на Александър, която бе объркала режима ми, просто бях въодушевена. Аз, Рейвън Мадисън, бях прекарала деня, сгушена в ковчег, с гаджето си вампир. Искях да го изкреция, колкото ми държат дробовете! Отидох до прозореца и се взрях в непрогледния мрак. Не исках да съм сама.

Бих дала всичко, за да прекарам вечността с Александър в таванската му стаичка, в уютния ни ковчег. Но това си имаше цена. Трябваше да кажа „сбогом“ на всичко, което познавах и обичах — родителите ми, най-добрата ми приятелка Беки, дори и на момчето Били.

И освен това щях да заменя смъртните си отмъстители с безсмъртни. Почудих се дали като вампир, щях да съм по-близка със семейство Максвел. В подземния свят, като изключим Александър, вероятно щях да се окажа дори по-самотна отколкото сега в Дулсвил.

Излегнах се в леглото си, а Кошмар се сви в краката ми, докато аз правех бегли скици на Валентин в дневника си Оливия Ауткаст. Приличаше на анимационен герой, със стърчаща бяла коса, татуировки и пиърсинги.

Над него, нарисовах един прилеп със зелени очи. Замислих се къде би могъл да спи един единадесет годишен вампир през деня — може би в гробището на Дулсвил? Или в някое таванска стая на някоя стара църква? А може би се криеше в купчините листа в Оукли Уудс. Почудих се и какво може да прави през нощта сам в града — да шпионира разни смъртни, да търси свободни къщички на дърветата или да набелязва бъдещата си плячка? Но после се замислих колко самотен трябва да е Валентин без родителите си, изолиран от приятелите и закрилниците си. Дали не е избягал от къщи? Защо не бе с Джагър и Луна?

После нарисовах и Джагър — синьо-зелените му хипнотични очи, татуировката му на череп, бялата му коса с кървавочервени краища. Над него, направих скица на прилеп с пронизващи синьо-зелени очи. Почудих се какво ли наистина искаше Джагър от живота. Беше ли се върнал в Румъния, за да хапе вратовете на тийнейджъри, излезли по клубовете през нощта? Дали наистина искаше да стане футболна звезда, както Луна ми бе доверила, по същия начин, по който жадуваше за кръв?

Нарисовах образа на Луна. Готическата принцеса-фея, с дълга бяла коса и кукленско сини очи, пременена в тясна черна рокля и розови гумени гривни, с колие, плътно около врата ѝ, и розови кубинки. Над нея нарисовах прилеп с морскосини очи. Тя бе сродната ми душа. Представих си я в Румъния, в някой подземен клуб, мигащите светлини проблясвайки срещу нея като малки духчета, докато тя танцува през цялата нощ, правейки се на разсеяна за красивите купонджии около нея, чакайки за идеалния момент да спре и да впие зъби в избрания от нея.

Тя бе свързана с брат си Джагър, но някой ден щеше да се обвърже с друг вампир за вечността.

Луна наистина ме бе приела за вампир. Правеше комплименти за стила ми, вместо да се отвращава от него като всички останали.

Но връзката ни бе изградена главно върху лъжи. Аз я бях убедила, че принадлежа към Подземния свят, а те ме бе заблудила, че желае Тревър, докато всъщност искаше Александър през цялото време.

Предполагам, че в самозаблудението си, бяхме една за друга.

Сигурна бях, че Александър можеше да нарисува вампирите така, все едно гледаш снимка, но и аз бях способна да уловя душата им. Образите ме гледаха сякаш бяха живи. Затворих дневника си, оставяйки разделителя на семейство Максвел и насочих мислите си към утрешния ден, когато двамата с Александър най-сетне щяхме да имаме възможност да сложим край на нашествието им в Дулсвил.

[1] Крис Рок — американски комедиант, популярен с комедийните си скетчове, участвал е в Ченгето от Беърли Хилс II, Доктор Дулитъл, Смъртоносно оръжие IV и др. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

КЪЩАТА НА ДЪРВОТО

На следващото утро, коридорите на гимназията бяха украсени с постери за приближаващия бал. Знаци, които гласяха VIVA LAS VALENTINES, както и доста червени, бели и розови сърца заемаха стените на класните стаи и фойета.

Аз тъкмо натъпквах няколко учебника в шкафчето ми, докато Беки започна да залепя снимки на нея и Мат в паспортен формат.

— Тези ги направихме в събота вечерта, когато ходихме на кинопрожекциите. Не са ли много готини?

Погледнах четирите фотоса — на първата Мат беше обгърнал с едната си ръка Беки, на втората и двамата бяха със затворени очи, на третата, той я целуваше по бузата, а последната и двамата бяха лъснали с бляскави усмивки като за някое тийн списание — всички снимки, до една представляваха влюбената двойка.

Аз се загледах в моето шкафче — облепено с изрезки от списания за Трент Резнър, Мерилин Менсън, Виле Вало... а снимката на човека, който означаваше най-много за мен липсваше.

— Мислех си, че досега все ще имаш някаква снимка на Александър — каза Беки.

— Аз също — признах. Това беше преди да разбера, че е вампир, искаше ми се да кажа. — Той е много срамежлив, когато го снимат.

— Няма начин. Толкова е красив, може да бъде модел.

Аз се вгледах в най-добрата ми приятелка, чието обикновено закръглено, но свежо лице, сега сияеше повече от всякога. Винаги тиха и умислена, сега, когато се срещаше с Мат, вече бе набрала доста по-голяма доза увереност.

Винаги бях споделяла тайните си с Беки. Умирах да й призна истината за Александър — защо няхах снимка на него, защо той не посещаваше гимназията, както и защо са го виждали само през нощта. Да нося тази тайна със себе си бе по-тежко бреме, отколкото раница, пълна с учебници.

Беки беше толкова щастлива с гаджето си — снимаха се заедно, взимаха филми под наем, тя гледаше как той играе футбол. Аз винаги бях жадувала нещо повече — да летя, да живея в тъмнината, да съм винаги свързана със сродната ми душа. Но в този момент осъзнах, че всъщност това, което исках, бе да съм като всяко друго момиче, което бе имало късмета да се влюби и бе получило възможността да лепи снимки на гаджето си в шкафчето си.

— Взе ли си рокля за бала? — попита Беки, връщайки ме в реалността.

— О... ами...

— Не мога да повярвам. Ние имаме срещи за бала!

— Ами да...

— Няма ли да ходиш? — попита тя объркано.

— Не, аз само...

— Още не си поканила Александър? — предположи тя. — Следващият уикенд е.

— Разбира се, че го питах — бързо отвърнах аз. — И той каза, че не би го пропуснал за нищо на света.

Тя се усмихна облекчено.

— Вчера двете с майка ми избрахме една рокля и я запазих. Ще ходя да я взимам след училище. Искаш ли дойдеш?

— Бих искала, но трябва да се срещна с Александър и брат ми. Дълга история...

— О, няма нищо — каза тя, опитвайки се да прикрие разочарованието си. — Може би някой друг път.

— Но нямам търпение да видя роклята ти. Знам, че ще изглеждаш възхитително в нея.

Тя светна, сякаш и бях казала, че е спечелила конкурс за красота.

— Как изглежда твоята рокля? — попита тя на свой ред. — Освен че е черна?

— Рокля? О, да. Предполагам, че ще трябва да си купя една — отвърнах аз, когато първият звънец изби. — Но къде в Дълсвил мога да си намеря рокля?

Двамата с Александър пристигнахме в къщата на Хенри, за да открием задния двор празен — без никакви деца там — вампири или

хора.

— Бързо, да проверим къщата на дървото, пред брат ми и Хенри да се появят.

Ние минахме покрай басейна, шезлонгите и верандата, които бяха осветени от лампите на двора, и тихо тръгнахме към сенките, в които се криеше къщата на дървото.

Държах се за катарамата във форма на куршум на колана на Александър и го следвах през тъмнината. Останах при корените на дървото, докато той опипваше тревата.

— Чакай тук — каза той, пресягайки се за стълбата.

Аз скръстих ръце като бебе.

— Искаш да кажеш, че ще ме оставиш тук сама?

Той поклати глава.

— Добър въпрос. Стой близо до мен и внимавай.

Той протегна ръка да ми помогне, и аз пристъпих към стълбата в тъмнината.

Александър ме следваше бързо и почти плътно долепен. Когато стигнехме къщата, аз се запътих към вратата, но за съжаление открих повече ключалки, отколкото в един средностатистически нюйоркски апартамент.

— Може би има комин, по който да сляза — казах аз отчаяно.

Александър се опита да разбие вратата. Опитах се да надникна през прозореца, но пердетата бяха спуснати.

— Ще ми отнеме само секунда — убедено каза той. — После ще отворя вратата за теб отвътре — предложи той.

Изведнъж чухме звука от задръстенящите, идващи откъм басейна.

— Сега трябва да почакаме — каза ми Александър. Той се наклони към перилата на къщата на дървото, погледна към задния двор, докато аз набирах кураж да подхвана единствената тема, за която бях премълчавала всичко, още откакто той ме бе взел от къщи.

Нямах много време. Гласовете на задръстенящите се чуваха от все по близо.

— Трябва да те питам нещо... — започнах аз.

— Да? — той се вгледа в мен с очите си в цвят на разтопен шоколад, а копирената му черна коса се вееше около лицето му.

Аз си поех дълбоко въздух. Нямах проблем да търся призрци или да си правя пикник в гробището, но когато ставаше дума за изливането на душата ми, храбростта ми бе пресъхнала. И дори въпреки че двамата с Александър излизахме от месеци, усещах, че мога да загубя много повече, отколкото ако току — що го бях срещнала.

— Е, това е нещо, което ще сметнеш за много глупаво. Особено след като вече отидохме на Снежния Бал и си беше чиста катастрофа.

— Не казвай това. Все пак танцувах с теб.

Единственият хубав спомен от вечерта беше когато двамата с него танцувахме в салона на гимназията — изкуствените ледени висулки висяха от тавана, фалшивите снежинки се сипеха, изкуствен сняг покриваше земята и меко валеше от гредите от покрива.

— Е, какво искаше да ме питаш? — продължи той.

— Искам да знам...

— Какво?

— Дали ще дойдеш с мен...

— Хайде, кажи ми де!

— ... на бала.

Александър млъкна, а веждите му се смръщиха. После той отметна разпиляната коса от лицето си. Мълчанието се нарушаваше само от песента на щурците. Сякаш и те очакваха отговора му, както и аз.

— Но ти не си абитуриентка — каза той объркан.

Бях си фантазирала да каже „да“, бях си го представяла и да ми отказва, макар и да се опитвах да не мисля за това.

— Всички в гимназията могат да присъстват — казах му аз. — Голям късмет имам. Вместо да ме игнорират две години, сега ще съм без кавалер цели четири, и то поред.

— Никой не те е поканил? — попита той шокиран, но очевидно облекчен. — Това е добре, защото ако някой те беше откраднал, щях да му нанеса доста по-сериозни увреждания, отколкото Джагър и Валънтайн взети заедно.

Поклатих глава.

— Не искаш да дойдеш, просто го кажи! — извърнах се от него.

Той нежно ме придърпа обратно към себе си.

— Мисля, че вече казах „да“.

— Но ти не си... — замръзнах аз.

— Рейвън, не бих го пропуснал за нищо на света.

Сърцето ми сякаш се разтопи.

— Точно това казах на Беки, че са били точните ти думи!

Протегнах ръце и го дарих с голяма прегръдка. Той ме вдигна, завъртя ме и дълго ме целуна.

— Отвратително! — възкликна момчето Били, изниквайки на верандата. — Какво правите вие двамата тук?

Александър отпусна прегръдката си. Аз оправих ризата си, отметнах косата и изтрих почернените си устни.

— Виждал ли си Валънтайн? — попитах.

— Не, макар че вече трябва да дойде — отговори момчето Били. — Не искам да съм груб, но това не е любовно гнездо. Имаме нови правила... Къщата на дървото е само за момчета. Момичетата не се допускат.

— Хенри, би ли отключил вратата? — пренебрегнах аз коментара на брат ми.

— За да продължите да се натискате вътре ли? — вметна Били.

— Не, изрод такъв, искам да покажа на Александър гледката, която се открива отгоре.

— Човече, всички се интересуват от къщата ти — каза Били и скръсти ръце. — Може би трябва да започнеш да продаваш билети за вход.

— Прав си — отвърна Хенри. — Естествено, че винаги ще те пусна, но ще трябва да си заплатиш.

— Да си заплатя? — троснах ядосано аз.

— Аз ще взимам десет процента — извън гласа на момчето Били. — Все пак, това си беше моя идея.

— Пет долара — твърдо каза Хенри.

— Пет долара? Ти трябва да ми платиш толкова, за да не изрита твоята... — извиках аз, тръгвайки към задръстеняците.

— Ето — прекъсна ни Александър, хващайки ме с едната си ръка, и бъркайки в задния си джоб с другата. Извади портфейла си и подаде на Хенри една десетдоларова банкнота.

Хенри я огледа, все едно търсеше току-що изсъхнало мастило.

— Истинска е — казах му аз. — Сега ни дай ключовете.

Хенри извади мобилния си телефон и бързо набра седем цифри на него.

Двамата с Александър любопитно се спогледахме.

Чухме звънене откъм ключалката. После вратата лекичко се щракна и се отвори.

Хенри гордо се загледа в своето собствено и сътворено в домашна обстановка изобретение.

Аз тръгнах към вратата, но задръстените хлапета ме последваха.

— Вие изчакайте тук — наредих им аз. — Не вие си купихте билети, а ние.

— Това е къщата на Хенри.

Александър отново извади портфейла си и изкара още една банкнота, този път пет доларова.

— Това би трябвало да покрие един частен маршрут.

— Без целуване, разхвърляне, или пък пипане на каквото и да е, освен телескопа — нареди той. — Тъкмо го сглобих.

Подбелих очи.

— Ще сме пред вратата — предупреди ни момчето Били.

Аз се вмъкнах на пръсти вътре, Александър ме последва плътно.

Сгъваемите маси все още бяха претрупани с пластмасови съдове. Телескопът на Хенри беше сложен до предния прозорец. Черната завеса, която отделяше двете стаи на къщата една от друга беше дръпната. Първият път, когато я бях отместила, бях видяла ковчезите на Джагър и Луна. Те обаче бяха махнати оттам последният път, когато двамата с Александър проверихме. Този път, обаче, не бях сигурна какво щях да намеря вътре.

Поех си дълбоко въздух и рязко отместих завесата.

Стаята беше празна.

Какво търсеше той?

Все трябваше да има нещо, което се спотайвало откакто бяхме дошли да проверим дали Джагър и Луна са си отишли.

— Предполагам, че Валънтайн не е отседнал тук — казах аз.

— Може би планира да го направи — предположи Александър.

В ъгъла, една малка вратичка беше леко открената. Аз се пресегнах вътре и открих кутийка за карти, скрита в сенките. Може би беше свещник, калаен бокал или пък готическите сенки, останали на Луна. Или по-вероятно буркани от мъхове и спори, които Хенри се

канеше да изучава с помощта на микроскопа си. Надникнах вътре и открих нагънатата хартия.

Махнах гумената ластичка и бързо развих листите. Бяха гравюри, също като онези, които Джагър бе използвал да украси къщата на дървото, изоставената мелница и апартаментът си в Клуба Ковчег.

— Джагър трябва да ги е оставил — заключих аз.

— Времето ви изтече! — дочух брат ми да вика.

Нямах време дори да прочета надписите на гравюрите. Навих ги обратно, сложих гумената ластичка и ги шмугнах под ризата си.

Дръпнах завесата и видях Хенри и момчето Били да ни гледат, сякаш бяхме загазили.

— Какво е това? — попита Хенри с обвинителен тон.

— Какво „какво“ е това? — лошо изиграх аз шокираното си изражение.

— Това под ризата ти — обвини ме Хенри.

Неохотно ги извадих.

— Имаш предвид тези? Просто непотребни листи хартия.

— Това са моите карти! — Той протегна ръка. Нямах друг избор, освен да му ги дам, макар и да не бяха карти. Хенри дръпна завесата, сложи ги в един малък килер и заключи вратата.

В този момент всички дочуха далечен вой, идващ откъм няколко кучета в далечината.

Изведнъж атмосферата се промени. Александър сякаш се разсея, вниманието му се отвлече.

Той излезе на терасата на къщата.

Аз насочих телескопа към небето и надникнах през него. Улицата на Хенри не беше нищо повече от едно размазано петно, тъй като микроскопът не бе фокусиран добре, но все пак можех да различа едно малко белокосо момче, което гледаше право към мен.

Ахнах и бързо фокусирах изображението. Момчето, една по-малка версия на Джагър, в бяла тениска и прекалено големи черни шорти, летеше надолу по улицата, качено върху скейтборд направен досущ като ковчег.

ГЛАВА 6

ГОТИЧЕСКА МОДА

— Стой далеч от Валентин — заповядах на Били, когато минавахме през прага на къщата ни. — Ще си навлечеш неприятности. Били подбели очи.

— Само защото не дойде? Сигурно нещо му е изникнало — предположи. — Освен това, съм сигурен, че просто е самотен. Никога не съм го виждал в училище, вероятно се нуждае от приятел — каза той спирайки на стъпалото.

— Няма значение; ти вече си имаш приятел.

— Не си ми шеф.

— Да се мотаеш с него може да ти докара всякакви неприятности.

— Откъде знаеш? Дори не го познаваш.

— Само предполагам.

— Защо, защото има татуировки и носи черно? Съдиш Валентин, както всички останали съдят теб. Това, че се лакира в черно, не го прави чудовище — нали това беше защитата ти през всичките тези години. А погледни се сега, държиш се точно както хората реагират на теб.

Били щеше да има право, ако Валентин не беше вампир.

И все пак, може би брат ми беше прав. Може би Валентин приличаше повече на Александър, отколкото на Джагър. Може би всичките ми догадки в крайна сметка бяха безпочвени.

— Когато започнеш да се вслушваш в другите и аз ще започна да се вслушвам в теб — каза и се качи по стълбите към стаята си.

На влизане в кухнята намерих мама да забърсва плота.

— Какво става? — попита.

— Нищо — отвърнах, отваряйки хладилника.

— Веднъж, ни караш да викнем и брат ти да вечеря с нас, а след това му крещиш.

— Не е ли нормално? — казах, докато си вземах си сода.

— Предполагам, че е... — съгласи се.

Затворих вратата на хладилника.

— Имам новини — казах. — Ще ходя на бала.

Лицето на майка ми светна сякаш бях 25-годишна жена току-що обявила годеща си.

— Поздравления! — възкликна, прегръщайки ме силно. — Трябва да ти купим рокля и обувки.

— Не е нужно — казах смачквайки пластмасовата кутия от сода. — Ще си намеря нещо в магазина за дрехи втора ръка.

Майка сбърчи нос.

— Ще ходиш на бал, не в нощен клуб. Ще ти вземем нещо красиво, което не е разкъсано, декорирано със скоби, или надупчено с безопасни игли.

Точно от това се страхувах.

Най-накрая видях Валентин — макар и само за секунда и то през телескоп. Докато се опитвах да довърша есето си по литература, умът ми блуждаеше към единадесетгодишния вампир. Представих си какво е търсел в къщичката на дървото — скрито съкровище, останали запаси с кръв на Джагър, място, на което да положи ковчега си? Представих си местата, на които може би точно сега караше скейтборда си — гробището на Дулсвил, скрит в канала или в изоставената църква. И най-важното от всичко, чудех се дали ще го видя отново.

ГЛАВА 7

СТРАХОВИТО ПАЗАРУВАНЕ

На следващия ден след звънеца на втория час и точно преди часа по изкуство, Беки отново проверяваше завършеното си есе, докато аз се мъчех да задържа уморените си очи достатъчно дълго отворени, за да довърша моето. Учителят ни, господин Кенси, един намусен мъж с огромен мустак, точно проверяваше присъстващите, когато съобщението прозвуча:

— „Viva las Valentines“, — жизнерадостен момичешки тийнейджърски глас се разнесе по високоговорителите. — Балът чука на вратата. Не забравяйте да си купите билети на входната врата на гимназията през обедната почивка. Пуснете също така вашата бюлетина с Крал и Кралица на бала. Негово и Нейно Величество ще танцуват в светлината на прожекторите и ще бъдат снимани за Chatterbox!

Класният ни касиер, блондинка с късо подстригана коса, облечена в розово-бяло поло на райе и джинси се изправи и срамежливо се отпрати между чиновете като подаваше на всеки ученик по една червена валентинка.

Беки започна да драска така замислено, сякаш гласуваше на първите си президентски избори.

Докато другите ученици си шепнеха и отбелязваха избора си, аз набързо попълних листовката.

— Ще ти покажа моята, ако ти ми покажеш своята, — казах на Беки, когато приключих.

Беки кимна нетърпеливо.

Подадох ѝ моята валентинка — до Крал бях написала „Мат Уелс“, а до Кралица бях написала „Беки Милър.“ Широка усмивка освети лицето на най-добрата ми приятелка.

Беки ми показа нейната бюлетина. До Крал тя беше написала с перфектен почерк „Александър Стърлинг“. До Кралица прочетох „Рейвън Мадисън.“

— Харесва ми как звучи, — признах й аз. — Но Александър не посещава в нашето училище.

Сгънахме бюлетините си и когато класния касиер се върна обратно през редовете, ги пуснахме в една покрита с алуминиево фолио кутия, която сякаш беше направена от дете от началното училище.

— Всяка от нас има по един глас, — казах аз гордо. — Сега само ни трябва още триста деветдесет и девет!

Майка ми беше толкова извън себе си от радост от факта, че щях да ходя на бала, че тя се измъкна от работа по-рано, взе ме от училището с нейния SUV и ме откара до универсалния магазин на Джак.

Универсалният магазин беше собственост на бащата на Джак Патерсън и сега беше управляван от Джак, един красив, струващ си да се влюбиш в него мъж, пет години по-голям от мен. Когато бях на дванадесет години се промъкнах в имението вместо него, така че той да премине изпитанието поставено му от неговите съученици. Оттогава ме беше запомнил и винаги имаше мила усмивка за мен, когато посещавах универсалния магазин.

Джак продаваше всичко — от чорапи до скутери, от карнавални костюми до кристал Уотърфорд, от безполови портфейли до портмонета на Прада.

Майка ми и аз влязохме в магазина и преминахме покрай отдела за бельо. Дизайнерски кърпи във всички цветове на дъгата бяха прилежно сгънати върху бели рафтчета.

Концентрирана върху модната си мисия майка ми се отправи директно към ескалаторите.

— Младежката мода е на този етаж, — казах и аз сочейки покрай спалното бельо.

— Ние отиваме към младежката висша мода, — отговори ми тя.

Едва бях стъпвала в секцията за младежка мода, а какво оставаше за младежката висша мода. Возехме се на изкачващия се на високо ескалатор взирайки се надолу към внимателно избиращите купувачи на бижута.

Качихме се до втория етаж и минахме покрай дизайнерската мода за жени малки номера и пристигнахме до младежката висша мода. Кашмирени пуловери, дизайнерски блузи и джинси бяха перфектно изложени. Анорексични манекени показваха поли и топчета за стотици долари в размер нула.

Около дузина момичета и техните майки пробираха през редовете рокли — в розово, лилаво, виолетово, сиво, червено, зелено, лавандулово, черно, някой от които украсени с изкуствени камъни или дантела, с дълбоки деколтета или с консервативна линия, без ръкави или без презрамки, дълги до земята или до коляното.

Всяка дъщеря беше абсолютно копие на майка си. С изключение на кестенявите ни коси, които майка ми редовно боядисваше, майка ми и аз бяхме абсолютни противоположности по външен вид.

Една след друга майка ми издърпваше рокли от закачалките докато и двете й ръце се напълниха. Една след друга аз разглеждах роклите и се придвижвах от рафт на рафт с празни ръце.

Сезонен мениджър по продажбите със закачена табелка, на която пишеше „Мадж“ и от която струеше увереността на морски капитан, който без усилие води кораба през бурно море, се приближи до майка ми.

— Чакайте, нека взема тези, — каза ѝ тя. Това очевидно не ѝ беше първият бал и нямаше да ѝ бъде и последният. — Ще ви осигуря пробна.

Последвахме жената до пробните, които вече бяха наводнени от млади момичета показващи роклите си сякаш бяха на парижко дефиле.

Разсъблякох се като свалих черните си wide-bottom дънки и тениска с надпис „Здравей Прилепче“ и се намъкнах в една розова сатенена рокля.

Взрях се в огледалото в цял ръст. Не успях да позная собственото си отражение.

— Нека да те видя! — чух майка ми да казва.

С нежелание отворих вратата на пробната.

— Свали тези кубинки! — скара ми се тя. „Това да не ти е хеви метъл концерт.“

Докаато развързвах връзките Мадж се появи със сандали седми номер, украсени с изкуствени кристали.

Пристъпих към тройното огледало пред пробната.

Чувствах се като шаферка, но за майка ми трябва да съм изглеждала като булката.

— Ти си красива! — изпадна във възторг тя.

Дори Мадж се изрази съгласието си.

— Изглеждаш като модел, — обяви тя и зачака реакцията ми.

Можех да видя отражението си в очите на майка ми бавно да се преобразява в дъщерята, която тя винаги е искала.

Младите момичета преценяващо ме оглеждаха. Няколко се засмяха; няколко се изхилиха. Сигурно бях доста странна гледка, сладка в розово с моите многобройни обеци на ушите, временни татуировки на прилепи, с черно червило и чернен лак за нокти.

Представих си колко по добре щях да изглеждам, ако тази бална рокля имаше няколко дупки, черни шевове или беше в кърваво червен цвят.

— Преди да решите... — пъргаво започна Мадж. Тя се върна до щанда, за да смени черните ми гумени гривни с такива от блестящи камъни.

Точно тогава Джак Патерсън се появи в полезрението ми.

— Рейвън, Джак е тук, — каза майка ми и развълнувано излезе от пробната.

Докато майка ми поздравяваше Джак и си разменяха обичайните любезности, аз се втурнах обратно в моята пробна кабинка и заключих вратата.

Тогава тя направи нещо, което само една майка би направила.

— Рейвън! Излез от там, — извика ми тя.

Нямаше къде да бягам. Не бях готова да бъда видяна облечена така, още по-малко от Джак Патерсън.

Изнизах се от пробната навън към младежката висша мода, като се опитвах да балансирам на тънките токчета на сандалите.

Другите момичета критично ме оглеждаха докато продължаваха да пазаруват. Майка ми ми даде знак да се завъртя и да представя роклята като някакъв модел пред Джак. Непохватно се завъртях като неопитен модел.

Джак се засмя.

— Изглеждаш красива.

Не можех да не изпитам гордост, въпреки че се чувствах като украсата на торта за шестнадесети рожден ден.

— Трябва да пробвам и други... — казах аз най-накрая и се отправих обратно към пробната.

След като изпробвах рокли във всеки един цвят на дъгата, отборът „майка и дъщеря Мадисън търсеци бална рокля“ започна да се уморява.

Преоблякох се в моите черно-черни дрехи.

— Е, коя харесваш? — попита ме майка ми, като държеше една розова рокля в едната ръка и една синя в другата. — Аз мисля, че и двете са красиви.

— Хм... не може ли да продължим да търсим?

Представих си Александър, облечен в среднощно черен смокинг как пристига в нас, за да ме намери цялата обвита в розово.

— Защо се мръщиш? — смъмри ме майка ми.

— Роклите може и да са прекрасни... Но те не са... мен.

Майка ми въздъхна.

— За моя бал баба ти ми купи това, което тя искаше аз да облека — една сатенена рокля в лавандулов цвят с бял пуловер и чисто нови белички ръкавици.

— Ръкавици? Но ти си била хипи.

— Точно.

— И ти ги носи, така ли?

— Сложих ги докато отидем до бала. След това се преоблякох в една деколтирана рокля без ръкави, която стоеше в шкафчето ми. Сега аз ти причинявам същото на теб. Настоявам да се облечеш по начина, по който аз искам, вместо така като на теб ще ти бъде удобно.

Бях впечатлена, че майка ми имаше такива прозрения.

— Нека да опитаме още веднъж, — продължи тя.

Имаше една обикновена черна рокля без презрамки, поръбена с дантела, сложена на един манекен. Бих могла да я украся с моята ониксова огърлица, черни гривни и обеци паяжини.

Дженифър Уорън, една училищна мажоретка, стоеше зад мен докато разглеждах роклята и се взираше в мен сякаш не заслужавах дори да погледна такава красива дреха.

— Хей, мамо, — провикнах се аз, настигайки я при щанда с аксесоарите. — Мисля, че открих роклята, която отговаря на вкуса и на двете ни.

Поведох я обратно през бъркотията от сатенени одежди.

Стигнахме до манекена, само за да заварим една продавачка да разкопчава ципа на черната рокля и да я подава на Дженифър.

— Мамо, — възкликна Дженифър към една възхитена жена. — Невероятна е.

Сърцето ми замря. Заусуквах кичур коса и заровичках с кубинка в зидарията на плочките на пода. Не можах да спра сълзите, които изпълниха очите ми. Усмивката на майка ми повехна сякаш и нейното сърце беше разбито както моето.

— Няма нищо, — успях да кажа. — Няма нужда да ходя на бала.

— Какво имаш предвид, че няма да ходиш? — попита ме Джак зад щанда с касата.

— Току-що продадох перфектната рокля, — признах му аз.

— Имаш предвид, че не ти хареса розовата ли? — каза той помагайки на продавачката с продажбите. — Изглеждаше великолепно.

— Ами...

— Не ти е по вкуса... разбирам.

Джак се замисли за момент докато довършваше продажбата.

— Защо не дойдете с мен...

Джак ни упъти зад щанда за продажби и ние го последвахме надолу по един коридор.

— Няколко рокли пристигнаха този следобед. Бяхме толкова заети, че не успяхме да ги изложим на етажа, — прошепна той. Отключи един склад и ни поведе през кутии със стока и капарирани артикули към закачалки с модни младежки рокли. — Не бързайте. Ако нещо ви хареса донесете го на касата.

— Какви са тези? — попитах аз сочейки към закачалки с костюми.

— Инвентар от Хелоуин, — отговори ми той и се отправи към вратата.

— Хелоуин? — попита майка ми ужасено. — Отиваш на бал, не на Monster Mash.

— Моля те. Нека да ги видя! — казах аз провирайки се покрай закачалки с мъжки костюми. — Благодаря ти, Джак!

— Да, Джак. Благодаря ти за цялата оказана помощ, — добави и майка ми.

Бях толкова щастлива колкото един прилеп в пращен стар таван.

Ровех се из закачените костюми — костюм на фея, униформа на пожарник и одежди на русалка.

— Това е страхотно, — казах аз държейки една дяволско червена рокля.

— Категорично не! — отвърна майка ми.

Намръщих се и върнах роклята обратно на закачалката.

— Не това си представях, когато казах хайде да ти купим рокля за бала. Да пазаруваме в склад, — мърмореше тя продължавайки да търси подходящото нещо. — Както и да е... погледни това.

Дори не забелязах какво държеше майка ми.

На края на щендера видях кърваво червена пола с черна дантела, която направо крещеше, че е моя. Извадих роклята и ахнах.

На закачалката висеше тъмно червен корсет с черна дантела, черни връзки и подходяща си пола с дължина до коляното.

Прикрепен към закачалката стоеше най-прекрасният аксесоар, който някога бях виждала: мрачен слънчобран.

— Обожавам го! — възкликнах аз и го показах на майка ми. — Не е скъсано и няма никакви жезла или безопасни игли.

Майка ми се поколеба.

— Не е точно това, което имах предвид...

Издemonстрирах го върху моите дрехи и затанцувах наоколо.

— Искан да приличаш на модерна принцеса, а не на викториански вампир.

„Не е ли страхотно?“

Прегърнах майка ми силно.

Мадж беше продала стотици рокли за времето прекарано в магазина на Джак, но по начина по който насили да се усмихне можех да кажа, че никога не е продавала костюм за Хелюин за бална рокля. Възрастната жена обаче направи всичко по силите си да замаскира шока си и смайването си.

— Можеш да бъдеш сигурна, че никой няма да носи същата рокля като твоята, — оповести тя.

Майка ми и аз най-накрая постигнахме компромис за рокля, която няма да й струва състояние и която няма да съблека в момента, в който отида на бала.

Същата вечер Александър ме чакаше пред вратата на имението, а змиевидното чукче ме гледаше като стар приятел. Моето гадже-вампиър носеше тесни черни дънки с черни токи отстрани, тениска на Crow и раница, праметната през рамо. Той ми даде една сладка целувка за здравей.

— Да не се връщаме обратно на къщичката на дървото? Или пък отиваме на къмпинг? — попитах го аз свенливо.

— Миналата нощ отидох до къщичката, за да оправя гравираниите надписи на Джагър, но тях ги нямаше.

— Валентин? — попитах го аз.

— Предполагам, че е той. Валентин няма скоро да се върне в къщичката. Ще бъде твърде рисковано за него.

— Тогава как изобщо ще го намерим?

— Ще трябва да го примамим при нас. Спомняш ли си кутията с амулетите пълни с кръв, която Джагър получи от Клуб „Ковчег“ и която аз намерих на гробището? Джагър ги използваше, за да се храни, така че да може незабелязано да съществува тук в Дулсвил. Имам няколко тук, — каза Александър и потупвайки раницата си. — Можем да заложим няколко за Валентин на различни места. По този начин ще знаем къде е бил.

Завързахме няколко амулета на един клон при къщичката, преди да се отправим с мерцедеса към дулсвилското гробището.

— Валентин трябва да се крие все някъде, — започна Александър докато паркираше колата до гробището.

Александър хвана ръката ми, когато се отправихме по тротоара към входа на гробищата.

— Не би трябвало да стъпвам на свещена земя, нали? — попитах го аз, когато стигнахме до железните порти. — Ако ме ухапе не само, че ще ме превърне във вампир, но и ще бъда обвързана с него завинаги.

Александър спря.

— Предполагам имаш право, — съгласи се той. — Забравям, че Валентин е... По-добре остана тук.

— Да остана тук? — попитах го аз с молещо изражение бързо сменяйки тона. „Но Валентин не е тук да си търси вечен партньор,

нали?“

Александър поклати глава.

— Не съм сигурен защо е тук. — Гаджето ми се взря зад оградата на гробището.

— Но ако Валентин не иска вечен партньор тогава няма да ме нарани, — казах аз издърпвайки се над оградата.

Последвах Александър през редовете от надгробни плочи и покрай бараката на гробаря. Проверихме един прясно изкопан гроб.

— Няма нищо тук, — обяви той докато гледахме в празния гроб. Стигнахме до чинара, до който първоначално открихме кутията с амулетите.

Александър сложи пет амулета на земята — наслуки, така че да не изглежда като капан.

— Ще почакаме няколко минути.

Промъкнахме се зад бараката на гробаря. Александър ме обгърна с ръце и ние се сгушихме заедно под блясъка на лунната светлина.

— Разкажи ми как ти мина деня. Имам чувството, че има толкова много от живота ти, което аз пропускам, — започна Александър.

— Биология? Или алгебра? Не пропускаш нищо.

— Представям си те как драскаш в тетрадките си, пропускаш час, хапваш с Мат и Беки.

— Как изглеждам?

— Красива, като тъмен ангел блестиш на дневната светлина, която нахлува в класната стая. Също като на картината, която имам отстрани до ковчега ми.

Въздъгнах.

— Беки закачи няколко снимки на себе си и Мат в шкафчето си вчера, които са си направили в кабинка за снимки. Искан ми се да имам твоя снимка.

Александър ме погледна, а тъмните му очи бяха тъжни.

— Има някои неща, които аз никога няма да мога да ти дам, — призна ми той, — които обаче други момчета от училището ти могат.

— Ти ми даде много повече отколкото който и да е смъртен, — уверих го аз.

Александър стисна ръката ми. Усетих, че е самотен и исках да се присъединя към моя свят толкова силно колкото и аз да се присъединя към неговия.

— Става късно, — каза той.

— Ако си тръгнем сега може да изпуснем Валентин, — оплаках се аз.

— Имам чувството, че той няма да се върне в скоро време. Можем да се върнем утре заедно.

Тази нощ аз изпробвах моята бална рокля с корсет в спалнята ми и се опитвах да намеря подходящите аксесоари в кутията ми за бижута на Мики Злобаря. Сложих ониксовата ми огърлица и се огледах в огледалото. Чудех се как Александър ще се приготви за бала като не можеше да види отражението си. Щях ли да се откажа от отражението си за възможността да бъда с него завинаги? Не бях сигурна как ще свикна да не изпълнявам задачите, които бяха част от ежедневието ми последните шестнадесет години. Ако дулсвилци мислеха, че сега съм откачалка, то бях сигурна, че щяха да имат пълно право ако си слагах червилото и очната линия, без да използвам огледало.

На следващия ден Мат, Беки и аз се срещнахме при шкафчетата ни и след това се отправихме към гимнастическия салон да си купим билети за бала. Проправихме си път през клаустрофобично оживените коридори, покрай главния вход и завихме покрай ъгъла за салона. Там видях нещо, което не мислех, че можех дори да си представя — огромна опашка от деца се виеше през залата като чудовището Лох Нес.

— Да не продават също така билети за Ролинг Стоунс? — пошегувах се аз.

— Ако е така аз ще си купя, — отвърна ми Мат докато се нареждахме на края на опашката. Всеки ученик от гимназията май щеше да присъства на идващия бал. Някой от двойките се държаха за ръце, няколко момичета говореха по мобилните си телефони, друга двойка се караше. Мат прегърна с ръка Беки и лицето ѝ грейна като новогодишната кристалната топка на площада Таймс. Почувствах спазъм в сърцето ми, защото Александър не беше тук да ме прегърне.

От моята удобна позиция можех едва да видя входа на салона, където няколко ученика продаваха билети седнали зад една сгъваема

маса. За щастие опашката изглежда се движеше с постоянна скорост. Нашият класен касиер беше отстрани като държеше една папка сякаш провеждаше проучване.

— Запишете се доброволци. Имаме нужда от допълнителни ръце за декорациите, — каза тя, когато се придвижихме напред.

Беки помахна на момичето, което беше отговорно за средствата ни от втори курс.

— Ще се запишеш ли? — попита ме Беки докато пишеше името си на листа.

— Нямам много свободно време тези дни.

Когато Беки свърши, момичето ме изгледа и бързо дръпна папката си, преди да имам възможността да променя мнението си и се придвижи към края на опашката.

— Да си чул за зловещо изглеждащо хлапе, което се разхожда в града ни? — подслушах една двойка зад мен докато се придвижихме с няколко метра напред.

Наклоних леко глава, за да мога да чувам добре.

— Да, — отговори другият. — Мисля, че е роднина на тези откачалки от Румъния, които бяха на гробищното представление на Тревър. Говори се, че се скитал из улиците нощем в търсене на души.

Наклоних се още повече.

— Чух, че бил призрак, — каза друго момче.

— Очевидно гробаря намерил празни обвивки от бонбони на гробището.

— Той се облича в тези гадни готически дрехи, — прошепна тя достатъчно високо, за да я чуя и аз.

Продължих да се накланям — този път май твърде много. Изгубих баланс и се препънах.

— Оуц, — оплака се Хедър Райън. — Това беше моят крак.

— Извинявай, — казах и искрено аз, когато възвърнах равновесието си.

Ако аз бях подготвителен като нея, тя вероятно просто щеше да се засмее. Но вместо това тя ме изгледа сякаш и аз също бях току-що изпъзляла от гробището да търся души.

— Тези са чисто нови Прада, — изхленчи тя.

— А, тези са оригинални Докматренс. Какво толкова?

— Мисля, че може да си ги одраскала, — каза тя гледайки ме навъсено.

Загледах се в чистите ѝ бели обувки.

— Ти трябва да ми благодариш. С радост ще ги одраскам още, ако искаш.

Гаджето ѝ се засмя.

— Не е красиво да се подслушва, — смъмри ме тя сякаш беше някоя учителка.

— По-лошо е да клюкарстваш, — сръфах я аз. — And very tacky to designer-name drop. — Ние бързо се приближавахме към масата за билети. — Все още имаш време да поканиш някоя друга, — прошепнах аз на гаджето ѝ.

Той се засмя, а тя го шляпна по ръката.

— Стига, Рейвън, — нареди ми Беки издърпвайки ме настрани. — Наш ред е.

Оставих клюкарите и се приближих до масата за билети.

Беки засия, когато Мат купи два билета.

Извадих шепа банкноти от портмонето си „Оливия Ауткаст“.

— Не се пререждай, — чух една двойка да казва зад мен. Обърнах се. Тревър Митчел беше застанал зад мен.

— Е, намери ли си кавалер, булке-труп? — попита ме той с прелъстителен глас.

— Да, намерих, — казах аз и сложих билетите на сигурно в портмонето ми.

— Баща ти ли? Или някой първи братовчед?

— Александър, — самонадеяно му казах аз.

— Това е жалко. Аз бих те придружил. Бих могъл да го използвам за часовете ми по обществено добро.

Тревър подаде на касиера една стодоларова банкнота докато Мат, Беки и аз се отправихме към изхода.

По пътя ни към вкъщи Беки се съгласи да спре при къщата на Хенри.

— Момчето Били забрави нещо в задния двор. Ще отнеме само минута, — казах аз излизайки от пикапа ѝ.

Изтичах по алеята. Не светеше никъде в къщата на Хенри. Надзърнах в гаража — празен от колите на родителите му. Хенри и момчето Били бяха в клуба по математика, така че теренът беше чист.

Побързах покрай гигантския басейн и беседка и изтичах през примитивно окосената поляна.

Изкачих се по стълбата до къщичката, стъпалата скърцаха на всяка стъпка под ботушите ми. Стигнах до терасата на къщичката и огледах вратата.

Амулетите ги нямаше.

Малко след залез Александър пристигна вкъщи и ме завари да крача пред входната алея.

Целунах го и умирайки да му кажа новините.

— Отидох до къщичката. Амулетите — нямаше ги! — заявих аз въвеждайки го вътре. — Валентин се е върнал до къщичката.

— Тогава можем да заложим капан. Този път ще го чакам, — каза Александър.

Александър силно ме прегръщаше, когато момчето Били влетя през предната врата.

— Виж какво открихме с Хенри на къщичката, — обяви брат ми. В мазната му малка длан имаше два блестящи амулета.

Сърцето ми замря.

— Те не са твои!

— Ами, те със сигурност не са и твой. Който си го е намерил, негово е.

— Дай ми да ги видя, — казах аз протягайки се за тях.

— Ето, — каза той като държеше закопчалката и люлееше амулета сякаш искаше да ме хипнотизира. — Виж с очите си, не с...

Опитах се да го сграбча, но брат ми ги дръпна.

— Имаше четири, — казах аз.

— Откъде знаеш?

— Хм... амулетите винаги са по четири; нищо ли не знаеш? — заекнах аз.

— Хенри задържа другите два.

— Е, мисля, че те са повече в мой стил, отколкото в твой. Дай ми ги.

— Забрави. Изглежда са пълни с кръв, — каза момчето Били възхитен. — Хенри смята да ги тества.

Поколебах се.

— А ти какво ще правиш с тях?

— Ще ги използвам за проекта ни Вампир.

ГЛАВА 8

ПЕЩЕРАТА НА ПРИЛЕПИТЕ

Същата нощ, момчето Били и Хенри се бяха разположили в дневната ни и ревностно се занимаваха с вампирския си проект, докато аз правех последни корекции по прическата си.

Чух звънеца да звъни.

— Аз ще отворя! — извиках.

Огледах се на огледалото в коридора. Уверих се, че по зъбите ми няма червило и стегнах черния дантелен пояс около кръста си.

Отворих вратата и видях моето момче мечта, изглеждаше секси в тъмната си свръх голяма черна риза, черни дънки със сребърни шевове и кубинки.

Александър ме придърпа към себе си и ме целуна за здравей.

— Александър дойде! Ще се видим по-късно — извиках, към който и да ме слушаше и затворих входната врата зад мен.

— За късмет момчето Били ще стои вкъщи тази нощ — казах, когато стигнахме до колата на Александър. — Кой пише домашни в петък?

— Няма нищо лошо в това да си прилежен — защити ги Александър като държеше вратата отворена за мен.

— Лошо е когато единия свръхприлежен е брат ми — казах му не съвсем на шега. — Винаги съм искала да имам готин брат. Тайнствен, умен, опасен. А не идиот. Но предполагам, че момчето Били винаги е искал за по-голяма сестра някоя отлична ученичка, така че сме квит.

Седнах в мерцедеса и Александър изкара колата от алеята.

— Руби дойде ли на вечеря миналата вечер? — попитах аз докато проверявах очната си линия в страничното огледало.

— Да. Старият приятел май ще се окаже мечтата на дамите. Става по-трудно да вземам колата му назаем. Даде ми я за тази вечер, но ще излиза с Руби утре вечер.

— Е, къде ме водиш? — попитах го.

— Тайна. И имам изненада за теб, когато стигнем там.

Александър мина през центъра на града и после се отправи към покрайнините на Дулсвил.

— Открих това място миналата нощ — каза той докато обръщаше колата на 180 градуса. — Открих го, когато търсех Валентин. Помислих, че може да се усамотим за няколко минути само ние двамата.

„Само ние двамата“. Откраднат миг, в който най-накрая с Александър да преживеем романтичен антракт на блещукащите звезди и лунна светлина и да не се тревожим за Джагър, Луна, Тревър, Валентин или момчето Били. Мисля, че и двамата чакахме за шанс като този от цяла вечност.

Фаровете на колата осветяваха мъглата, която започна да пълзи по виещия се път, докато най-накрая напълно обгърна колата и изглеждаше сякаш караме през призраци.

Надзърнах през страничния прозорец в далечината. В тъмнината бяла виеща се на талази мъгла обгръщаше безлюдните полета.

Александър отби по един мръсен път. Не можех да различа почти нищо пред нас. Колата се друсаше по пътя, който със сигурност го нямаше отбелязан на никоя карта. Бяхме заобиколени от абсолютна тъмнина и обвити в мъгла поляни.

— Как изобщо виждаш къде сме? — попитах го аз.

Александър изглеждаше напълно уверен в себе си. Спря колата и включи на първа.

— Помислих си, че може да отделим време, за да се насладим на нещо ново — каза, когато слязохме от мерцедеса.

Александър грабна раницата си и я метна през рамо. Хвана ръката ми и ми подаде едно фенерче.

Един до друг тръгнахме през поляната като избутвахме високите треви от пътя ни.

В тъмнината едва успях да различа нещо, което изглеждаше като хълм, докато Александър не ме накара да светна с фенерчето към него.

Хълмът имаше огромен отвор, пещера.

— Мислех, че това е просто градска легенда! — ахнах. Почувствах се сякаш бяхме двама изследователи открили нов континент.

— Чувала съм, че за посвещаване в тайно братство децата изкарали нощта тук никога не са се завърнали — клюкарствах аз. —

Но никога не съм предполагала, че наистина съществува.

Хванах се за колана на Александър и го последвах в пещерата. Той можеше да види къде отива в тъмнината, но предвидливо беше взел фенерчето и сега осветяваше пътя заради мен.

Влязохме в чудовищния отвор на пещерата и усетихме влажния ѝ плесенясал мирис и отчетливо хладен въздух. Каменистият под беше мокър и Александър ме водеше като избягваше всякакви изпъкнали ръбове. Прокарах свободната си ръка през стената на пещерата. Някой участъци бяха равни, други изровени и покрити с дупки, а трети покрити с мъх.

Докато Александър ме водеше по-надълбоко в пещерата можех да чуя далечния и успокояващ звук от капеща вода. Когато освети със светлината над нас видях огромния таван отрупан със сталактити, висящи като гигантски вампирски зъби.

Александър ме поведе към сухо място и ми подаде фенерчето. Наблюдавах го докато отвори раницата, извади от нея свещи и ги подреди около нас. Една по една ги запали обграждайки ни с кръг от светлина.

— Това е най-романтичното нещо, което ми се е случвало! — казах му.

От светлината на свещите сталактитите и сталагмитите хвърляха сенки по стените на пещерата, които изглеждаха два пъти по-големи от тях. Страшно ми харесваше.

Александър извади няколко сандвичи и соди от чантата. Пихме, целувахме се и се смяхме.

Докато Александър прибираше опаковките в раницата си чухме плясък на криле над нас и забелязахме няколко летящи прилепа високо горе.

— Те влизат и излизат през нощта за храна — каза Александър.

— Възможно ли е Валентин да е един от тези прилепи?

Александър не отговори.

— Разкажи ми още за Валентин — любопитствах, облягайки се назад на лакти.

— Представи си само. Водя красиво момиче в романтична, осветена със свещи пещера, а тя иска да говорим за много по-млад от мен мъж.

— Прав си — прошепнах, флиртувайки. — Нека да поговорим за нас.

— Нека помълчим — каза ми той нежно.

Тогава, една по една Александър изгаси свещите докато не остана да свети само една.

Спря на последната, като се взираше в мен със секси усмивка, докато светлината хвърляше танцуващи сенки по красивото му лице.

— Ще си пожелаеш нещо.

— Сбъдва се само ако е на торта за рожден ден. Освен това ти ще можеш да виждаш, а аз не. Не е честно.

— Ще си затворя очите, обещавам.

— Не бързай толкова...

Отвързах черния дантелен пояс, който носех като колан на кръста си и хлабаво го завързах около главата му, нежно покривайки очите му.

— Сега сме на равно.

Александър изгаси последната свещ.

Потънахме в пълна тъмнина. Не можех да видя Александър, вхожда на пещерата или дори собствените си ръце.

Александър целуна обратната страна на дланта ми, бавно прокарвайки си път нагоре по ръката ми докато не достигна шията ми.

Замлъкнах са миг, после попитах:

— Каква е изненадата? Да не би да сме на свещена земя?

— Искаш ли да разбереш? — попита ме той с усмивка. — Изчакай за секунда.

„Изненада...“ — помислих си. — „Каква ли можеше да бъде?“

Почувствах как някой с топла длан хвана шията ми.

И тогава разбрах. Фантазията ми най-накрая щеше да се осъществи. Александър щеше да ме ухапе.

Сърцето ми заби срещу дланта му. Започнах да си представям новия си живот докато ръката му лежеше на най-жизненоважните ми вени.

Мечтата ми беше да се превърна във вампир и Александър да е този, който ще ме преобрази и на който ще принадлежа за цяла вечност. Но докато той докосваше шията ми изведнъж не бях толкова сигурна, че съм готова завинаги да се отдам на тъмнината. Мислите за родителите ми нахлуха. Беше едно да съм аутсайдер в собственото си

семейство, защото съм почитателка на готиката, но щеше да е съвсем друго да съм аутсайдер, защото вече не съм смъртна. Нямаше да присъствам на семейните снимки или още по-лошо, нямаше да мога да ги виждам вече, за да запазя новата си самоличност в тайна. Сърцето ми заби толкова бързо, че почти болеше. Сякаш Александър можеше да усети душата ми с дланта си. Но не почувствах облекчение, дори от топлия му допир.

Представях си претенциозна и мрачна готическа церемония на дулсвилското гробище под блестяща лунна светлина с античен свещник и бокал сложени върху затворен ковчег и великолепия ми партньор вампир чакащ ме до средновековен олтар. Щях да държа букет от изсъхнали рози и да съм облечена в зловещо черна секси дантелена рокля, която да се вее зад мен, докато вървя през надгробните плочи. Щяхме да сплетем ръце и да вдигнем тост за съчетанието си, а когато съм готова Александър щеше да ме целуне по шията.

По този начин обаче не си го бях представяла — повратният момент в живота ми да бъде като изненада, на която дори няма да мога да виждам какво се случва.

Като че ли той знаеше точно какво си мислех — всяка моя мисъл преминаваше през ръката му. Кръвта ми кипна. Главата ми започна да се върти и ми се зави свят.

— Александър — нараняваш шията ми.

— Аз не те докосвам по шията — чух го да казва от разстояние. Опитвам се да си намеря раницата.

Аз ахнах. Като че ли времето спря.

Ако Александър не ме докосваше по шията, тогава кой го правеше?

Замаяният ми мозък се върна в реалността.

— Махни се! — извиках. — Остави ме!

Мятах ръце и крака удряйки нещо или някого. Чух как някой се препъна, а след това глухо тупна.

— Александър — извиках. — Не сме сами!

Кой знае кой още се спотайваше в пещерата с нас. Може би на шега Тревър ни беше проследил. Или по лошо група малолетни или скитници обитаваха пещерата. Как биха могли един вампир и

смъртната му приятелка да победят банда разярени злодеи или малолетни престъпници, които защитават територията си?

Умът и сърцето ми препускаха стремглаво. Едва успявах да си поема дъх.

— Александър — къде си? Не виждам нищо! — Продължих да се размахвам наоколо, но уцелвах само въздуха.

Точно тогава видях отблясък от светлина. Александър стоеше пред мен, а косата му беше разрошена от махнатата превръзка, с фенерчето в едната ръка и пояса в другата. Изтичах до него и се скрих зад гърба му. Грабнах фенерчето, за да го използвам колкото като оръжие толкова и като източник на светлина.

Сърцето ми продължи така да блъска сякаш иска да изскочи от гърдите ми. Осветих със светлината наоколо. Не видях никого. Бяхме сами.

Чух шум от плясък на криле. Александър посочи нагоре. Насочих светлината към един-единствен прилеп, който висеше над мен, а зелените му очи пронизваха душата ми.

— Александър...

Внезапно прилепът литна към входа на пещерата.

Внимателно тичайки по хлъзгавия скалист под, гаджето ми и аз хукнахме през пещерата след крилатата твар.

Докато стигнем до отвора, прилепът беше изчезнал.

На земята точно до входа на пещерата нещо блестеше на лунната светлина. Александър вдигна блестящия предмет с бледата си ръка.

Беше един празен амулет.

ГЛАВА 9

ПРИНЦЕСА НА БАЛА

На следващата сутрин, преди първият звънец да бие, с Беки бяхме в главния офис. Аз седях със скръстени крака на стола на секретаря, държайки една стиропорена чашка с java^[1], докато Беки с желание копираше валентинки за бала.

Моята преди супер тиха и незабележима най-добра приятелка сега бе избрана от Комитета По Декорацията да си губи свободното време като доброволец. По някаква причина, беше решила да губи и моето време.

— Трябват ни поне още сто — каза тя, като извади купчина от розови сърца, от чекмеджето на копирната машина, преди то да се е препълнило, и ми ги връчи.

— Сто? — простенах.

— И след това ще трябва да ги изрежем.

— Това е първият път, в който с нетърпение чакам звънца да бие — казах, поглеждайки нагоре към учудващо мудния часовник в офиса.

Всеки проблясък от копирната машина, беше като светкавица, поразяваща вече и без това болящата ме глава.

— Защо си толкова уморена? — попита Беки. — Да не би с Александър да сте стояли до късно, при условие че днес е учебен ден?

Не можех да разкрия дори на най-добрата си приятелка истинската причина за умората ми. Не бе, защото с Александър бяхме прекарвали романтична вечер до късно, а бе по-скоро защото се бях въртяла цяла нощ в леглото, мислейки за мъчителните събития в пещерата.

Бях раздвоена. Първо, наистина ли непознатата ръка на врата ми бе тази на Валентин? Още не бях сигурна, кой, или какво беше в пещерата с нас. И ако наистина е бил брата на Джагър, значи съм била просто на косъм от това да бъда нападната от вампир. И второ, когато мислех, че собственото ми гадже вампир е този, който ще ме ухапе,

вместо да реагирам така, както си го бях представяла аз се паникьосах. Явно не бях толкова готова, колкото си мислех, че съм.

Така или иначе, изненадата на Александър и романтичната антрактна вечер на свещи в пещерата беше провалена.

„Ще го запазя за друг път“ — беше всичко, което каза, след като ме закара вкъщи.

— Не спях — най-накрая признах на Беки. — Винаги съм превъзбудена след среща с Александър.

— Не е ли страхотно? — каза със сияйна усмивка. — Не само ще ходим на бала, но и помагаме с декорацията? Кой би предположил?

Как можех да се вълнувам от хартиените сърца, когато собственото ми пулсираше толкова силно? Най-важният бал на годината беше на километри от мислите ми. А умът ми бе изцяло зает с предположения за местонахождението на Валентин.

Дженифър Уорън, раздразнителната студентка-мажоретка, която бе откраднала роклята ми за бала точно пред въгленовочерните ми очи, влезе бавно през вратата на офиса облечена в червено-бяло плисирана пола и потниче в тон с униформата и руса опашка покращаща се зад гърба ѝ. Поздрави работещите в офиса и се насочи право към нас.

Дженифър беше най-добра приятелка на Хедър Райън, снобката с обувки Прада. Предположих, че двете отчаяни последователки на модата си споделяха, но се надявах, че тази сутрин още е прекалено рано за друг сблъсък за дизайнерски токчета.

Дженифър ме игнорира и се обърна към Беки.

— Ти ли си доброволката, която прави валентинките за бала?

Беки се изправи като балерина. Очите ѝ светеха, а лицето ѝ се изчерви като ябълка, сякаш току-що кралицата на Англия я бе поздравила. Очаквах как всеки момент най-добрата ми приятелка ще ѝ направи реверанс.

— Казвам се Беки — каза тя игнорирайки копирната машина зад нея.

Джени показа една искряща усмивка.

— Виждам, че вече имаш голям напредък — отбеляза тя, с истинско удоволствие. — Мислех, че ще започнат да се правят чак утре.

— Беки е олицетворение на ранобудността — направих ѝ комплимент.

Джени бе застанала като поп звезда, а копирната машина като нейните папараци.

— Винаги ползвам най-доброто — каза тя, горда от новата си последователка.

Беки сияеше така сякаш беше избрана за Кралица на Бала, вместо за правене на хартиени ксерокопия за едни танци.

Както и да е, беше ясно защо най-добрата ми приятелка наистина се усмихваше. Не само че Беки се срещаше с Мат Уелс, футболен играч, но постепенно започваше да се вписва в компанията на мажоретките и студентите. Бях изненадана колко лесно допреди срамежливата Беки беше приета в обществото, а аз оставах вече сама извън него.

— И Рейвън помага — добави радостно Беки.

Джени ме изгледа така, сякаш бях кал, която бе намерила под искрящо белите си мажоретни гуменки след някой мач по време на дъжд.

— Ъхх... позволи ми да ги взема — каза Джени, взимайки купчината от ръцете ми. — Ще започна да ги изрязвам в занималнята.

Това беше приносът ми към декорацията на бала — държах на ксерокопираните валентинки цели десет секунди.

Тази вечер, Били и Хенри бяха заключени на сигурно в стаята на брат ми, правейки проучване из Интернет за вампирския си проект. Междувременно, в моята стая, Александър търпеливо ме изпитваше за древна Гърция.

Не знам кое правеше ученето ми по-трудно — присъствието на Александър или това че мислите ми бяха заети с евентуалното местонахождение и мотиви на Валентин.

Очевидно, Александър също беше загрижен за местонахождението и мотивите на Валентин, защото често го засичах как наднича към прозореца.

Когато предположих, че сме приключили с домашните ми и сме готови да се върнем в пещерата, Александър каза твърдо:

— Най-добре е ти и Били да останете вътре за вечер или две докато разбере някои неща.

Александър се взираше в прозореца, от време на време ми даваше по някоя неочаквана целувка, а аз се преструвах, че съм забила нос в учебника си.

[1] Java — кафе произвеждащо се на остров Джава (Java). В Америка терминът „Java“ е просто жаргон за кафето въобще. Индонезийската фраза Kopi Jawa се свързва не само с оригинално кафе, но и се отличава от другите форми на тази напитка със силно, черно и много сладко кафе, със смлени зърна в нея. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

ПАРТИ С ПРЕСПИВАНЕ

След мъчителен ден на изпитване, даване на домашни и скучни часове, най-накрая и осмият звънец би. Срегнах се с Беки при шкафчетата ни и след като Мат ѝ даде бърза целувка на път за тренировката си с отбора по футбол, тръгнахме към къщата ѝ за едно ревю преди бала.

Беки живееше в частта, която много от високомерните дулсвилци наричаха „грешната страна на релсите“. Но пък моето мнение винаги е било, че тя живее в имение и то първокласно. Задният двор на Беки беше два пъти по-голям от този на Тревър и беше запълнен със сладки ябълкови дървета, вместо с нещо неизползваемо като джакузи.

Фермата ѝ, построена през 30-те, беше къщата, в която е израснал баща ѝ. В задната ѝ част, точно до двадесетдекаровата овощна градина, се извисяваше грамаден силос^[1] с извиваща се по него като паяжина величествена гроздова лоза. Точно до него имаше червен обор, пълен с инструменти и плевник, подходящ за разказване на истории с духове.

Тази къща си имаше и свои собствен характер, нещо, което липсваше на много къщи от „правилната страна на релсите“, включително и на моята. Дървената къща бе избледняло жълта с горско зелени прозорци с капаци. Имаше врати с мрежи и веранда откъм главния вход с вече доста поизхабена люлка на нея. Макар че някои от домашните уреди бяха заменени с нови, оригиналните жълти тапети с флорални мотиви от детството на баща ѝ все още си седяха. В кухненския ъгъл се сместваше едно диванче от винил с форма на полукръг вместо общоприетата маса със столове. Черно-бели плочки подредени във формата на шахматна дъска покриваха стените и пода на банята на горния етаж. Вместо месингови или метални от всички врати блестяха стъклени дръжки във формата на топки, а подът от твърдо дърво се разпростираше навсякъде.

Качихме се нагоре по скърцащото дървено стълбище към стаята ѝ. Една от стените беше под наклон, което създаваше чувството, че звездите от плакатите се протягат да те целунат.

Беки дръпна клина, който придържеше вратата на дрешника ѝ затворена. При определено време, вратата се деформираше и не се затваряше, ни осигуряваше, когато бяхме деца часове забавления, в които си представяхме, че стаята ѝ е обитавана от духове. Тя извади закачена и опакована на закачалка дреха, отвари ципа и отвътре се показва прекрасна синя, дълга до пода рокля без презрамки.

— Страхотна е! — възкликнах.

Зарових из кутията за бижута на Беки, докато тя пробваше роклята си.

Най-добрата ми приятелка се превърна в принцеса точно пред очите ми.

— Красива си. Мат направо ще се строполи мъртъв щом те види.

— Мислиш ли?

— Знам — поправих я.

— Дали да си вдигна косата нагоре в кок? — попита тя, засукваше къдриците от врата си.

— Не разбирам много от прически — казах ѝ. — Ако бях аз, щях да си направя сини кичури, за да си отиват с роклята. Но мисля, че вдигната така, изглежда страхотно.

Следващия час приключихме с подбора на бижутата ѝ (обици от изкуствени перли и подходяща огърлица), както и на нюансите на грима (коралов руж, страстно розово червило с подобен гланц, както и индигово сини сенки за очи).

С Беки умирахме от глад, затова по пътя към къщи спряхме в ресторанта „При Хатси“, където се натъкнахме с пържени картопки с кашкавал и Ванилова Кола като не спряхме да говорим за гаджетата си. Откакто аз и най-добрата ми приятелка се бяхме сдобили с такива, нямахме време да бъдем така залепени една за друга, както бяхме преди. И сега можехме да презаредим, като прекараме малко пълноценно време за момичешки работи и клюки. След залез тя ме закара в нас.

Отворих входната врата, за да се озова пред празния първия етаж и звънящия телефон.

— Аз ще се обадя — извиках.

Оставих раницата си върху кухненския плот и вдигнах телефона.

— Ало?

— Рейвън, — каза Александър от другата страна. Името ми излезе от устните му като гладък течен млечен шоколад, поднесен, за да го оближеш от лъжичка. — Как мина денят ти?

— Като всеки друг — ужасен докъм залез — отвърнах.

Единственото, което ме крепеше през деня, бе знанието, че на върха на Хълма Бенсън се намира най-прекрасното момче, което някога съм виждала, моята вампирска половинка, спяща в ковчег в прашната таванска стая на зловещото старо имение.

— Да се срещнем в Имението или ще дойдеш да ме вземеш? — попитах с желание.

Откъм страната на Александър остана тихо.

— Какво има? — попитах.

— Мразя се, че ти причинявам това... — каза той и гласът му внезапно бе станал сериозен, — но ще трябва да ти откажа тази вечер.

— Откажеш? — това ме удари като затварящ се капак на ковчег. — Какво не е наред?

— Джеймсън е взел колата... а аз искам да проверя пещерата и гробището за Валентин.

— Мога да попитам мама да ме остави вместо теб.

— Искам да го направя сам — каза Александър с печален тон.

— Сам?

Не отговори. Знаех, че не иска да ме излага отново в опасност, но това не означаваше, че трябва да ми хареса.

Не само щях да пропусна едно нощно приключение, а щях и да пропусна скъпоценното време с Александър. Достатъчно лошо беше да съм далеч от него през деня, че да мога да понеса да не го виждам и през нощта.

— Ще ти се реванширам, — каза той с по-ведър тон. — Все още не съм ти дал изненадата, която щях да ти дам в пещерата.

В следващите пет минути се опитвах хленчейки, протестирайки и прилагайки изпитани и действащи манипулативни тактики, но нищо не проработи. Когато затворил телефона Александър все още бе твърдо решен.

После опитах да се разбера с мама, но тя не пожела да ми даде колата назаем. Сетих се, че ако взема колелото на Били, което имаше

по-дебели гуми, можех да се срещна с Александър на гробището, преди да е тръгнал към пещерата.

Почуках на вратата на брат си.

— Махай се! — чух да казва досадният ми брат.

— Искам да те помоля за една услуга — казах мило.

— Зает съм!

Бавно открях вратата. Обикновено светлата стая на брат ми сега бе тъмна, с изключение на единствената лампа на бюрото, която леко я осветяваше. Той седеше пред компютъра си и пишеше нещо на клавиатурата с една ръка, докато с другата държеше офортна^[2] надгробна плочка. За моя изненада имаше някой, който седеше на стола до него — при това не бе Хенри.

Замръзнах. До Били седеше слабо по-малко момче с бяла като мляко коса.

Ахнах.

Сякаш на забавен кадър, вампирът се извърна към мен.

Две стъклени зелени очи ме пронизаха.

Валентин изглеждаше сякаш е мъртъв от по-дълго, отколкото е бил жив. Имаше мрачно, смъртнобледо и почти красиво призрачно бяло лице с меки кървавочервени устни. Дългата му бяла рошава коса падаше върху лицето му. Излъчваше духовна сила и все пак някъде там имаше и намек за чупливост. Макар че беше три-четвърти от ръста ми и изглеждаше сякаш съвсем лек полъх може да го събори, нещо ми подсказваше, че има силата да се противопостави на цяла буря.

— Какво правиш тук? — попита брат ми, изправяйки се. — Не съм те канил.

— Трябва да говоря с теб, — казах твърдо с нисък глас.

Очите на Валентин ме пронизаха. Тръпки пробягаха надолу по гръбнака ми като тънки ледени висулки.

— Излез. Имам гости — нареди брат ми.

Били тръгна към мен, хвана вратата със слабите си ръчички и се опита да я затвори. Спрях я с кубинката си.

— Какво прави той тук? — прошепнах.

— Ще прекара нощта тук.

Сърцето ми спря. Ще прекара нощта? Брат ми очевидно не осъзнаваше кой или какво бе поканил да сподели стаята му.

— Не може да остане тук — предупредих го тихо.

— Аз не ти казвам кога Беки може да идва. От кога ми стана майка?

— Къде е Хенри? — попитах, печелейки време. — Не трябваше ли да поканиш и него?

— Остана при баба си.

Хвърлих поглед към Валентин, чиито зелени очи светеха към мен хипнотизиращо. Той облиза устни и светлината на лампата върху бюрото озари малките му вампирски зъби.

Сякаш милиони светлинки просветнаха в главата ми, когато осъзнах защо Валентин бе дошъл в Дулсвил. Джагър и Луна вече не искаха да отмъстят на Александър — искаха да отмъстят на мен, заплашвайки семейството ми. И изпращаха Валентин да свърши мръсната им работа.

— Престани да си пъхаш носа — рече Момчето Били.

— Но...

— Намери си личен живот! — извика той, както само малък брат можеше, и трясна вратата в лицето ми.

Момчето Били не знаеше, че и Валентин се опитваше да си намери живот — неговия.

Закрачих из стаята си, кубинките ми потропваха по черния мокет, докато държах в обятията си съскащото ми коте, което бе явно раздразнено от появата на новия ни съсед.

Трябваше да измисля план. Александър бе на мили оттук, а аз дори не бях сигурна в местонахождението му. За съжаление той никога не носеше мобилен. Нямаше как да му кажа, че човекът, който търси, бе под собствения ми покрив.

Поех си дълбоко дъх. Опитах да впрегна мозъка си да измисли някаква стратегия. Не можех да напусна къщата докато имаше вампир, жадуващ за отмъщение, в стаята на брат ми. И все пак, ако изтичах долу, за да обясня спокойно на родителите си, че Били погрешно е поканил кръвожаден потомък на Дракула, вместо новодошло в града момче за приятел те сигурно ще си помислят, че дишам лепило.

Трябваше да се сама сблъскам с този проблем.

Заварих майка си в кухнята да слага полиетиленова покривка върху масата.

— Мамо, трябва да поговорим. Този приятел на Били, не може да остане.

— Защо не?

— Говори се, че навлича само проблеми.

— Благодаря ти за загрижеността, но не се притеснявам от едно единадесетгодишно момченце.

— Ние едва познаваме това хлапе. Той е непознат.

— Какво има да знаем? Изглежда възхитително и много чаровен. Мисля, че е добре за Били да разшири кръга си на приятелства. Да излезе от черупката си.

Били можеше да излезе не само от черупката си, ако Валентин останеше. Можеше да излезе и от ковчег.

— Имаш ли нещо против да сложиш масата? — попита ме тя, пълнейки пластмасова чашка с лед от хладилника.

Взех пластмасовите прибори и съдове от шкафа ни.

Тази игра още не беше приключила. Не бях готова да се огъна. Нямах избор. Трябваше да сваля картите си.

Машината за лед зашумя оглушително, докато мама пълнеше друга чашка с лед. Поставих ръка върху гранитния плот и се наклоних към нея. — Валентин мисли, че е вампир.

— Какво? — попита тя, поставяйки чашката на плота и започвайки да пълни нова.

— Валентин мисли, че е вампир — казах по-силно.

— Не те чувам.

Поставих ръка върху чашата. Няколко кубчета отскочиха от кокалчетата на ръката ми и паднаха на пода.

— Валентин трябва да си тръгне. Той си мисли, че е вампир, — повторих.

Майка ми спря. После се засмя, вдигна падналите кубчета и ги хвърли в мивката.

— Тогава трябваше да се сприятели с теб, а не с Били — отбеляза тя развеселено.

— Говоря сериозно.

— Сериозно? — попита. — Със същия този човек ли говоря, който на пет години се развяваше с черна пелерина из къщата,

имитирайки Граф Дракула? Който на девет настояваше да пием малинов Куул-айд^[3], защото си мислеше, че прилича на кръв? Този, който само преди няколко дни си купи рокля за бала, която прилича на булчинска рокля на вампир?

Зяпнах с отворена уста. Туше! Straight Flush^[4]-ът на майка ми тотално разби моя full house^[5].

— Мисля, че е чудесно, че Били приема някой, който е различен от него самия — продължи. — Някой, който му напомня за сестра му. Мисля, че трябва да се чувстваш поласкана.

Звънецът на вратата звънна.

Майка ми грабна двайсетащата, оставена на плота и изтича към входната врата.

— Пиците пристигнаха! — извика тя към горния етаж.

Момчето Били препусна надолу по стълбите, а Валентин бавно се спусна след него като призрачна сянка.

Валентин застана на стълбите, докато лакираните му в черно нокти барабаняха по дървения парапет. Гледаше ме внимателно, ухилен като готически Денис белята. Отвърнах на погледа на 150-сантиметровия вампир, докато Били грабваше пиците, а майка ми плащаше за доставката.

Валентин умишлено минавайки се отърка в мен, изпрацвайки ледени тръпки по тялото ми, когато двете момчета се засилиха към кухнята.

Взех си сода от масата и седнах до брат си.

Момчето Били ме погледна странно.

— Какво правиш тук? Нямах ли среща?

— И да имах, нямаше да ти кажа.

Момчетата си взеха по едно парче пица, поглъщайки я, преди да е успяла да докосне чиниите.

Станах и отворих вратата на хладилника.

— Искате ли чесън с пицата? — попитах Валентин, изваждайки една скилидка.

Сякаш всичката кръв се отдръпна от и без това бледото лице на Валентин. Той остави остатъка от парчето в чинията си и облегна назад на облегалката.

— Тъъ... не благодаря. Смъртно алергичен съм към чесън.

— Наистина? И гаджето на Рейвън също, — рече майка ми. — Рейвън, прибери го!

Върнах неохотно скилидката в кутията за зеленчуци на хладилника и измих ръцете си на кухненската мивка.

Валентин ме погледна злобно и мрачният му пепелив тен се върна пак към призрачно бялото.

— Ето, вземи си друго парче, — каза майка ми, подавайки любезно на Валентин още пица. Той продължи да омита вечерята си сякаш не беше ял с векове.

Валентин почисти доматиения сос от устните си със салфетка и глътна остатъка от содата като всеки друг смъртен на неговите години. Беше странно да видиш толкова младо момче с потенциал да бъде опасност. Очите ми бяха впити в него, уверявах се, че всичко, което захапваше, бе само пица.

— На гости ли си тук или ще останеш? — попита майка ми.

— На гости. Но градът наистина ми харесва — каза той, поглеждайки право към мен.

— На кого си на гости?

— Тъъ... на леля ми, но не я познавате.

— От този град? Познаваме всички.

— Да, коя е тя? — попитах аз. — С удоволствие бих се запознала с нея.

Валентин спря.

— Оставете ни да ядем, — каза Били Момчето. — Гладни сме.

— Прав си, давайте, — каза майка ми с извинителен тон.

Момчетата продължиха да се тъпчат с пица, докато аз наблюдавах всяка тяхна хапка. За първи път в живота си аз бях тази, която зяпа глупаво.

— Побъркваш ме — каза най-накрая брат ми, отдалечавайки се от мен.

— Рейвън, да отидем в другата стая — нареди майка ми.

— Но...

Тя взе чиниите ни с наполовина изядената пица и заедно отидохме да седнем в гостната. През цялото време шпионирах Валентин, като постоянно наблюдавах с периферното си зрение, вампирската компания за пица на брат ми.

Мразех това, че Били вече не искаше жените от семейство Мадисън да треперят над него. Трябваше да ме послуша за Валентин. Започваше да ми напомня за някой, който не обича да приема заповеди, някой, който много добре познавах — някой, като мен самата.

По-късно същата вечер, докато мама и татко гледаха телевизия долу, се правех, че сгъвам кърпите в шкафа, докато Валентин си миеше зъбите в банята.

По едно време вратата най-сетне се отвори и Валентин се подаде от нея. Усмиваше се, зелените му очи проблясваха, изглеждаше отпуснат в новата си среда, докато не ме забеляза в коридора. Тогава ме погледна кръвнишки.

— Сигурен ли си, че си почисти между кучешките зъби? — прошепнах.

— Давай, кажи на родителите си, — предизвика ме той. — Аз ще им кажа за Александър, — прошепна той в отговор, после изчезна в стаята на брат ми.

Пристъпих в банята. Огледалото за гримиране на майка ми отразяваше стената, а кърпата с цвят на лавандула бе сложена криво върху огледалото над мивката.

Дочух как мама си подсвирква, докато се изкачваше по стълбите. Бързо откачих кърпата и я хвърлих в коша за пране.

— Гасете лампите, момчета, — нареди майка ми, носейки куп каталози.

— Не, остави лампите включени! — извиках, изтичвайки в стаята на брат ми. Надявах се, че осветената спалня ще държи Валентин на безопасно разстояние от брат ми.

Двете момчета ме погледнаха странно.

— Миналата вечер Били помисли, че е видял прилеп, — обясних аз. — Искам тази нощ да се наспи добре.

Идиотското бяло лице на брат ми стана кървавочервено. Почти съжалих, че съм го изложила пред новия му приятел.

— Мамо, изведи я оттук! — извика той.

Майка ми ме изпъди от стаята с колекцията ѝ от каталози и затвори вратата зад себе си.

Крачех из стаята си, чудейки се какво ще прави Валентин цяла вечер. Очевидно нямаше да спи. Страхувах се, че всеки момент може да забие зъби в брат ми.

Нямах избор. Валентин не можеше да спи тук, особено когато знаех, че няма да спи. Нямах много време, Били скоро щеше да е беззащитен. Когато брат ми беше бебе, стенеше по цели нощи. Сега, когато беше по-голям, заспиваше веднага щом главата му докоснеше възглавницата.

Препуснах към чекмеджето на гардероба ми и пъхнах кутията с чесън в колана на полата ми.

Промъкнах се до стаята на Били. Поех си дълбоко дъх и открянах вратата, която леко проскърца.

Не бях подготвена за това, което видях. Валентин, със затворени като за транс очи, стоеше над спящия ми брат, дланта му беше върху врата на брат ми!

— Какво правиш? — казах остро.

Валентин, стреснат, бързо отдръпна ръката си.

Ахнах.

— Ти си бил в пещерата — едва казах.

Валентин застина на място, а ръцете му се свиха в юмруци.

— Знам какво си мислиш... — каза с предизвикателен тон. —
Знам всичко за теб.

Бях объркана.

— Какво знаеш за мен? От Джагър и Луна? Не можеш да вярваш на това, което казват...

Той се приближи.

— Уплашена си.

— От теб?

Той се подсмихна.

— От Александър.

Скръстих скептично ръце.

— Обичам Александър.

Тогава Валентин стана убийствено сериозен.

— Страх те е да станеш вампир — каза той.

Замръзнах.

— Не се налагаше Джагър и Луна да ми казват — продължи той.
— Това го научих от теб.

— Не знам какво имаш предвид.

Валентин изглежда не бе притеснен от спящия ми брат.

— В пещерата, — продължи той. — Александър нямаше да те ухапе. Но ти помисли, че ще го направи и направо откачи.

— Не знам за какво говориш.

Тогава Валентин се плъзна по-близо, зелените му очи бяха впити в мен по странен хипнотичен начин.

— Представи си сложна и мрачна готическа заветна церемония на гробището, на лунна светлина, антични свещници и метални бокали върху затворен ковчег.

Замръзнах, когато момчешкият Носферату продължи да рецитира всяка мисъл и чувство, което бе преминало през съзнанието ми онази нощ в пещерата.

— Очакваше да държиш букет изсъхнали рози и да носиш страхотна черна секси дантелена рокля, която да се носи зад теб, докато вървиш между надгробните камъни.

Откъде Валентин знаеше какво си бях представяла? Едва дишах, докато той направи още една крачка към мен. Не бях казвала на никого за мечтаната ми заветна церемония. Валентин и Били сигурно бяха ровили в дневника ми — само че дори не си спомнях да съм писала за фантастичната си сватба от подземния свят.

— Когато си помисли, че Александър е готов да те превърне, кръвта ти се смрази — продължаваше да ме предизвиква Валентин.

Тръпки ме побиха от главата по целия ми гръбнак чак до петите.

Валентин бе прочел мислите ми, докато стоеше над мен и държеше врата ми в пещерата. Сега, в спалнята на Били, щеше да направи същото и с брат ми. Какво търсеше?

— Време е да напуснеш тази къща и този град — казах, протягайки се за кутийката ми с чесън.

Като всяко досадно смъртно хлапе, Валентин се наслаждаваше на кавгата ни.

— Правиш се на голяма работа с черните си нокти и червило, но никога не би могла да станеш една от нас. Нямаш това, което е нужно — продължи той. — А Александър трябва да знае, че не си готова.

Думите му ме удариха като гръм от ясно небе.

— Не можеш... да използваш мислите ми срещу мен — предупредих го.

— Или мога? — попита той със злонамерена усмивка.

Момчето Били започна да се върти.

Валентин бързо се върна към сенките в стаята.

Погледнах брат си, който продължаваше да спи. Когато се обърнах, забелязах, че прозорецът беше отворен и Валентин бе изчезнал.

[1] силос — като кула, в която се съхраняват различни неща от хранителен произход. — Б.пр. ↑

[2] Офорт (фр.) eau-forte — буквално „силна вода“, разбира се като сярна киселина — графична техника, при която рисунката се очертава с острие върху лак, покриващ метална пластинка, обикновено цинкова или медна. Следва заливане с киселина, която разяжда метала под нарисуваните линии. После лакът се отделя, а разядените линии се изпълват с мастило, от така получената матрица (клишета) се получават отпечатъци върху влажна хартия с помощта на преса на принципа на дълбокия печат. При отпечатването може да бъде добавен цвят. Възможно е съчетаването с други графични техники, например акватинта — Б.пр. ↑

[3] Kool-Aid — разтворима напитка — Б.пр. ↑

[4] Straight Flush — пет поредни карти от една боя — Б.пр. ↑

[5] Full house — една тройка И един чифт. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

КРЪВЕН ЧЕТЕЦ

Думите на Валентин ме преследваха, докато безуспешно се ровех из дневника ми Оливия Ауткаст за някакви заветни сънища.

„Александър трябва да знае, че ти не си готова“ — ми бе казал злонамерения вампир. Валентин се беше опитал да заплаши Били и в същото време да разруши връзката ми с Александър.

Потрепервах при спомена на хватката на Валентин около шията на спящия ми брат. Въпреки че бях облекчена, че близнаците — вампири бяха напуснали къщата ни, но все още бях обърквана. Погледнах през прозореца си и си представих как Валентин лети към Имението, провирайки прилеповото си тяло през процепа в таванския прозорец, как после се превръща отново в готическо момче и как се изправя се пред нищо неподозиращия Александър с негативни отзови относно гаджето му, което уж иска да стане вампир.

Ако Валентин предадеше мислите ми изпълнени с колебания и ги разкриеше пред вампирската ми половинка, какво щеше да означава това за бъдещите ми отношения с Александър? Как смееше Валентин да ми каже и то точно на мен, че се страхувам да стана нещо, за което винаги съм мечтала. В много ситуации улавях, че Александър не одобрява присъединяването ми към тъмния му и опасен свят. Благородният ми вампир искаше да ме предпази от подземния свят, но постепенно през времето ни прекарано заедно, той се почувства достатъчно удобно, за да сподели част от него с мен — Имението, амулетите, ковчега си. Ако узнаеше, че се колебая или още по-лошо, че се страхувам, може би нямаше да има друг избор, освен да сподели вечността с друг истински вампир.

Точно сега, Валентин може би се срещаше с Александър. Бих се измъкнала от вкъщи — само ако знаех на къде да поема... Имението, гробището или пещерата? Лежах в леглото си с широко отворени очи. Неспокойна, защото не знаех накъде е отлетял Валентин, откакто заплашителният вампир бе изчезнал от стаята на Били.

На следващата сутрин се събудих от пискливия глас на Били преминаващ през вентилационната система. Надигнах замаяната си глава от възглавницата, грабнах пантофите си на „Злобаря от Страната на чудесата^[1]“ и се запътих надолу по стълбите. Родителите ми закусваха с кафе и пъпеш канталуп^[2], докато четяха съботния дулсвилски вестник.

— Валентин го няма — каза Били, все още по боксерки и с огромната си тениска, затичан към родителите ми. — Нямахте го, когато се събудих. Дори не каза „чао“.

— Сигурен ли си? — попита майка ми — Провери ли из цялата къща?

— Търсих навсякъде.

Родителите ми изглеждаха притеснени:

— Обади ли му се вкъщи?

— Нямам му номера — отговори Били.

„Да не би прилепските пещери да нямат телефон?“ — прииска ми се да кажа.

— Може би трябва да отидем до къщата му? — предложи баща ми.

— Каза, че ще отседне при леля си. Но не знам къде живее тя — призна си брат ми.

Трябваше да спра това преди родителите ми да намесят полицията и кмета на Дулсвил.

— За какво е цялата тази суматоха? — включих се. — Видях Валентин да си тръгва снощи, след като всички си легнахте. Предположих, че му е станало мъчно за вкъщи. Мислех, че знаете.

— Нищо не ми е казал — отбеляза Били.

— Хм може би се е притеснявал. Искал е да те впечатли, а не да изглежда като глупак.

— В началното училище, — започна майка ми, — имах една приятелка, която често идваше със спалния си чувал, но винаги си тръгваше в 22:30.

Били сви рамене и каза:

— Може би си права. — Грабна една чаша със сок и се качи нагоре по стълбите. Последвах го до стаята му и заставах до вратата.

— Какво правеше на компютъра снощи? — попитах.

— Какво те засяга?

— Не буди досаден. Ако не бях аз, щеше да пропълзиш всяко кътче, за да намериш другарчето си.

Били завъртя очи и въздъхна.

— Добре, търсехме надгробни плочи.

— Това звучи като нещо, което аз бих правила.

— Е, може би си приличаме повече, отколкото предполагаш.

Погледнах брат си облечен в тениска на Клуба по шах.

— Това и да го видя няма да го повярвам. И защо търсехте надгробни плочи?

Били измъкна нещо от чекмеджето на бюрото си.

— Валентин ги донесе — каза, разгръщайки старовремски парчета хартия.

Били ми показва покрити с офортни рисунки надгробни плочи, същите като онези, които Джагър беше използвал, за да украси скривалището си.

— Валентин каза, че са принадлежали на праотците му — продължи Били. — Тези двете са от Румъния. Търсехме нещо за последната, когато ти нахлу. Сега не мога да я намеря.

— Дай да ги видя.

— Не, трябва да ги върна на Валентин, когато отново го видя.

— Кога мислиш да го срещнеш?

— Не е твоя работа.

— Моя работа е, ако не искаш да намериш някой друг, който да те защитава от прилепите по прозореца ти — заплаших го аз.

Били ме погледна втрещен, припомняйки си ужасяващото същество висящо на прозореца на стаята му.

— В понеделник при фонтана в Оукли Парк. След вечеря.

— Дай да видя рисунките!

— Не.

— Ами ако много се помоля, с прилепови крила на гърба?

— Мислим да го сложим във вампирския ни проект — Били трясна вратата, преди да успее да я подпра с крак. После я заключи. Не само Валентин бе нагъл, но също така и идиотския ми брат ставаше такъв.

Отворих очите си обгърната от непрогледна тъмнина в ковчега на Александър. Чувствах се така сякаш съм спала векове до вампирската си половинка. Можех да чуя лекото му дишане до мен. Протегнах се и ударих капака на затворения ковчег. Не бях в ръцете на Александър, по-скоро се притисках към гърба му. Загубила представа за времето, нежно побутнах спящия си вампир. Искях да разбера още колко време щяхме да сме погребани тук.

Чух как гаджето ми се размърда.

— Александър?

Усетих как тялото му се обръща. Ръката му нежно докосна шията ми.

— Четеш мислите ми...? — попитах аз — Обзалагам се, че не можеш да се досетиш за какво си мисля — попитах престорено.

Александър не махна ръката си. Вместо това я притисна по-силно. Сърцето ми заби по бързо. Замаях се. Усетих как клаустрофобията ме обгражда, сякаш затворените стени на ковчега се приближаваха към нас.

— Александър...

Ръката му ме още притисна по-силно.

След това осъзнах, че ръката, която притискаше шията ми не беше тази на Александър.

— Валентин, — извиках. — Махни се!

Отчаяно се опитвах да повдигна капака на ковчега. Заблъсках по него, но капака явно беше заключен. Натисках и забивах ноктите си в дървената повърхност.

Повиках отново:

— Александър? — но нямаше отговор.

Опитах се да дишам бавно, но това само ме накара да се задъхам още повече. Заудрях по капака на ковчега. Застопорих ботушите си в капака на ковчега и отново го натиснах.

— Пусни ме! — опитах се да кажа, но думите така и не излязоха от устните ми.

Капакът изхвърча и се отвори.

Присвих очи, в опит да свикна със светлината. Не бях подготвена за това, което видях. — Валентин стоеше над мен до ковчега огрян от огромен свещник.

Ако Валентин стоеше до ковчегата, то кой тогава лежеше вътре с мен?

Бавно се обърнах.

Били се бе опрял на ръката си, ухили ми се, оголвайки новите си вампирски зъби.

— Не! — изпищях. — Не брат ми!

Събудих се с писък и се намерих просната на дивана ни. По телевизията даваха Къщата на Дракула^[3]. Приемникът за кабелната телевизия премигваше със зелената си неонна светлина. Часовникът показваше, че е по-късно, отколкото бях предполагала — луната бе изгряла.

Слънцето започна да залязва и по небето се появиха лилави и розови шарки, които правеха залеза магически. Пристигнах в Имението, изтичах по извиващата се алея за паркиране и по напуканите неравни стъпала на Имението, после почуках на вратата с тежкото змиевидно чукало.

Никой не отговори. Отново потропах на вратата.

Най-накрая вратата бавно се откряна със скърцане. Стоящ настрана, Джеймсън, в черната си униформа на иконом, ме поздрави с широка усмивка.

— Здравейте, госпожице Рейвън. Опасявам се, че Александър не е готов за компанията ви.

— Знам, но трябва да го видя колкото е възможно най-бързо. Може ли да почакам вътре?

— Разбира се. Влизайте. Може да почакате в стаята за рисуване — отвърна Зловещият човек и посочи стаята, където бях чакала Александър за първата ни вечеря заедно. Стаята изглеждаше същата, с античното европейско бюро, прашните древни тапицирани в алено кадифе столове и голямото пиано в ъгъла. — Знаехте ли, че първоначално гостните стаи са били предназначени за опелото на членове от семейството? — каза той така, както само зловещ човек може.

— Интересно, — казах, докато влизах в стаята и си представях какви ли трупове ще се покажат оттам.

— Да ви донеса ли нещо за пиене, докато чакате? — попита ме икономът.

— Не, благодаря. Не исках да се натрапвам толкова рано.

— Моля, чувствайте се удобно. Бих ви правил компания, но трябва да се приготвям. Госпожица Руби ще ме вземе за вечеря довечера.

От тези думи очите на Зловещия светнаха и той изчезна от стаята.

Отворих малкото шкафче. Вътре имаше старовремска канцеларска кутия, с надпис СТЪРЛИНГ и пресъхнала писалка Монтбланк. Щеше да е като сбъдната мечта, ако някога заживеех тук с Александър и Джеймсън. Със сигурност нямаше да променя нищо — може би само щях да добавя малко женски щрихи. Вази с изсъхнали черни рози, портрети на мен и Александър, благоуханни лавандулови свецички, разпръснати из цялото Имение.

Стори ми се, че мина цяла вечност, докато чаках моя вампир да стане от уютния си ковчег. Нетърпението започна да се надигна в мен. Чувствах се като умопомрачена фенка, чакаща зад кулисите рок звезда.

Издърпах тежките кадифени завеси и прокарах ръка по прашния прозорец. Надникнах навън, когато слънцето бавно се скриваше зад хоризонта. Секундите ми изглеждаха като цял един живот, а минутите — като цяла вечност.

— Александър можа да ви види сега — каза Джеймсън накрая, вече облечен в сив вечерен костюм.

Кубинките ми не можеха да ме придвижат достатъчно бързо по главното стълбище. Изтичах през милионите стаи и нагоре по скърцащите стълби към таванската стаичка на Александър, надявайки се да не поддадат.

Александър ме поздрави, беше в черна тениска от турнето на ICP^[4], прекалено големи черни панталони с колан с катарамата във формата на белезници и черни гуменки „Конвърс“.

— Видях Валентин — изтърсих още преди гаджето ми да получи шанса да ми каже „здрассти“.

Александър спря. Дебелите му кафяви вежди се смръщиха.

— Беше в къщата ми! — рекох, полуужасена, полуразвълнувана.

— Нарани ли теб — или семейството ти?

— Не.

Александър изглеждаше облекчен, а после отново разтревожен.

— Как е влязъл?

— Били го поканил да преспи. Вечеря с нас — пица. По-подъл е и от Джагър.

— Докато претърсвах гробището и пещерата, той е бил у вас?

Кимнах.

— Защо не дойде при мен?

— Не можех. Не знаех къде си или как да те открия. Не носиш мобилен.

Александър се извърна. Можех да кажа, че се е почувствал отговорен за това.

— Откакто пристигнах тук... докарвам все беди на теб и на семейството ти. Мислех, че оставям Максвел в миналото, когато дойдох да живея в Имението. Сега осъзнавам, че щеше да си по-добре, ако бях останал в Румъния.

— Не говори така! — казах, като хванах тениската му и ги придърпах към себе си. — Ако не беше дошъл никога нямаше да те срещна и да се влюбя. Нямаше да сме заедно.

Стуших се в гърдите му, погледнах нагоре и го целунах.

Напрегнатото му тяло се отпусна и ръцете му се обвиха около кръста ми.

— Били и Хенри ще се срещнат с Валентин утре вечер в Оукли Парк. Но довечера брат ми е вкъщи и учи. Така че засега всички сме в безопасност.

Лицето му започна да се разведрява.

— Тогава да празнуваме.

Приятелят ми ме хвана за ръка и ме поведе надолу по стълбите и през занемарената морава в двора му и до полуразрушената беседка.

— Когато идвам тук през нощта е, за да се чудя какво сънуваш — каза, запалвайки наполовина стопена свещ на перваза.

— Сънувам теб. Изключение прави снощната вечер, когато сънувах, че брат ми е вампир.

Александър се опря назад на изгнилата дървена структура и се загледа в луната.

— Семейство Максвел те тревожат ден и нощ.

Предпазливо вдигнах поглед към Александър и се загледах в тъмните му очи.

— Знаеш, че искам да бъда с теб, независимо кой или какво си. Искам винаги да го знаеш — независимо от това какво някой може да ти каже.

— Кой би казал нещо различно?

— Никога не знаеш в този град с побеснели вампири и вилнеещи отмъстители.

— Знам точно как се чувстваш, защото и аз се чувствам така.

Думите му стоплиха кръвта във вените ми.

— В пещерата Валентин е докосвал врата ми. Сварих го да прави същото с брат ми. Първоначално помислих, че мисли да ни ухапе — направих пауза. — А всъщност, е четял мислите ни — продължих аз.

— Откъде знаеш?

Този път не отговорих.

— Валентин има дарба. Чете повече от това, което си мислиш, прониква направо душата ти. В Подземния свят го наричаме „кръвен четец“ — обясни Александър.

Поех си дълбоко дъх. Бях готова да призная колебанието си — преди Александър да го е чул от заплашителния вампир — че въпреки че винаги съм искала да стана вампир, когато си помислих, че ще бъда превърната, се смутих.

— Мисля, че Валентин...

— Достатъчно за него — рече Александър, отмятайки косата от рамото ми. — И аз мога да разчитам смъртните — продължи със секси усмивка. — Макар че си имам собствен начин.

Александър притисна устните си към моите. Усетих, че сърцето ми препусна по-бързо отколкото при докосването, на който и да било друг тийнейджър вампир.

[1] *Malice in Wonderland* — Б.пр. ↑

[2] пъпеш с дебела кора, по-сладък от сорта медена коса и има високо съдържание на витамин А, С и на бета каротин — Б.пр. ↑

[3] *House of Dracula* — филм на ужасите от 1945 — Б.пр. ↑

[4] американски хип-хоп дуо от Детройт Мичиган — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

КРЪВНИ БРАТЯ

На следващата вечер Александър не ми позволи да продължа с търсенето на Валентин. Вместо това предпочете да постои със семейство Мадисън в дома ни. Точно като готически страж той зорко следеше кой пиещ кръв посетител да не се промъкне през прага ни.

Да наблюдавам Александър как защитава нищо неподозиращото ми семейството го направи дори още по-желан в очите ми.

Прекарах следващия ден в залата за учене в стола ни. Жените, които се грижеха за обяда подреждаха подносите и приготвяха яденето за четиристотинте гладни ученици. Миризмата на „домашно“ приготвеното в училище чили се носеше из цялата зала за учене. Бях се изтегнала върху една маса с глава на раницата си, когато дочух как един футболен сноб говори на Джени Уорън от съседната маса до мен.

— Разбра ли за Тревър? — попита я той.

— Не, кажи ми.

— Миналата нощ в ресторанта „При Хатси“ се навърташе онова откачено хлапе. То зяпаше Тревър постоянно и когато Тревър го попита защо, хлапето се опита да го удуши.

Два слаби тъмнокоси футболни сноба седяха за масата зад мен.

— Е, аз пък чух, че гробищното хлапе му е скочило и е допряло нож до гърлото на Тревър — каза друг.

— А аз мислех, че е било светлинен меч — отвърна някой.

— Тихо там — скара се господин Фъргюсън.

Докато си събера нещата бях чула същата история в пет различни варианта.

Изправих се и отидох до господин Фъргюсън, който в момента оценяваше работи по английски.

— Трябва да отида до тоалетната — казах му аз.

— Защо си вземаш раницата? — попита ме той подозрително. — Да не би да смяташ да не се връщаш повече в залата за учене?

— Чуйте ме, ако я оставя тук учениците ще я напълнят с боклуци.

— Ти ли си била? — попита ме изненадано господин Фъргюсън. — Онзи ден в учителската стая чух нещо подобно.

Завъртях очи.

— Ще ти трябва пропуск — каза той и отвори куфарчето си.

— Нямам нужда, вече имам пропуск — отвърнах и извадих един пропуск от задния си джоб.

Забързах надолу по коридора минавайки покрай господин Уерник, заплашителената охрана на училището, който седеше на един стол и четеше Sports Illustrated^[1]. Говореше се, че господин Уерник е бил пазач в затвор.

— Рейвън... — обърна се той към мен понадигайки се от стола.

— Отивам до тоалетната.

— Трябва да ти видя пропуска. — Съвсем бавно се изправи от стола, сякаш краката му бяха непосилни да издържат тежестта на тялото му.

Разгънах пропуска и му го подадох.

— Няма написана дата — каза той, поглеждайки надолу към мен.

Бях готова направо да ми прочете правата.

— Наистина ли? — попитах аз преструвайки се на шокирана. — Господин Фъргюсън е забравил да сложи датата.

Господин Уерник извади една химикалка от джоба на ризата си и вписа датата на пропуска.

— Е добре, но да не се повтаря.

Взех си пропуска обратно ядосана, че беше унищожил златния ми билет.

Продължих надолу по коридора и завих зад ъгъла. Надзърнах в часа по алгебра на господин Хейдън и забелязах Тревър да седи на петия ред и да флиртува с една мажоретка.

Сякаш цяла вечност висях в тоалетната за, след което се върнах в стаята, където беше Тревър точно, когато звънеца иззвъня.

Вратата на стаята се отвори и учениците се изсипаха в коридора.

Тревър, все още фиксиран в мислите си върху мажоретката, профуча покрай мен.

— Тревър — повиках аз моята Немезида^[2], но той не ме чу.
Настигнах го и така дръпнах каишката на раницата му, че тя падна от рамото му.
— Ей, идиот! — Тревър се завъртя и замръзна на място. — О, това си ти.
— Колкото и да не ми се иска да призная, но трябва да говоря с теб.
— Вземи си номерче — каза ми Тревър и продължи.
— Какво му направи на Валентин? — попитах, настигайки го.
— Кой е Валентин?
— Знаеш го — готическото хлапе от „При Хатси“.
— А, този никаквец?
— Хората говорят, че се опитал да те удуши. Но аз знам, че това не е истината. Нали?
— Откъде знаеш какво е или не е направил? Дори не си била там.
— Просто знам. Сега ми разкажи.
Тревър спря.
— Това ще ти струва нещо. — Погледна надолу към мен, а русите му мигли подчертаха секси зелените му очи.
Стомахът ми се преобърна.
— Забрави.
— Вече забравих. — Тревър нагласи раницата на рамото си и се присъедини към тълпата движещи се ученици.
— Не, почакай — казах аз настигайки го. — Добре. Ще ти нося раницата до стаята — предложих му аз.
Тревър не ми подаде раницата си The North Face^[3]. Вместо това се обърна към мен.
— Балът. Това е цената.
Едва не повърнах.
— Няма да отида с теб. Ще съм с Александър.
— Един бавен танц — каза ми той хилейки се.
Мисълта да танцувам бавен танц с Тревър пред цялата дулсвилска гимназия ме накара да се почувствам като участник в предаването „Страх“. Въпреки нежеланието си имах нужда от информацията. Пъхнах ръце в джобовете.
— Дадено. Ще танцувам с теб. Сега ми кажи.

Тревър изглеждаше доволен. Облегна се на едно шкафче и започна своя разказ.

— Седях в ресторанта „При Хатси“ със съотборниците си, когато това откачено, призрачно момче влезе. Зяпнахме го, защото той сякаш току-що бе изпъзлял от някой гроб. Хлапето не вдигна поглед към никого, докато прекосяваше заведението. Когато стигна до сепарето, където седях, внезапно спря и погледна право в мен — сякаш знаеше точно кой съм. Никога преди не го бях виждал, но след това осъзнах, че ми изглеждаше познат — приличаше на брата на Луна, само че по-малък.

— Каза ли нещо?

— Не, отиде до касата и си поръча пържени картопки. Хлапето беше абсолютна откачалка, така че трябваше да го проверя.

— Какво ти каза той?

— Нищо, беше зает да си брой парите. Имаше само шестдесет и пет цента.

— И...

— Изглеждаше доста измършавял, сякаш нямаше дори достатъчно кръв във вените си. Извадих пет долара и му поръчах едно меню.

Почти се разтопих. Нямах и на представа, че Тревър имаше такава страна в характера си.

— Впечатлена съм — признах му честно. — Какво се случи тогава?

— Казах му „Ти брат на Джагър ли си?“ Тогава той ми хвърли един зловец поглед и ме попита „Ти Тревър ли си?“

Почувствах тръпки да пропъзляват надолу по гръбнака ми.

— Попитах го как така знае кой съм, но той не ми отговори. Тогава го попитах: „Как е Луна?“

Пристъп на ревност премина през мен.

— Все още я харесваш? — попитах го аз.

Тревър не отвърна, просто продължи разказа си.

— Вместо да ми отговори хлапето ме погледна сякаш току-що е видяло призрак.

— Продължавай...

— Изглеждаше объркан, сякаш нямаше на представа какво да ми отговори. Тогава, просто така се пресегна и постави ръката си на врата

ми.

Бях изненадана от действията на Валентин. Вместо както преди да се крие на къщичката на дървото, Валентин ставаше все по-дързък — този път с Тревър.

— Нарани ли го?

— Не, нарекох го откачалка и го отблъснах. Той грабна менюто си, скочи върху изрисувания си с гробища скейтборд и изчезна от заведението. Сега нека поговорим за бала.

— Трябва да знам... когато докосна врата ти — за какво си мислеше?

Тревър направи пауза и ми се усмихна със секси усмивка.

— Мислех си, че трябваше да съм с теб на гробищното представление вместо със сестра му.

— Наистина ли? — попитах го аз наполовина поласкана, наполовина ужасена.

— Да не си откачила? Никой не си поставя ръцете върху мен, освен ако не е момиче.

Звънецът извиня и Тревър влезе в стаята.

— Аз ще избира танца — злорадо каза той.

Вдигнах ръката си показвайки му, че пръстите ми през цялото време са били кръстосани.

Вместо да се ядоса Тревър ми се ухили. Обожаваше играта ни. И знаех, че другия път ще я играе дори по-добре.

— Има ли някой вкъщи? — викнах, когато се прибрах от училище.

Къщата беше тиха.

— Били? — виках, докато бродех през кухнята и дневната стая. И двете бяха празни. Отворих вратата на мазето. Светлините бяха изгасени, но се провикнах към тъмнината долу.

— Били — там ли си?

Изтичах до стаята на момчето Били и почуках на вратата.

Той не отговори.

— Идиотче Били, вътре ли си?

Когато не последва отговор при най-омразното му име сметнах, че стаята е чиста.

За щастие брат ми нямаше системата за сигурност на Хенри и не можеше да заключи вратата си отвън. Внимателно завъртях дръжката и отворих вратата.

Започнах да търся за надгробните рисунки на Валентин с надеждата те да хвърлят светлина за мотивите му да стои в Дулсвил. Тихичко претършувах шкафчетата на брат ми, но всичко, което открих, беше тонове бели чорапи и сгънати тениски. Проверих под леглото му и измъкнах една бейзболна бухалка, дъска за шах и неотворен модел на космически кораб, но никакви надгробни рисунки.

Погледнах към часовника му Междузвездни войни. Скоро щеше да се прибере. Зарових из чекмеджетата на бюрото му пълни с химикалки, компютърни игри и софтуер.

Включих компютъра му. Опитах се да вляза в хронологията, за да видя какво бяха търсили с Валентин, но не успях. Не знаех паролата на момчето Били.

Ако аз бях момчето Били каква би била паролата ми?

Опитах с „ $E=MC^2$ “^[4] и натиснах ентър.

Нищо.

Написах „ИНекаСилатаБъдеСТеб“ и натиснах „Ентър.“

Отказан достъп.

Като познавах брат си, вероятно сменяше паролата си всяка седмица. Ядосана написах „Момчето Били“ и ударих ЕНТЪР.

Изведнъж компютъра се включи. От всички възможни пароли — не съм си и представяла, че брат ми ще използва умалителното, с което го наричах. За момент се почувствах поласкана.

Тогава чух входната врата да се отваря и брат ми изкачващ се по стълбите. Погледнах към полуотворената врата на спалнята на момчето Били. Ако се стрелнех сега, той можеше да ме види как излизам от стаята му. Ако момчето Били ме завареше, че претърсвам стаята му, щях да бъда наказана до след бала. Изключих компютъра му, на който му отне сякаш отне цяла вечност докато изгаси.

— Хайде де — мърморех нетърпеливо.

Чух как изкачи стълбите и тръгна по коридора.

Най-накрая екрана стана черен.

Направо прелетях до дрешника му, тихо отворих вратата толкова колкото да се пхна вътре и я затворих зад мен. Веднъж, след като бях вътре на сигурно, я открегнах лекичко.

Видях брат си да влиза в стаята си.

Вмъкнах се между стената и палтата му. Якетата му миришеха на мръсно, което беше странно, защото момчето Били прекарваше повечето време в стаята си като отшелник или в лабораторията на Хенри.

Чух как момчето Били включи компютъра си.

Под чифт обувки пред мен видях една кутия с надпис „ПРОЕКТ ВАМПИР“.

Дочух известяващия звън от идващите по чата съобщения на момчето Били.

Тихомълком отворих пластмасовата кутийка, вътре в една херметически затваряща се торбичка бе написано ВАМПИРСКА ХРАНА. А в нея се спотайваха четирите амулета. Друга прозрачна торбичка беше надписана ДОМЪТ НА ВАМПИРА. Вътре имаше две сгънати рисунки на надгробни камъни на хора, които не познавах. Последната торбичка беше с надпис ВАМПИР. Отворих я и открих гърба на една снимка с размер три на пет сантиметра. Обърнах я — беше моя снимка.

Когато чух как брат ми излиза от стаята си, промуших главата си през откренатата врата.

„Момчето Били вероятно слиза надолу, за да си вземе нещо за хапване“, помислих си аз. Имах само секунда, за да се измъкна. Изпъзях от дрешника и затворих вратата зад мен.

Претичах през стаята му, направо към вратата.

Бам! Сблъсках се челно с брат ми.

— Какво правиш в стаята ми? — попита ме, зашеметен от сблъсъка ни.

— Какво правиш в коридора? — попитах, като разтривах ударената си ръка.

— Ти слухтеше наоколо! Какво търсиш?

— Правя проект за училище и ми трябваше училищната ти снимка. Нарича се „Проект Идиот“.

Изчезнах в стаята си като оставих объркания ми брат да стои в коридора.

— Валентин прави присъствието си явно — казах на Александър, който ме чакаше до портите на имението малко след залез.

— Какво искаш да кажеш? — попита ме, а тъмните му очи издаваха загрижеността му.

— Вчера вечерта е бил в „При Хатси“.

— Ти видя ли го?

— Не, но се говореше за това в цялото училище. Случило се е нещо странно. Предполагам, че Тревър все още тъгува за Луна, защото е попитал Валентин как е тя.

— И какво му е странното на това?

„Мъже“, ми се искаше да кажа. Дори след като Луна измами Тревър на гробищното представление, призрачният ѝ вид на фея все още беше гравирани в сърцето на моята Немезида.

— Странно е — продължих аз. — Защото Валентин е изглеждал объркан. Сякаш самият той не е знаел как е тя.

— Това е странно.

— Става още по-странно. Валентин е сграбчил Тревър за врата, точно както направи с мен в пещерата.

— В заведението? Това наистина е странно.

— Знаем...

— Валентин търси нещо — каза Александър. — И ако продължава да е толкова дързък, кой знае какво ще направи следващия път.

— Не съм сигурна какво се опитва да разбере, но едно е ясно — търси го на къщичката на дървото на Хенри, чрез мен, чрез момчето Били, а сега и чрез Тревър.

Когато с Александър пристигнахме при фонтана на парка Оукли, където момчето Били щеше да се срещне с Хенри и Валентин, момчетата вече ги нямаше.

— Дори нямаме време да си пожелаем нещо — казах, като имах предвид осветения фонтан, където една влюбена двойка хвърляше няколко монети. — Къде ли може да са? Не е възможно да са отишли далеч.

Александър ме поведе за ръката като забързахме, за да намерим люлките изпразнени както от смъртни, така и от ученици от средните класове.

— Там долу има сцена — казах аз сочейки към един амфитеатър покрит с купол. — Там ме чакаше Луна. Може да са там.

С Александър забързахме надолу по тревистия хълм, прескочихме няколкото малки храстчета, които опасваха амфитеатъра, а след това се стрелнахме по пътеката между редовете. Тъмната сцена, едва осветена от уличното осветление, беше тиха и изглеждаше пуста, когато се отправихме покрай мястото за оркестъра. Александър се качи на сцената след това ми подаде ръка и ме издърпа при него.

Всеки от нас претърси по едно крило на сцената. Всичко, което аз открих бяха разхвърляни столове и стойки за партитури.

От израза на лицето на Александър, когато се срещнахме отново по средата на сцената, разбрах, че и той не е намерил нищо в своята част, освен музикален реквизит.

— Може да опитаме в центъра за развлечения — предложих аз. Александър кимна в съгласие.

— Води ме.

Този път аз хванах гаджето ми за ръката и нетърпеливо забързах през редовете със седалки и нагоре по малкия хълм.

Изтичахме покрай оградата на тенис кортовете и намиращото се в непосредствена близост игрище за бейзбол, настилките и на двете бяха износени от многото години ходене по тях. Центърът за развлечения в Оукли парк беше преживял и по-добри дни. Когато бяхме малки с Беки, бяхме изкарали много летни ваканции около басейна, като тя се грижеше за тена си, а аз се уединявах зад козирката на шапката ми „Здравей, Прилепче“ и под огромен чадър. Сега, когато повечето дулсвилци посещаваха новият местен клуб на Дулсвил или клуба У^[5], възстановителният център беше западнал.

Ръждясалата, мръсно кафява, метална врата беше заключена и дръжките бяха подсигурени с верига с катинар. Долепих глава до мръсния прозорец. Видях няколко офиса със спуснати щори. Надзърнах в игралната зала. Няколкото билиардни маси все още бяха в добро състояние, докато на масата за пинг-понг липсваше мрежата.

Чухме гласове.

— Какво е това? — попитах аз, дърпайки Александър за ръкава.

Той сложи показалеца на устните си.

Гласовете изглежда се чуваха от басейна.

Александър пропълзя покрай вратата на басейна и покрай празния детски басейн, който сега беше пълен с паднали листа и отломки, а аз го следвах плътно стъпвайки на пръсти. Кой знае кой можехме да заварим да виси в парка в късните часове.

Най-хрупкавите пържени картопки и най-добрите хамбургери в града бяха приготвяни точно в тази закусвалня — където сега само ивиците червена и бяла боя отчаяно се бореха за живот на ръждясалия метален покрив, молейки се за прясно боядисване преди басейна да отвори врати отново за летния сезон.

Тогава забелязах скейтборда с форма на ковчег, изрисуван с бели черепи и кръстосани кости, както и колелата на Хенри и момчето Били, които лежаха захвърлени близо до нещо, което един вампир можеше да вземе за огромен свободен гроб — а именно празният плувен басейн на Оукли парк.

Притичах до плиткия край и надникнах в източения, с напукана морско синя боя, басейн.

При дълбокия край Хенри, момчето Били и Валентин седяха в кръг с лице един към друг, до тях стоеше един запален свещник, който хвърляше сянка по лицата им.

Момчетата дори не забелязаха, че аз и Александър стояхме само на няколко метра от мястото, където преди се беше намирал трамплина за скачане във водата. Сякаш в транс приятелчетата-идиотчета не откъсваха погледи от Валентин.

Точно тогава забелязах, че всяко от момчетата беше уболо пръста си с карфица, а бутилка алкохол беше сложена на ръба на басейна.

— Наистина не мисля, че трябва да правим това — каза нервно брат ми.

— Стига де, всичко ще е наред — убеждаваше ги Валентин.

— Били има право — добави Хенри.

— Хубаво тогава — каза Валентин. — Но си помислете все пак. Никой от вас няма братя, а моят ме изостави. По този начин ще станем братя — кръвни братя.

Момчето Били и Хенри се спогледаха. Изглеждаха като хипнотизирани от идеята.

— Кръвни братя — отвърна Били.

— Сега — каза Хенри.

— И завинаги — добави момчето Били.

— За вечността.

— Само през трупа ми! — спуснах се по разклатената сребриста стълба на басейна и скочих на синия циментов под.

Александър също слезе, но от ръба на басейна.

Докато тичах към тях, можех да видя невинните окървавени пръсти на смъртните на сантиметри от докосването на вампирския пръст. Не знаех какъв ефект щеше да има такова действие, но предположих, че нямаше да е добър. Скочих между тях.

— Не! — крещеше Валентин. — Не!

Валентин улови непреклонния поглед на Александър, побягна по наклонения под на басейна към по-плитката част, но Александър го улови за ръкава на ризата и го спря.

— Какво става тук? — попита момчето Били сякаш излизаше от хипноза.

— Какво правите тук? — зачуди се и Хенри.

— Аз трябва да ви питам същото! — изкрещях им с глас, който ми напомняше за майка ми. — И двамата отивайте да си измиете ръцете — наредих им. — Гледайте да ги измиете и с алкохол.

Валентин дишаше тежко.

— Бях толкова близо — каза и отметна белия бретон от свирепите си зелени очи.

— Какво се опитваш да причиниш на брат ми? — заспорих аз. — Какво имаш предвид с това, че Джагър те е изоставил?

Валентин сви юмруци.

— Къде са Джагър и Луна? — настоя той.

— В Румъния — казах му аз.

— Грещиш — отвърна той.

— Какво искаш да кажеш? — попитах объркано аз.

— Те се върнаха. И знам, че ти имаш нещо общо с това — каза директно на мен.

— Рейвън няма нищо общо — защити ме Александър. — Каквато и злоба да таи семейството ти, тя е само към мен.

— Знаеш ли кого защитаваш? — запита го Валентин. — Аз узнах още от момента, в който я докоснах в пещерата — Рейвън не е готова да се откаже от смъртния си живот заради теб.

Александър се обърна към мен. Замечтаните му шоколадови очи станаха тъжни и самотни.

— Никога не съм го казвала — заспорих аз.

— Но си го мислиш — каза Валентин с лукава усмивка.

Знаех, че пронизващите реплики на Валентин се забиваха като кол в сърцето на гаджето ми. Александър отстъпи от мен сякаш искаше момент на пълно уединение.

Очите ми започнаха да се пълнят със сълзи.

— Александър...

Когато Александър ме погледна, Валентин, който стоеше при плиткия край се протегна към шията на Александър. Видях как бледите му пръсти плътно се обвиват около гърлото на гаджето ми.

— Александър! — изпищях аз и се втурнах към него.

Валентин затвори очите си сякаш настройваше бледата си длан към душата на Александър.

Черните очи на Александър почервеняха. Той се извъртя и отблъсна ръката на Валентин. Силата на удара запрати Валентин на дъното на басейна.

— Какво му правите на Валентин? — попита момчето Били зад мен, а гласът му звучеше отчаяно.

Александър и аз се обърнахме и видяхме момчето Били и Хенри да стоят шокирани на няколко крачки над нас до ръба на басейна.

— Валентин се опита да ни нарани — казах им аз.

Обърнахме се към Валентин, който се изкачи по стълбичката на басейна, скочи на оформения като ковчег скейтборд и изчезна в мрака.

[1] Sports Illustrated — американски спортен вестник, започнал да се публикува през 1964 г. — Б.пр. ↑

[2] Немезида — гръцка богиня на отмъщението — Б.пр. ↑

[3] The North Face — марка за дрехи учредена през 1968 в Сан Франциско, Калифорния. Зимно яке от тази марка струва от порядъка на 500 долара. — Б.пр. ↑

[4] $E=MC^2$, първата формула обуславяща връзката между енергията и масата на едно тяло, изведена от Алберт Айнщайн през 1905 година. E е енергията на тялото, M — масата му, а C — скоростта на светлината при вакуум — Б.пр. ↑

[5] The club Y — международна верига центрове на развлечения (Фитнес и Спа) — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

МЪЧНО УЧИЛИЩЕ

С Александър нямахме време дори да обсъдим случката в басейна. Незабавно натикахме идиотите в колата и ги ескортирахме към безопасността вкъщи. Валентин отново беше застрашил безопасността на брат ми и бе побягнал към нощта. Не бях сигурна кога щеше да се появи с нов план за отмъщение.

Когато с Били се върнахме вкъщи, бях принудена да изпортя брат ми на родителите ми за вредните му деяния. Валентин, като по-големият си брат, Джагър, имаше чар, който ако не хипнотичен, бе поне магнетичен. Двамата приятели-идиоти, бяха попаднали под омайната магия на братята. Единственият начин, по който можех да попреча на преклонението им, бе като намеся Сара и Пол Мадисън.

— Ти си направил какво? — крещеше мама на Били, когато и казах за церемонията за кръвни братя. — Знаеш ли колко е опасно да бодеш пръста си с игла?

— Използвахме алкохол — опита се да протестира Били.

— Но без да се замисляш си се опитал да смесиш кръвта си с кръвта на приятелите си — майка ми го оспори. — Мислех те за по-умен.

— Спомням си и в миналото, беше модерно момчетата да стават кръвни братя — призна баща ми. — Беше церемония по посвещаването. Но все пак, времената се менят, Били. Сега, макар този ритуал да ти изглежда безобиден, той може да бъде много опасен за здравето и дори фатален.

— Дори не се докоснахме — изхленчи Били. — Рейвън скочи между нас.

Майка ми ме изгледа изненадано, след което се успокои.

— Рейвън е надупчила всеки инч от ушите си и никога не се е забърквала в неприятности — брат ми продължаваше да спори.

— Ще се наложи да възразя за това. Защото аз съм постоянно забъркана в неприятности — защитих се почти с гордост.

— Не разбирам защо поемам целия удар — каза Били — Александър блъсна Валентин.

— Той е направил какво? — попита баща ми.

— Валентин се опита да удуши Александър — обясних. — Александър се освободи от ръцете му, това е всичко.

— Може би ще е най-добре, ако ти и Валентин не се виждате няколко дни — каза тате с предупредителен тон.

— Не можете да го направите! Той е най-добрият ми приятел! — разгневи се Били, после измрънка нещо неразбираемо и се завлачи нагоре по стълбите като буреносен облак.

Усещах, че тази напрежението в цялата тази ситуация ще се обтегне, преди дори да е започнала да се подобрява.

Били се бе захванал с уроците си, което означаваше, че поне следващата седмица щеше да е в безопасност, без Валентин.

И все пак, на следващия ден сякаш жива се сварях в клас. Валентин бе преследвал нещо повече от мислите на брат ми в басейна на центъра за развлечения. Валентин се изправи лице в лице с Александър, не само за да покаже, че съм неподходяща за вампирското си гадже, но и за да се опита да разчете душата му. С всеки залез Валентин ставаше все по-конфликтен, сякаш бе гризли търсецо храна в задния двор на нечие семейство.

Не можех да избия от главата си образа на ръката на Валентин върху врата на гаджето ми. Чудех се за какво ли мисли Александър. Представяше ли си как къса с мен сега, когато знаеше, че съм страхливка? Чудех се дали е съжалил за решението си да не бъде с Луна.

Вместо да копнея за идването на залеза, сега се страхувах от него. Не бях сигурна дали някога отново щях да бъда в състояние да се изправа лице в лице вампирската си сродна душа.

На обяд, отново отчаяно исках да кажа всичко на Беки.

— Защо си толкова мрачна? — попита тя. — Балът е само след няколко дни.

Исках да ѝ кажа за притесненията си. Да ѝ обясня как Александър е оставил Луна на сватбената им церемония, защото не е искал да я отведе в Подземния свят, при положение, че не я обича. Да ѝ разкрия истината за Джагър, който бе проследил Александър до Америка да търси отмъщение, за това как ме срещна в Хипстървил и ме проследи до Дулсвил. За това как с Александър бяхме изправени срещу Джагър и по-малкият брат на Луна, Валентин, който търсеше отмъщение в полза на клана на Максвел. И как през цялото това време аз се боря с жизненоважното решение: дали някой ден да се сблъскам отблизо със смъртта — безсмъртието — като се свържа с вампирската си половинка за вечността.

Умирах да кажа на най-добрата ми приятелка колко ѝ лесно, защото се среща със смъртен. Решенията ѝ в края на деня се изчерпваха до това каква музика да си свали и кое телевизионно шоу да гледа.

— Ако ти кажа нещо — започнах. — И те накарам да обещаеш да не казваш на никого дори на семейството си и Мат, ще го направиш ли?

Вместо Беки енергично да кимне с глава, тя ухапа лакирания си в червено нокът и се замисли. И мислеше. И мислеше.

— Това не е тест с избираем отговор. Просто е или „да“, или „не“! — казах и рязко.

— Е, малко по-сложно е.

— Кое му е сложното? Или можеш да пазиш тайна, или не можеш.

— Просто не съм сигурна.

— Аз съм най-добрата ти приятелка. Трябва да пазиш тайни, когато те помоля.

— Знам... права си, но...

— Казвала съм ти хиляди неща, и преди това никога не е било проблем.

— Това беше преди — призна тя.

— Преди кое?

— Преди Мат да влезе в живота ми. Не мисля, че е здравословно да имам тайни от него.

— Тези тайни нямат нищо общо с него.

— Ами ако се изпусна?

— Не можеш да се изпуснеш. Това е най-тайната от всички тайни. Не си ли поне любопитна?

— Бих се чувствала глупаво, ако крия нещо от него.

Ревнувах леко от внезапната ѝ вяност към Мат, щом това значеше, че оставя мен — най-добрата ѝ приятелка, сама в мрака.

— Мислиш ли, че той ти казва всичко? — продължих в резкия тон. — От момента, в който става до секундата, в която си ляга? Всяка мисъл, която му минава през главата? Всяка песен, която е слушал?

— Това си е негов избор. Пък и наистина вярвам, че ми казва всичко — каза уверено, точно когато Мат се присъедини към нас.

— Не би трябвало да ти го казвам, — започна Мат — но някои от момчетата от футболния отбор направиха лимонада за бала.

Беки се усмихна и ми хвърли победоносен поглед.

Беше права. Щях да отнеса тайната си в гроба.

Същата вечер, когато пристигнах пред портите на Имението, обикновено чакация ме вампир не се виждаше. Прекосих алеята за паркиране в черно-бялата си раирана блуза, черна пола с избродирани върху нея цветя, черни три-четвърти мрежести чорапи и чехлички Black Kitty Mary Janes.

Почуках на вратата със змиевидното чукче. Вратата на Имението остана неподвижна, сякаш взираща се в мен, пречейки ми да видя вампирската си половинка.

Знаех, че Александър премисля за нас.

Запътих се към страничния вход. Мерцедесът беше паркиран в гаража. Почуках отново, но никой не отговори.

Върнах се при предната врата и заудрях с юмруци по дървената врата.

Можех да чуя как вратата на Имението се отключва и бавно се отворя. Джеймсън подаде глава.

— Госпожице Рейвън, изненадан съм да ви видя.

— С Александър трябваше да се срещнем при портата.

— Мислех, че знаете госпожице Рейвън, Александър замина.

Замина? Имах чувството, че сърцето ми ще изскочи от гърдите и ще падне между буренясалите пукнатини на порутените стълби водещи към прага на Имението.

— Върнал се е в Румъния? — попитах с разстроен глас.

— Не, излезе за вечерта. Мислех, че има среща с вас.

— И аз.

Джеймсън изглеждаше притеснен:

— Александър се държеше странно тази вечер.

— Има някого друго, при когото ходи, когато се чувства в беда.

Мисля, че знам къде е — казах.

— Да ви закарам?

— Би било прекрасно!

Джеймсън караше Мерцедеса толкова бавно, все едно че го буташе с крака.

Реших, че докато стигнем до Александър ще точно толкова стара, колкото и зловещия човек.

Джеймсън най-накрая паркира пред гробището на Дулвил.

— Връщам се след минутка.

Тичах между надгробните камъни, право към гроба на бабата на Александър.

Там, коленичил пред паметника, гаджето ми, слагаше букет от диви цветя на гроба.

— Александър...

Погледна ме, изненадан.

— Трябваше да се срещнем в Имението — казах.

— Изгубил съм представа за времето. Баба ми беше прекрасна жена. Беше различна от останалите в семейството, но винаги принадлежеше към нас. Напомняш ми на нея.

— Вече не искаш да сме заедно — откакто чу какво каза Валентин.

— Сега разбирам защо, когато бяхме в беседката, ти каза, че си ме харесвала такъв, какъвто съм. Притесняваше се Валентин да не каже нещо.

Кимнах.

— Това беше само един миг в пещерата. Ако знаех какво предстои, всичко щеше да е различно.

— Щеше ли?

— Не ми ли вярваш?

— Не вярвам на себе си. Допуснах те в света си прекалено бързо.

— Моля те, не го казвай.

— Никога не съм искал да те плаша.

— Аз, уплашена?

— Не искам да станеш като мен. Никога не съм те карал да се присъединяваш към моя свят. Не искам да се страхуваш, че ще го направя.

Придърпах го към себе си.

— Моля те, не говори такива неща. Ако имаше повече хора като теб, света щеше да бъде много по-добро място.

— Може би и двамата се самозаблуждаваме — ти мислиш, че можеш да станеш вампир, а аз си мисля, че мога да се срещам със смъртна.

— Моля те, Валентин иска точно това. Той иска да ни отмъсти като разруши връзката ни. Бяхме си добре, преди да се появи той.

Мрачните очи на Александър започнаха да блестят.

— Права си. Правя точно това, което кръвния четец иска. — Александър взе ръката ми в своята. — Щях да бъда нищо, в твой свят или моя, без теб.

Александър ме целуна, а Джеймсън пусна фаровете на колата.

ГЛАВА 14

УЖАСЯВАЩ МАНИКЮР

— Имам изненада за вас, момичета — каза мама, докато с Беки се качихме в SUV-а ѝ следобеда преди бала. — Запазила съм ви час за маникюриста, за да сте напълно готови за голямата нощ днес.

— Йей! — и двете извикахме в един глас.

— Благодаря ви много, госпожо Мадисън — каза искрено Беки.

„При Минди“ е супер натруфен и консервативен салон, с ярък надпис и навес на бели и черни райета, намиращ на площада на Дулсвил, между „Луксозни подаръци^[1]“ и „Бельото на Линда“.

— Може би и ние можем да отидем там — прошепнах на изчервяващата се Беки, на излизане от SUV-а, имайки предвид магазина за секси бельо.

С Беки последвахме майка ми в шикозния салон „При Минди“. Стилистите бяха облечени в изчистени бели потничета и черни панталони от изкуствена коприна.

Столовете бяха запълнени с ученици от дулсвилската гимназия, които се готвеха за бала като си правеха грим, педикюр и прически. Всички глави — било то подстригани, изсушени или боядисани — се извърнаха към мен сякаш бях (облечена в къси черни прилепнали спортни панталонки с ципове, черен чорапогащник, ботуши „Франкенщайн^[2]“ и готическа тениска) недостойна дори да вляза в салона.

— Избери си лак — нареди ми мама като ми посочи един пластмасов рафт до секцията за фризури. Тонове продукти бяха наредени на бели дървени полици — шикозни аксесоари в цветовете на дъгата, гребени (с едри или дребни зъбци) и четки за коса (кръгли, плоски и такива от агнешка козина. Бяха изложени и дузини от шампоани и балсами за всякакъв тип коса — тупирана, къдрава, права, суха, мазна, гъста и тънка. Удивих се колко много неща се водеше, че може да направи една обикновена бутилка пълна със сапун и няколко

витамина и минерала. А цените, които „При Минди“ искаше, ми се сториха доста нереални.

С Беки разгледахме секцията с лакове за нокти, докато мама съобщаваше часовете ни на рецепцията. Рафтовете бяха пълни с широк спектър от цветове — от розово до лилаво, от червено до прозрачно. Беки бързо си избра шишенцето с „Розова убедителност“.

Аз продължих да ги разглеждам. Нищо не наподобяваше черно, между тях нямаше нито тъмно лилаво, нито кафяво.

Майка ми дойде при нас, носейки се все едно е сватбеният ми ден. Беше много въодушевена, заредена с дух за бала, сякаш самата тя ще ходи на него. Понеже бях аутсайдер през всичките тези години, тя никога не бе участвала в мероприятията на гимназията.

— Е, какво си избрахте, момичета? — попита тя.

— Беки си хареса един много хубаво розово — отвърнах аз.

Най-добрата ми приятелка гордо показа на майка ми изборът си — красив пастелен розов лак.

— Чудесен избор, Беки. А ти, Рейвън?

— Ами...

— Готови сме за вас — каза едно приличащо на фея момиче със стърчаща къса червена коса и опъната риза над издутия си корем на бременна. — Аз съм Ками.

— Ще ви взема след половин час — каза майка ми. — И запомнете, когато момичетата приключат, не пипайте нищо! Не искате да си съсипете маникюра, нали.

Ками поведе мен и Беки покрай дузина фризьорски столове към стаята за маникюр или както аз бих я нарекла „Вампирски Кошмар“. Стените бяха огледални, а ярки флуоресцентни лампи я осветяваха стаичката с размери десет на десет. Александър нямаше да издържи и две секунди тук вътре.

Шест бели маси за маникюр — всяка с черна лампа за бюро, бели кърпи за ръце и пастелни лакове — бяха поставени около огледалните стени. Няколко купички за педикюр седяха на пода, всички до една окупирани от невръстни фешънки^[3].

Джени Уорън и снобарската ѝ приятелка с обувките „Прада“, Хедър Раян, седяха там с фолио за кичури в косата, като единият им крак беше в СПА ваничката, докато другия си почиваше на скута на

педикюриската. Безупречните им пръстчета на модели в момента се приготвяха да извървят пътя на Принцесата на Бала.

Ками показа на Беки мястото ѝ, после ме подкани да седна на един празен стол точно до нея. Докато се настанявах, една опитна маникюристика на средна възраст ми кимна над главата на клиентката си, чийто лак изсъхваше под светлината на сгорещената лампа.

Двете с Беки загледахме как Ками започна да маха лака от ръцете на Беки.

— Ти трябва да си Рейвън — каза маникюристиката ми, поставяйки една пластмасова купичка, пълна със сапунена вода на масата. — Аз съм Джийн.

— Приятно ми е — отвърнах с усмивка.

Хвърлих поглед към Беки, която бе увлечена в разговор с Ками сякаш бяха дългогодишни приятелки. Ками изглеждаше така, сякаш току-що бе завършила училището по красота^[4].

Моята маникюристика обаче, със своите шантаво оцветени бифокални очила, по-скоро ми напомняше на баба. Собствените ѝ дебели нокти не бяха лакирани и изглеждаха неподдържани. Кой ли можеше да я обвинява? След края на работния ден най-вероятно бе прекалено изтощена, за да ги украсява.

— Какъв цвят си избра? — попита тя, поглеждайки ме над очилата си.

— Ами... не съм решила все още.

Джийн започна да чисти черния ми лак с помощта на топче памук. Отне ѝ няколко минути да го премахне от всичко кътче, в което се бе вкоренил.

— Майка ти ми каза, че роклята ти е тъмночервена.

— Да — отвърнах, разговорът ни беше скован и неестествен.

Джийн отвори едно чекмедже и извади едно шише яркочервен цвят.

— Какво ще кажеш за това?

— Предпочитам нещо по-тъмно.

Тя сложи прътите ми в купичката, пълна с топла и пенеста вода.

— Този цвят е много модерен — извади друго шишенце с металическо розово.

— Мислех си за черно.

— Какво ще кажеш за нещо по-женствено? — каза, игнорирайки искането ми.

Можех да усетя как Беки потъва в стола до мен. Двете с Ками продължиха разговора си, но в същото време не спираха да ни хвърлят погледи.

Джийн стана и отиде до предното бюро. След малко се върна с няколко шишенца в червено и розово.

— Мислех си, че искаш да приличаш на Пепеляшка, не на Франкенщайн — саркастично отбеляза тя, поставяйки цветовете на масата и сядайки.

— Наистина бих желала да е черно.

— Но ние не разполагаме с черно — настоя тя.

— Няма проблеми. Нося си шишенце с мен — пресегнах се за чантата си, като без да искам разлях малко вода на масата, когато вадех ръката си от купата.

Джени и Хедър се изкикотиха.

— Почакай! — промърмори Джийн. — Позволи на мен.

Тя избърса капките вода, които бях разляла с хавлиена кърпа и я хвърли в малък кош под бюрото си. Взе чантата ми на „Булката Труп“, огледа я, сякаш щеше да я ухапе, после издърпа едно полупълно шише от Morbid Mayhem^[5].

Сложи лака на масата сякаш държеше шишенце с отрова. После изстиска малко лосион с аромат на евкалипт на ръката ми и го разтри в кожата ми. Избута и почисти кожичките на ноктите ми и неохотно започна да ги лакира в „ужасяващото“ черно.

— Е, с кого ще ходиш на бала? — попита тя.

— С приятеля ми.

— Дали го познавам — него или семейството му?

— Той не е нашето училище.

— Да не би да е от друг град?

— Не, частен ученик е.

— Интересно... Как се казва?

Това заприличваше повече на разпит, отколкото на процедура за маникюр.

— Александър Стърлинг.

— Имаш предвид Стърлинг от Хълма Бенсън? — учудено запитва тя.

— Да.

— Чувала съм за тях. Преместили са се в Имението преди известно време.

— Точно така.

— Родителите му никога не са наоколо. Надявах се, че майка му може да посети салона.

— Пътуват често.

— Разбирам. И какво представлява приятеля ти?

— Доста прилича на мен.

— Носи черен лак за нокти? — заяде се.

— Понякога — отвърнах с усмивка.

Започвах да харесвам възрастната Джийн, а и тя се нагаждаше към мен. Не само че беше устата и саркастична досущ като мен, но аз имах нещо, което тя желаше — клюки за новостите в града, идващи от първа ръка. Бях сигурна, че е клюкарствала за тях още в деня, когато чудовищното семейство се бе нанесло в Имението.

Беки се изправи и застана с протегнати ръце към сешоарите, оставяйки ме сама в ъгъла с Джийн, докато тя ми нанасяше финален прозрачен слой лак.

— Вчера имах една клиентка, която дойде за френски маникюр — прошепна ми тя. — Каза, че е видяла приятелят ти в един ресторант. Доста клюки разпространяваше.

— Имаш предвид госпожа Мичъл?

— Не обичам да говоря зад гърба на хората — отвърна сериозна.

Прехапах начернената си устна, за да не се разсмея.

— След като те срещнах — продължи тя. — Не мога да повярвам какви неща се говорят из града. Ти си толкова сладка, а предполагам, че и гаджето ти ще е същински джентълмен.

Усмихнах ѝ се.

— Тя ни нарича вампири, само защото се обличаме в тъмни дрехи и носим черен лак за нокти.

— Разбирам...

— Тази жена наистина трябва да си намери работа.

— Е, за да бъда честна, бих предпочела да те видя в червен лак, но мисля, че и черното е доста впечатляващо. Ще поръчам малко за салона — прошепна тя. — Но се боя, че ти ще си единствената, която ще го иска.

— Задръж го — казах аз, докато сядах до Беки и поставих ръцете си да се изсушат. — Следващият път, когато госпожа Мичъл дойде за френски маникюр ѝ го направи в румънски стил като моя.

[1] Fancy Schmancy Gifts — буквалния превод на fancy schmancy е стока, която е скъпа и модерна, създадена, за да впечатлява (използва се с негативно звучене). — Б.пр. ↑

[2] вид кубинки, само че с по-голяма платформа — Б.пр. ↑

[3] fashionista — човек, който е обсебен от това да следва модните тенденции — Б.пр. ↑

[4] училища за стилисти, маникюристи, гримьори, за всички професии, които се занимават с външния вид на хората. — Б.пр. ↑

[5] Morbid Mayhem — норвежка траш метъл банда формирана през 1983. Буквален превод: Ужасяващ Хаос. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

ТАНЦ С ВАМПИР

Нощта на училищния бал на гимназията Дулсвил — една вечер, в която се радвах, че не съм вампир. Ако трябваше да чакам до залез-слънце, за да стана от сън, никога нямаше да ми стигне времето да си взема душ, да си изсуша косата, да сменя кубинките си с ботуши на вещица^[1], да избира между ониксовите или обещите „мрежи на паяк“, да направя отново прическата си и отново да си сложа очна линия. И най-важното, никога нямаше да оцелея без огледало.

Изглеждах като средновековен ангел на мрака. Единственото, което ми липсваше бяха вампирските зъби.

Хвърлих поглед през прозореца и видях как Александър спря Мерцедеса на Джемисън на алеята ни за паркиране. Докато отново си нанасях червило и правех последни корекции на грима си, чух звънеца на входната врата и едва доловимата размяна на поздравии.

— Александър дойде — извика ми майка ми.

— Идвам — отговорих й.

С една ръка сграбчих края на роклята си, а с другата взех отворения слънчобран. Слязох по стълбите като невестата на граф Дракула.

Александър и родителите ми се бяха настанили в дневната.

Когато Александър ме видя очите му светнаха и моментално се изправи. Сърцето ми секна. Той изглеждаше по-великолепен отколкото си го бях представяла. Александър приличаше на секси вампирски идол облечен в изискан тъмен копринен костюм с червена кърпичка подаваща се от джоба му. Косата се спускаше пред лицето му, а среднощните му очи блестяха. Подари ми една сладка усмивка.

После сложи ръка на сърцето си.

— Толкова си красива. Направо ми спря дъха.

Учтиво ме целуна по бузата. Каdifено меките му устни ме накараха да потръпна.

Александър ми подаде черна правоъгълна кутийка.

Аз я отворих. Една червена роза заедно с малки бели цветчета беше прикрепена за еластична лента украсена с изкуствени червени кристалчета.

— Красива е.

— Подхожда съвършено на роклята ѝ. Как разбра? — попита го майка ми.

— Искам да си я сложа — казах развълнувано.

Майка ми ми помогна да извадя цветето от кутията и го подаде на Александър.

— Помислих, че така е по-безопасно отколкото да те убода с безопасната игла както направих на Снежния бал — ми каза, докато ми поставяше лентата на китката.

— Били — извика баща ми. — Слез долу да видиш сестра си.

— Трябва да се снимаме — ентузиазирано каза майка ми.

— Не! — викнах аз.

Родителите ми ме погледнаха озадачено.

— На лош късмет е.

— За какво говориш? Поколения хора са си правили снимки от баловете, за да ги съхраняват за годините в албуми. Това е традиция — поправи ме майка ми.

Очите на Александър се изпълниха с печал. Разбих как се чувства, задето ме лишава от спомени, които трябваше да пазя цял живот.

Той грабна ръката ми.

— Госпожо Мадисън, никога няма да мога да забравя колко красива е Рейвън днес. Една снимка не би могла да запечата истинската ѝ красота нито да улови сърцето и душата ѝ.

Майка ми беше поразена, постави ръка на устните си сякаш гледаше филм, разиграващ в собствената ѝ дневна.

— Накара ме да се просълзя.

— Трябва да тръгваме — казах най-накрая аз.

— Имаме резервация за вечеря — гордо обяви Александър.

— Наистина ли? — отбеляза майка ми. — Къде?

— Изненада е — отговори ѝ Александър мило. Момчето Били най-спокойно се спусна по стълбите и измери с поглед викторианските ми одежди.

— За вампир изглеждаш забележително добре — отбеляза той.

— Ти ми правиш най-хубавите комплименти! — прегърнах озадачения ми брат и сияещите ми родители. След това с Александър излетяхме през вратата.

— В „При Хатси“ ли отиваме? — попитах го, докато караше към града.

Той обаче продължи да кара мълчаливо, а аз се опитвах да отгатна на къде ме водеше, докато той най-накрая не паркира пред дулсвилското гробище.

— Старият Джим, гробаря, ще бъде тази вечер в таверна „Лефти“ — осведомено започна той. — Никой няма да ни притеснява, освен случайни пакостливи призраци.

Александър ме поведе за ръка между надгробните плочи към отсрещната страна на гробището. Една плачеща върба бе свела клони над правоъгълна дървена маса покрита с черна дантелена покривка с поставени отгоре истински сребърни прибори и чинии от фин китайски порцелан за двама.

Александър запали античния свещник и кавалерски ми задържа стола, докато се настаня.

До всяка чиния имаше покрито ястие. Обстановката бе в магнетично мрачна. Зачудих се какво ли щеше да бъде основното ястие. Бях гледала твърде много филми на ужасите и си представях, че при отварянето на алуминиевите похлупаци ще видя отрязани глави. Когато обаче Александър ги вдигна апетитна гледка се разкри пред нас вечеря от пиле с лимон, зелен фасул в масло и пилаф.

Александър наля пенливо черешово вино в калаени бокали.

— Тук е по-изискано даже от Клуба по крикет — казах аз.

— За нас — каза той, докато повдигахме за наздравица бокалите си.

Пенливото вино погъделичка небцето ми, а после двамата с Александър започнахме да вечеряме.

— Точно когато си мислех, че си надминал себе си в пещерата и ти ме изненадваш с пет звездна вечеря на гробището.

Погледнах през масата — светлината от свещите се отразяваше в бледата кожа на Александър, осветяваше тъмните му, загадъчни очи и красива усмивка.

Трябваше да се ощипя по ръката, за да се уверя, че тази удивителна и необикновена, романтична вечеря с вампир бе самата истина.

Докато Александър караше през паркинга на гимназията не можех да повярвам на разкрилата се пред очите ми гледка. Половин дузина бели лимузини се бяха наредили на опашка покрай главния вход на училището, оставяйки групички от дулсвилски тийнейджъри сякаш са филмови звезди. До луксозните бели лимузини черният Мерцедес на Джеймсън приличаше по-скоро на катафалка.

От една от лимузините слязоха няколко играчи от футболния отбор. Красивият Мат Уелс подаде ръка, за да помогне на най-добрата ми приятелка, Беки, да слезе от дългата кола.

Най-отпред на чудовищната опашка от лимузини слязоха Тревър и Дженифър Уорън. Сякаш не беше достатъчно разхищение да пристигнеш с лимузина, та Тревър трябваше да я има само за тях двамата.

Александър отби настрани и както винаги съвършеният джентълмен ми помогна да сляза от колата. Докато паркираше Мерцедеса аз се възхищавах на червените, белите и розовите балони вързани с червена панделка за перилата на входа.

Сърцето ми отново се разтопи, когато видях как Александър, облечен в черния си копринен костюм крачи с мен по тротоара към училище.

Имаше страшно много ученици, които влизаха навътре, но Александър се поколеба. Въпреки че се радваше, че е тук, можех да видя, че е поразен от заобикалящата го напълно нова обстановка. Не бе свикнал с толкова много хора в такова малко пространство, които се суетяха и се снимаха.

Издърпах го настрани от тълпата, за да се уверя, че ще е в безопасност от фотоапаратите.

— Нека да минем от тук — казах аз и излязох от опашката от хора.

Отправихме се към страничната врата, която не бе претъпкана.

Докато вървахме по коридорите Александър изучаваше всичко — шкафа с купите, изложените годишници, таблото със седмичните

съобщения. Досадните неща покрай, които минавах всеки ден и въобще не забелязвах бяха като уникални артефакти за гаджето ми.

— Като в музей е — каза той.

— Доста скучно, нали?

— Не, всъщност ми помага да те разбера по-добре.

Погледнах към него и стиснах ръката му.

Когато се отправихме към гимнастическия салон минахме покрай кикотещи се момичета облечени в бални рокли тръгнаха към тоалетната, за да оправят грима си и да обсъдят кавалерите си — или може би нас.

Изведнъж Александър спря.

— Можем ли да видя шкафчето ти? Искам да знам колкото се може повече за това как ти минава деня.

— Шкафчето ми ли? — учудих се аз. — То е само един вехтошарски алуминиев боклук.

— Но е твоята вехтория — каза той с кадифен глас. — Искам да знам всичко за теб.

Коментарът му ми отне дъха. Взех ръката му в своята.

— Насам.

Минахме покрай театралната зала и лабораториите по биология и химия.

Завъртях механизма за заключване напред и назад, за да въведа точния код и отворих шкафчето си.

Бях слисана. Там, висящи на вратата и покриващи тънките стени на шкафчето имаше малки изрисувани портрети на мен и Александър. Един беше на нас заедно пред „При Хатси“, един как танцуваме на дулсвилското игрище за голф и един оформен с четири вертикални пози, сякаш беше снимка от кабинка за моментални снимки.

— Невероятни са!

Александър грееше, докато аз разглеждах едно по едно невероятните му произведения.

— Как влезе тук? Мислех, че съм единствената, която обича да се промъква.

— Опитвах се да ти ги дам още от посещението ни в пещерата. Но мисля, че така се получи по-добре.

— Обожавам ги!

— Сега ще можеш да ни виждаш винаги заедно — и да бъдеш като всички други момичета с нормални гаджета.

Прегърнах Александър и нежно го целунах.

— Не искам нормално гадже.

Той отметна косата от рамото ми.

— Не искам да ги оставям — казах аз за снимките ми — трофеи.
— Искам да ги гледам вечно.

— Е, ще трябва да се задоволиш с оригинала тази вечер — каза ми той като взе от ръката ми снимката, на която бяхме на голф игрището и я закачи на обратно на вратата на шкафчето ми. — Чувам, че музиката вече започна.

Затворих вратата на моя олтар със снимки и с Александър нетърпеливо се отправихме към гимнастическия салон.

Надпис, на който с кърваво червени букви пишеше VIVA LAS VALENTINES^[2] бе закачен над вратата на салона. Червени и бели балони цветове и ленти със светли бонбонести висяха над входа като завеси. Подредени в колона дузини от издокарани гимназисти си говореха, докато се регистрираха, за да влязат. Отворих сребристите си мрежеста чантичка и подадох билетите ни на привидно бдителен човек от персонала. Вдигнах поглед, за да го видя. Бе учителят ми от залата за учене — господин Фъргюсън.

— Виждам, че най-накрая се върна — каза сурово и нямаше предвид завръщането ми в залата за учене.

— На чешмите имаше опашка.

Господин Фъргюсън изучи Александър с поглед докато бързо преминахме покрай него, за да отидем във физкултурния салон, който сега превърнат в бална зала.

Макар че Снежния Бал бе елегантен със зимната си тематика, сега Комитета по Декориране за Бала бяха надминали себе си. Гигантски приличащи на бонбонки Несо^[3] хартиени сърца висяха от покривните греди като захаросани снежинки. Фрази като „Бъди моя, Истинска любов“, „Хайде да се целунем“, „Бъди добра“, „Сладки приказки“ и „Любов Моя“ — оцветени в бебешко синьо, розовото на Барби, слънчогледово жълто, снежнобяло, лавандулово лилаво и зелено като за русалка се рееха над нас, толкова близко, че ако протегнем ръце щяхме да ги хванем. Белите стени на салона, обикновено облепени с плакати на училището, сега бяха заменени с

триметрови изрязани фигурки на Купидон и розови сърца. Твърдият баскетболен под сега беше покрит с конфети с формата на сърца в червено и бяло. В един ъгъл беше се разположил фотограф, готов да снима пременените в рокли и костюми ученици. За фон имаше голямо червено сърце с бяла дантела като гигантска валентинка.

Бандата Маскираните Защитници^[4], четирима мъже на около тридесет с модерни черни смокинги, крилца на Купидон и бели тенис обувки, забиваха върху специално пригодена сцена под единия баскетболен кош.

Учениците на Дулсвил се бяха преобразили от мажоретки и спортисти в принцове и принцеси. Момичетата блестяха във вечерните си рокли — една дъга от розово, синьо, червено и оранжево, придобита от магазина на Джак, се бе изсипала на баскетболното игрище сякаш са от Холивудска премиера.

Забелязах как едно дребно кестеняво момиче във възхитителна синя рокля от винил държи ръката на елегантния си кавалер.

— Беки! — извиках аз и изтичах до нея.

— Рейвън! Возих се в лимузина.

— Знам. Видях те като излизаше. Изглеждаш като филмова звезда!

— Ти си най-красивата тук! — върна ми комплимента тя.

— Няма начин — ти си! Тази дреха ти подхожда страшно много — направо е великолепна!

Докато ние с Беки ахкахме, Александър и Мат се бяха заговорили.

— Хайде да се снимаме — каза Беки. — Всички заедно, четиримата.

Сърцето ми потъна. Отново трябваше да пропусна снимките.

— Още съм заслепена от светкавиците от вкъщи — казах аз.

— Много смешно — Беки ме сграбчи за ръката и нетърпеливо ме поведе към зоната за снимки. Аз хвърлих поглед назад. Мат ни последва, но придружителя ми пременен в черен костюм остана назад.

— Къде е Александър? — попита Мат. — Мислех, че е точно зад мен.

— Той мрази снимки. Смята, че крадат част от душата — забърборих аз.

Тълпа от абитуриенти се бяха събрали, за да изживеят своя „Кодак“ момент. Изведнъж, Беки сграбчи Александър измежду една група от влюбени двойки, която седеше точно зад нас.

— Ваш ред е — каза фотографа, сочейки към мен.

Замръзнах, но Беки ме издърпа до мястото на подиума, което бе обозначено с две ленти „X“ от черно тиксо.

— Ще си я запазя завинаги — каза — Може да изберат точно нея за годишника — продължи.

— Може само да се надяваме — отговорих аз с пресилена усмивка.

— Не знаех, че вампирите излизат на снимките — чух как някой да каза. И знаех, че това се отнася за мен.

Фотографът подреди Беки и мен във V-образна форма като каза на Мат и Александър да застанат зад нас, сякаш сме гигантски парчета пъзел.

Хвърлих поглед назад към приятеля си и удивено видях как той се усмихва.

— Ще преброя до три — каза фотографът. — Едно, две...

— Апчих! — престорено кихнах.

— Наздраве — казаха всичките ми приятели.

— Наздраве! — каза фотографът, като отстъпи за момент от фотоапарата. — Още веднъж, щом преброя до три. — И той се загледа в обектива. — Едно, две...

— Наистина трябва да си взема носна кърпичка — казах и вдигнах ръка.

Беки я хвана, за да не мърдам повече.

— Трябва да направя триста снимки тази вечер. Не мога, ако ти не престанеш да мърдаш — предупреди ни фотографа.

Можех да видя нетърпението на тълпата около нас.

Фотографът застана отново зад камерата.

— Едно, — и светкавицата се включи. Хитър човек. За щастие, стаята беше достатъчно осветена, и светкавицата не заслепи нито мен, нито Александър.

Друга двойка се запъти към нас, за да заеме местата ни.

— Жаден съм — каза Александър неспокойно и изведнъж ме поведе през тълпата далеч от фотографа.

Докато двамата се измъквахме, чух как Мат ни вика.

— Трябва да го направим пак — извика той. — Фотографът е отрязал Александър от снимката.

С нефотогеничното ми гадже се добрахме до купата с пунш. Бюфетът бе обсипан с червени и бели шоколадови целувки, купи с Red Hots^[5] и кутийки във формата на сърца, пълни отново с шоколадови бонбони.

Видях Дженифър Уорън в черната коктейлна рокля, която аз исках да купя от магазина на Джак. Все още бях ядосана как ми я измъкна под носа, но тя наистина изглеждаше толкова добре в нея, че не се стърпях да ѝ го кажа.

— Тази рокля е направена специално за теб.

— И твоята — отговори ми тя с хитра усмивка.

— Благодаря! — отвърнах.

Дълбоко в себе си знаех, че не го бе казала като комплимент.

Видях как Тревър, облечен в разкопчан лъскав черен смокинг, изчистена бяла риза и червена вратовръзка, се приближи до Дженифър.

Огледа ме от катранено черната ми коса до въгленово черните ми ботуши на вещица.

— Жалко, че няма да имаш този танц — меко каза той. — Планирал съм ти една нощ, която никога няма да забравиш.

— Това ще е нощ, която наистина ще запомня. Само ще ми се наложи да забравя, че и ти си присъствал в нея.

И тогава, Александър пристъпи помежду ни. The Caped Crusaders засвири Любовно Гнездо.

— Може ли този танц? — попита и ми подаде ръка.

Оставихме Тревър до бюфета и цял час танцувахме рокендрол, докато не започнаха да ми се привиждат сърца навсякъде. Накрая и двамата бяхме толкова изморени, че се запътихме обратно към купата с пунш, за нещо освежително.

Господин Фъргюсън зае подиума като застана пред групата.

— Бих искал да благодаря на всички ви, че сте тук тази вечер на бала Viva las Valentines! — каза на микрофона на фона на ентузиазирани аплодисменти. — Бих искал да благодаря и на Комитета по Декориране, че доброволно отделиха от свободното си време, за да превърнат гимнастическия салон в Рай за влюбените!

— Браво, Беки! — изкрещях, пляскайки в чест на най-добрата ми приятелка, която седеше точно до мен.

— И най-накрая, на пекарната на Шърли, за прекрасните бонбони и освежителни напитки! — продължи господин Фъргюсън.

— Сега ръкопляскаме на купата с пунш! — прошепнах на Александър.

— За мен е голяма чест да обявя тазгодишните Крал и Кралица на бала!

— Охо! — един футболен сноб изкрещя на фона на аплодисментите.

— Барабани, моля — заповяда господин Фъргюсън.

Тълпата утихна, докато учителят от залата за учене отваряше валентинка с големината на писмо.

— Бих искал да ви представя кралят на бала тази година... Тревър Мичъл!

Тревър удари ръцете на съотборниците си — сноби и изтича на сцената, все едно получаваше Световната Купа.

Завъртях очи.

— Голяма изненада. След като татенцето му притежава цялата земя в Дулсвил — прошепнах на Александър. — Може да си позволи да купи на сина си трон.

Хедър се приближи до Тревър, който стоеше в средата на подиума, махайки на тълпата, и постави сребърен жезъл в ръката му и корона върху русите му къдрици.

— И тазгодишната кралица на бала... — Господин Фъргюсън отвори втората валентинка и започна — Джен...

Дженифър Уорън тръгна напред между учениците.

И тогава очите на господин Фъргюсън изскочиха като тези на Джеймсън, но после прочисти гърло и каза.

— Имах предвид... Рейвън Мадисън.

Тълпата утихна.

— Рейвън Мадисън — повтори.

Зяпнах Тревър, който победоносно ми намигна.

Всички погледи се отпавиха към мен, докато светлината на прожекторите осветяваше лицето ми.

— Сигурно има грешка — казах на Александър.

Дженифър Уорън стоеше зашеметена с един крак на сцената.

— Но това е последната ми година! Искам ново преброяване на гласовете!

Беки започна да пляска с ръце.

— Рейвън, Рейвън! — Останалите бяха толкова шокирани, колкото и самата аз, но и те се присъединиха ръкоплясканията.

— Рейвън, Рейвън, Рейвън! — започна да скандира тълпата.

— Качвай се там! — каза ми Беки като ме избута на сцената.

Набрах роклята си и се изкачих по стълбичките към подиума. Сякаш цяла вечност вървах на забавен каданс, докато стигна до Тревър и господин Фъргюсън. Хедър се приближи, изгледа ме злобно, сложи една сребърна тиара с фалшиви инкрустирани диаманти на главата ми и ми подаде букет от червени рози.

Усмивах се неловко, докато тълпата надаваше радостни викове. Имах чувството, че съм попаднала в сцена от „Кери“. Сега вече знаех какво бе отмъщението на Тревър. Беше си представил как аз, аутсайдера на училището, ще да остана възхитена от това, че съм станала Кралица на Бала. И точно тогава, досущ като в някой филм на ужасите, една кофа със свинска кръв щеше да се излее върху мен, засрамвайки ме пред цялото училище.

Само че аз имах по-различно оръжие от това на Кери.

Викториански дъждобран.

Отворих елегантния си дъждобран и хвърлих поглед първо на Тревър, а после и тълпата.

И зачаках. И чаках. И чаках.

Нищо не падна върху ми, дори и конфети във формата на сърца.

Погледнах към съучениците си, които до един изглеждаха объркани. Тогава се сетих и осъзнах ореста си.

Тревър имаше далеч по-лош план от това да ме унижи със свинската кръв — искаше да танцува с мен пред цялото училище и най-вече пред Александър.

— Този танц е за Краля и Кралицата на Бала, Тревър Мичъл и Рейвън Мадисън — обяви господин Фъргюсън.

Всички погледи бяха втренчени в мен. Искях да избягам, но бях заобиколена от зяпнали ученици.

Тревър стисна ръката ми по-силно отколкото един нападател държи топката си за ръгби.

Видях Александър, който ме гледаше, със самотни втренчени очи, пляскайки заедно с останалата част от съучениците ми.

Почувствах се ужасно да държа ръката на друго момче пред Александър особено, когато тази ръка бе тази на моята Немезида.

Тревър ме поведе надолу по стъпалата до средата на дансинга.

Светлините отслабнаха и червени сърца затанцуваха по стените и пода на физкултурния салон.

Едва дишах. Тревър обхвана кръста ми с ръка и ме придърпа към себе си.

Бях замаяна от светлините и музиката. Гадеше ми се. Не бях поканила Александър да дойде на бала, за да ме гледа как танцувам с Тревър!

Не ми пукаше какво гласяха правилата на бала или на кого е платил Тревър.

Откъснах се от хватката му.

— Ти го нагласи, нали! — надвиках аз музиката. — Не съм истинската Кралица на Бала. Този танц принадлежи на Дженифър Уорън.

— Не ми дръж такъв тон пред цялото училище — процеди Тревър през зъби, опитвайки се да сграбчи отново ръката ми.

— Забрави!

— Веднъж откачалка, винаги откачалка. Ще те спипам, Чудовищно Момиче!

Думите на Тревър раздраха вените ми като натрошено стъкло. Колкото далеч бяхме стигнали с Тревър през последните няколко седмици, сега се връщаме към двете деца в детската градина, оттам откъдето бе тръгнало всичко.

Свалих тиарата от главата си.

Дженифър, утешавана от снобката с обувки „Прада“, ми се усмихна.

— Това принадлежи на теб — подадох ѝ тиарата.

Обърнах се, триумфираща, за да го отпразнувам победата с гаджето ми вампир.

Но вместо него, всички усмихнати лица насреща ми бяха смъртни.

Претърсих навсякъде, дори леко се замаях, докато търсех за Александър в морето от ученици, които зяпаха как Тревър и Дженифър

танцуват. Отне ми миг да успокоя дишането си, но въпреки това продължи да бие прекалено бързо. Проправих си път през тълпата и открих Беки и Мат.

— Къде е Александър?

— Не знам. Беше тук преди минута. Не мога да повярвам, че си кралицата на бала! Защо си даде тиарата на Дженифър?

— Ще говорим по-късно. Трябва да намеря Александър.

— Хей, трябва да повторим снимката... — подвижна Мат след мен.

Аз претърсих с поглед масите, където бяха се бяха настанили влюбените двойки. Нямаше нито един вампир сред тях.

— Виждали ли сте Александър? — попитах аз класният ми.

— Кой Александър?

Изтичах до масата за пунш. Няколко двойки дъвчеха шоколадови бонбони във формата на целувки.

— Някой от вас да е виждал Александър?

— Александър кой? — попита едно хлапе. — Зомбито? Мисля, че вече е погребан.

Сърцето ми потъна.

Хукнах към задния изход. На една табела пишеше: САМО ЗА СПЕШНИ СЛУЧАИ. АКО ВРАТАТА БЪДЕ ОТВОРЕНА, ЩЕ ПРОЗВУЧИ АЛАРМАТА.

Да му се не види!

Подминах фотографа, който разкачваше оборудването си. Излетях през изхода на салона и хукнах надолу по коридора.

Спомените ми от кошмарния край на Снежния Бал завладяха отново мислите ми като връхлитаща буря. Видях се как тичам навън под проливния дъжд, за да намеря самотния Александър и да го помоля да говори с мен, докато той опитваше се прибере в Имението.

Въпреки това, когато отворих вратата на гимназията, навън не валеше из ведро — всъщност не валеше изобщо, всичко беше спокойно и тихо.

— Александър! — извиках.

И там, в подножието на стълбите, обърнат с гръб към мен, седеше приятелят ми вампир.

Набрах полите на роклята си и затичах надолу по стълбите на входа.

— Александър, моля те. Не исках да танцувам с онзи кретен.
Той не отговори.

— Моля те, погледни ме! — в очите ми напиреха сълзи.

Той се обърна към мен и отстъпи настрани, разкривайки Хенри, който бе застанал пред него.

Стомахът ми се преобърна. Какво правеше Хенри на бала?

— Къде е момчето Били? — попитах притеснена.

— Току-що ми каза, че отива в къщата на Валентин — отговори Хенри.

— Би трябвало да е наказан — казах.

— Просто си помислих, че трябва да знаеш.

Погледнах Александър, който изглеждаше точно толкова изненадан.

— Валентин е отседнал със своята леля, Мария Максвел, — продължи идиотската половинка на брат ми. — Откакто Били е все наказан, имах повече свободно време, затова претърсих докладите на града за лелята на Валентин. Не можех да я открия в нито един списък. И после, тази вечер, Били остави онзи проект за вампирите, за да поработя над него. И намерих това.

Той подаде на Александър малко парче хартия.

Беше гравюра на надгробен камък.

С ръкописни букви бяха изписани думите:

Мария Максвел

Обичана леля

1824 — 1922

[1] ботуши с връзки и висок ток — Б.пр. ↑

[2] почти буквален превод: „Да живее Свети Валентин“ — Б.пр.

↑

[3] Несо съкращение на известната компания за бонбони учредена през 1847: Английска Сладкарска Компания — New England Confectionery Company. Бонбоните им са разноцветни и имат формата на сърца с различни послания върху тях. — Б.пр. ↑

[4] The Caped Crusaders — става дума за Батман и Робин. — Б.пр.

↑

[5] Red Hots — много малки карамелени бонбони с ярък червен цвят и вкус на канела. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

БРАТСКО СЪПЕРНИЧЕСТВО

— Трябва да намеря Били, преди да е станало твърде късно — каза Александър. — Валънтайн е на края на това въже. Ако не се върна до час, накарай Мат да те закара у вас. — Той ме целуна набързо по бузата и тръгна към колата си.

— Идвам с теб — последвах го аз.

— Стой тук — каза той, продължавайки напред. — Ще се върна за теб като приключо.

— И аз ще дойда. Били ми е брат.

Александър продължи да върви напърно през тревата, вместо да върви отстрани по алеята.

— Къде живее Мария Максвел? — попитах аз. — Или, имам предвид, къде е погребана? В гробището на Дулсвил?

— Хенри каза, че Били е отишъл на гости у Валънтайн. Имам идея къде би могло да се намира това.

Когато двамата стигнахме до Мерцедеса, обикновено учтивият ми приятел не ми отвори вратата. Беше прекалено зает да запалва колата. Продължихме да пътуваме в мълчание, докато минавахме през града.

— Това не е начинът, по който си представях, че ще прекарам бала си — казах аз. — Тревър ми го връща, а сега Момчето Били е на пътя на опасността.

— Тревър е доста по-голям вампир от мен — призна Александър. — Мисли и се държи като такъв.

— Ето защо те обичам — казах аз. — Ти си вампир с душа.

— Докато съм погребан в тъмнината в ковчегата си, знам, че Тревър може да е с теб всеки ден, да кара същия час като теб, да те гледа в закувалнята. Неща, които аз никога не мога — и никога няма да мога да правя. Знам, че просто искаше да се изфука в лицето ми тази вечер.

— Е, това си е ангелско лице все пак — казах аз, милвайки го по рамото.

— Изглеждаше толкова красива тази вечер — каза той, докато продължи да кара колата. — Искаше ми се да съм кралят на бала само за да мога да танцувам с теб.

— Е, аз не танцувах с Тревър. Дадох тиарата на Дженифър Уорън. Тя е най-популярното момиче в училище. И мога да гарантирам, че тази вечер, Тревър, който метна и мен, и нея, ще пътува сам в лимузината си към къщи.

Аз се загледах в тъмнината навън, към същите поля, които бяхме преминали преди няколко дни. Карахме през една забравена ливада и по един стар и мръсен път, с много дупки.

Фаровете на колата осветиха тъмната пещера, както и нещо току пред самия вход.

Бързо изскочих от колата. Колелото на Момчето Били беше отвън.

— Ти беше прав! — гордо казах аз. — Брат ми е вътре!

Александър ми подаде фенерчето и ние се промъкнахме в тъмната пещера.

— Били! — извиках аз, но ми отговори само ехото от собствения ми глас.

Няколко сантиметра вода капеше по каменния под, докато ние стъпвахме през тъмната и зловеща пещера, облечени като за бал. Държах полите на роклята си в едната си ръка и фенерчето в другата, докато Александър мило ме преведе по правилния път.

— Това не е типично за Били. Той не е такъв авантюрист. Това е нещо, което аз бих направила.

— Може би го прави именно затова — предположи Александър. — За да прилича повече на теб.

— Мислех, че се опитва да впечатли Валънтайн.

— Може би да впечатли теб е от по-голямо значение за него.

— Били! — изкрещях аз. Никакъв отговор.

Фенерчето ми освети това, което изглеждаше като кръгла кръпка върху каменния под. След по-нататъшни изследвания, установих, че всъщност беше кръг от мръсотия.

— Този кръг не е достатъчно голям за ковчег — заявих аз.

— Той не спи в ковчег — промълви Александър. Посочи над нас. Аз насочих фенерчето към тавана на пещерата. Няколко прилепа, надолу с главите, се уплашиха и отлетяха.

Аз ахнах.

— Валънтайн един от тях ли е?

Александър поклати глава.

Продължихме да се придвижваме напред в пещерата, по-надълбоко, отколкото предишната ни експедиция.

— Били! — извика Александър.

Фенерчето ми освети странна форма пред нас. Отпърво ми приличаше на задънен край. Но после разбрах, че пещерата се разделяше на два тунела.

— По кой път ще тръгнем? — настойчиво попитах аз.

— Ще трябва да се разделим — нареди Александър. — Нямаме достатъчно време, за да претърсим всяка посока заедно. Ще успее да те намеря после.

„Но ще успеем ли да намерим Били?“ Почудих се аз.

Александър стисна силно ръката ми и после ме пусна. Тръпка премина по вените ми. Въздухът беше хладен и миришеше на мухъл. Поех си дълбоко дъх и пристъпих по единия път. Докато продължавах напред в пещерата, пътеката се стесняваше, стените се навеждаха около мен. Скоро пътят стана толкова тесен, че само един човек можеше да върви по него.

Обикновено щях да съм развълнувана, дори вдъхновена от нощните елементи около себе си. Но вместо това сега бях нервна. Ако не стигнех до Момчето Били навреме, той щеше да е наказан за вечността.

Докато пълзях през малкия проход, въздухът стана по-студен, а звукът от водните капки почти заглъхна. Фенерчето осветяваше само малка част от пътеката пред мен. Пазех се от издадените нагоре сталагмити, като опипом търсех пътя в сляпата тъмнина. Продължих напред, по-надълбоко в пещерата.

— Били! — изкрещях. — Били, къде си?

Тесните стени на пещерата около мен изведнъж се разшириха. Видях това, което приличаше на блещукаща светлина на няколко ярда напред. Може би Били показваше знака на SOS. Прибрах полите на роклята си и хукнах напред към светлинката.

Беше запален свещник.

— Били! — насочих фенерчето навсякъде — стените, покрити в мъх, подът, инкрустиран със скали и огромният таван.

Изведнъж усетих нечие присъствие до мен. Насочих светлината на фенерчето към нея.

Беше Момчето Били.

— Били! — възкликнах аз. Пресегнах се и прегърнах силно объркания ми брат.

— Какво правиш тук? — попита ме той изненадан.

— Аз би трябвало да те питам същото!

Бързо проверих врата му за някакви следи от ухапвания.

— Какво правиш?

— Само исках да проверя дали си добре.

— Добре съм. Само не казвай на мама. Ще ме накаже отново. Валънтайн иска да ми покаже тази пещера, преди най-накрая да ме заведе до мястото, където е отседнал.

„Но това е мястото, където е отседнал!“ — почти казах.

— Дойдохме да вземем още мостри за вампирския проект — каза Момчето Били гордо.

„Ти си проектът за вампирите“, исках да му кажа.

— Обещай ми да не се заяждаш с Валънтайн. Той е от Румъния и знае много за историята на вампирите, пещерите и прилепите.

— Но ти се ужасяваш от прилепи!

— Шшт! — прошепна той. — Закълни се, че няма да му казваш.

— Заклевам се. Сега хайде да тръгваме...

— Валънтайн беше тук допреди малко — каза Момчето Били, оглеждайки се. — Щяхме да ходим да се запозная с леля му.

— Искаш да се срещнеш с леля му? — попитах аз. — Ето това е леля му.

Подадох му снимката от надгробната гравюра.

Момчето Били ахна, а лицето му побледня като на мъртвец.

— Но тя е...

— Знам. Предупредих те за Валънтайн. Побързай, трябва да тръгваме.

— Защо би ме излъгал? Къде е той? — каза той обезпокоено. — Не можем да го оставим сам...

— Александър ще се погрижи. Двамата с теб трябва да се омитаме оттук.

— Трябва да си взема раницата. Проектът ни е вътре...

— Забрави за...

Но преди да успее да довърши изречението си, брат ми вече бе изчезнал.

Валънтайн пристъпи откъм сенките.

Разтревожен и отслабнал, той изглеждаше по-мъртъв от всякога, сякаш бе лежал на дъното на замръзнало езеро. Устните му бяха посинели, зъбите му тракаха, но това не спря дяволското момче да се приближава все по-близо.

— Къде е Били? — попитах аз.

— По-важното — къде са брат ми и сестра ми?

— Не знам. Вече ти обясних, че се върнаха в Румъния.

— Е, не са. Нещо — или някой — ги е спрял — каза той обвинително.

— Затова ли прочете мислите на Били, Тревър, а и моите — за да разбереш къде са Джагър и Луна?

— Да, но прочетох доста повече, отколкото си бях представял.

— Какво имаш предвид?

Валънтайн се приближи още.

— Когато прочетох кръвта на Тревър, видях един заклинател, а наоколо беше пълно с Ангели на Смъртта. Едно момиче в раздърпана рокля за бала вървеше откъм олтара. Но когато тя повдигна булото си, вместо лицето на сестра ми, видях твоето.

— О, говориш за Гробищното Парти — партито на Тревър в гробищата. Не стана точно така.

— Знам, но Тревър искаше да стане точно така. Той никога не е искал сестра ми, беше му удобно с нея, защото му е напомняла за теб.

— Не ти вярвам.

— Семейството ми е посрамено още откакто Александър заряза сестра ми в Румъния. Джагър дойде тук да търси отмъщение за този страхлив вампир. После повика и сестра ми при себе си. Но никога не прати някого за мен — защото мислят, че все още съм дете.

— Това е нормално. Били също го изоставям през цялото време — опитах се да го успокоя аз.

— Но сега, когато съм тук, виждам, че ти си причината те отново да бъдат посрамени — каза Валънтайн, приближавайки се към мен. — Сега те няма да се върнат при мен и семейството ми никога повече. Нито Тревър, нито пък Александър искаха сестра ми — и двамата винаги са искали теб. И все още е така.

— Не знам за какво говориш. Защо му е на Александър да ме иска? Та той вече ме има.

— Не напълно. Забрави ли... Александър е вампир, все пак — каза Валънтайн и зъбите му проблеснаха.

Аз замълчах.

— Прочетох кръвта му. Той жадува плътта, кръвта и душата ти още откакто те е видял за пръв път.

— Не ме интересува какво казваш, ти само се опитваш да разрушиш връзката ни. Но не можеш!

— О, не мога ли? Колко дълго можете вие двамата да останете заедно, когато единият от вас жадува кръвта на другия? Колко дълго ще го измъчваш? Цяла вечност?

— Може би аз съм тази, която се измъчва. Искам да бъда в света на Александър, а той иска да ме предпази от него — главно заради такива като теб!

— Валънтайн — вече каза достатъчно! — чух познат глас.

Обърнах се, а Александър стоеше зад мен.

Вгледах се в тъмните му очи. Дали думите на Александър за приятеля ми не бяха верни? Александър се отдръпна настрана от мен.

— Валънтайн — трябва да напуснеш тази пещера и този град — веднага! — заявих аз.

— Няма да си тръгна, докато не получа това, заради което дойдох. И след като не мога да открия своя брат, ще взема твоя.

От сенките, Момчето Били понечи да изтича към мен, с раницата, праметната през рамото му.

Валънтайн го сграбчи за тънката ръчичка и повдигна китката му към устата си.

— Какво правиш? — попита Момчето Били.

Валънтайн се усмихна зловещо и зъбите му проблеснаха.

— Не! — изпищях аз.

Той отвори широко уста и се наведе към ръката на брат ми.

Тогава насочих фенерчето към лицето му. Зелените му очи станаха кристално бели, а после и кървавочервени.

Валънтайн нададе пронизителен писък и пусна брат ми. Закри лицето си с ръце и се оттегли обратно в сенките.

ГЛАВА 17

ПРОЕКТЪТ „ВАМПИР“

Валънтайн лежеше в пещерата, по-изтощен от всякога, устните му бяха посинели, а кожата му — по-бледа от тази на мъртвец.

— Валънтайн не мърда — казах аз. — Мисля, че...

Александър взе в ръцете си безжизнения вампир. Момчето Били видимо беше ужасено. Аз стиснах треперещата му ръка и го поведох обратно през пещерата.

Когато стигнахме изхода, Били се качи на колелото си, докато Александър и аз слагахме Валънтайн в колата.

Когато приятелят ми положи изнемощелият вампир на задната седалка, той се опита да отвори очи.

— Опитах се — прошепна Валънтайн на Александър. — Но не можах да го направя.

— Опитай се да пестиш дъха си — предупреди го Александър.

Валънтайн сграбчи за китката приятеля ми.

— Когато прекарах нощта в Били и прочетох кръвта му, за да потърся семейството ми, намерих някого друго вместо тях. Били спеше кротко и сънуваше семейството си: майка си, баща си, Рейвън. Не можех да ги отнема от него. Джагър и Луна бяха прави да ме изключат. Явно все пак не съм като тях.

Александър уви едно топло одеяло около момчето, а аз приседнах до него, докато той лежеше, а дишането му бе учестено.

Момчето Били разглоби предното колело на велосипеда си и Александър му помогна да го качи в багажника. Седнах до брат си на широката предна седалка на мерцедеса.

— Взех ти това. — Момчето Били ми подаде парче скала, във формата на малък прилеп. — Помислих си, че ще го намериш за готино.

Смъртен или вампир, Валънтайн и Момчето Били бяха досущ като всички останали момчета на тяхната възраст — отчаяно борейки

се да бъдат видени от своите по-големи братя или сестри като нещо повече от просто дете.

Когато пристигнахме обратно в Бенсън Хил, Хенри ни чакаше на неравните стълби пред Имението.

Сякаш повикан, Джеймсън отвори голямата тежка врата на сградата. Александър пренесе Валънтайн през голямото стълбище, докато аз и двамата задръстенияци го последвахме във фоайето.

— Уау! Това място е огромно! — възкликна Хенри.

— И плашещо. Сигурно има дузини призраци тук вътре — добави брат ми.

Джеймсън ни упъти към всекидневната, да изчакаме там, а той имаше работа в кухнята.

Гостната бе както винаги — едно обикновено бюро, лавица прашасали книги и няколко старинни викториански стола.

— Тук няма много за гледане, освен прах — забеляза Хенри. — А така искам да ме разведат из имението.

— Не е възможно точно сега.

Брат ми се плъсна в един стол, докато Хенри разлистваше няколко книги, които сякаш не бяха докосвани още откакто Имението бе построено.

— Защо Александър не го заведе на лекар? — попита Момчето Били.

— Трудно е за обяснение — отговорих аз.

— Дватама с Хенри сме членове на клубовете по математика, шах и астрономия. Мисля, че ако има някакъв аспект, който ти разбираш, то ние също бихме проумели, без съмнение.

Аз простенах.

— Александър може да помогне на Валънтайн много повече отколкото всякакъв обикновен доктор. Има нещо свързано с Румъния.

Джеймсън, понесъл няколко бутилки, пълни с червена течност, се забърза нагоре по стълбището.

Момчетата се спогледаха.

— И ти ли си мислиш това, което си мисля аз? — попита Момчето Били Хенри.

— Удивен съм, че не го разбрахме по-рано — отговори приятелят му — задръстеняк.

— Но ние сме гледали грешният обект — каза Момчето Били. — Сега вече всичко ми е ясно.

— Не само ще изкараме отлични оценки, — заключи Хенри. — Но можем дори да получим стипендии за някой престижен университет.

— За какво говорите вие двамата? — попитах.

— Нашият обект, за проекта — отвърна самодоволно Хенри. — Сега той лежи на горния етаж.

— Да не си полудял? — попитах го.

Двете момчета придърпаха столовете си близо до моя и се наведоха, сякаш щяха да ми поверят важна държавна тайна.

— Истината се крие в доказателствата — отчетливо каза Момчето Били. — Първо, видях един зеленоок прилеп да виси над прозореца на стаята ми. Валънтайн има зелени очи.

— Второ, — намеси се Хенри. — Валънтайн искаше моята къщичка на дървото. Онзи ден, когато се катерехме, намерихме два амулета, пълни с кръв там.

— Трето, — допълни Момчето Били. — Валънтайн е от Румъния.

— Четвърто, той живее в пещера.

— Пето, — продължи брат ми. — Той има смъртоносна алергия към чесън.

— Шесто, — добави Хенри. — Той се опита да ни придума да станем кръвни братя.

— Седмо, опита се да ме ухапе — заключи Били.

— И аз се опитах да те ухапя преди година! — възпротивих се аз.

Брат ми спря, за да набере скорост за присъдата.

— Смятаме, че Валънтайн е вампир.

— Този проект наистина ти се е набил в главата! — разсмях се аз.

— Тогава това няма да е проблем — предизвика ме брат ми, протягайки ръка към раницата на задръстеня си приятел. — Хенри...

Малкият вундеркинд откопа военноморската си раница. Извади малко правоъгълно огледало.

— Когато Валънтайн слезе долу — каза Момчето Били, — тогава вече ще видим. Или по-скоро, ще наблюдаваме това, което няма да успеем да видим.

Двете момчета гордо ме загледаха, все едно бяха Шерлок Холмс.

Аз бях потресена. Били и Хенри, двамата задръстеняци, бяха на път да открият, че Валънтайн всъщност е истински вампир.

Бях прекарала последните две седмици в усилия да държа Валънтайн далеч от момчетата, за да ги предпазя. Сега трябваше да държа задръстеняците далече от вампира — за негова безопасност.

— Защо не се разходим да хвърлим едно око на това имение — изправи се Хенри.

— Не, няма да се разхождаме никъде — наредих му аз, посочвайки му стола. — Ето, прочети това... — казах аз, подавайки му едно петдесеттонно списание за Стоунхендж, пирамидите и НЛО. — Може би после ще заключиш, че Валънтайн е извънземно.

След като на момчетата им писна да се занимават със старите и прашни книги, Хенри започна да играе някакви игри на мобилния си телефон.

— В пещерата, — започна брат ми, — те чух да ме наричаш Били. Не Момчето — Идиот. Не Момчето Били.

— Е, и какво от това?

— Знам, че си способна да ме наричаш с истинското ми име.

— Истинското ти име е Уилям. Как искаш да те наричам?

— Какво ще кажеш за „добрия стар Били“?

— Добре. Отсега нататък, — казах аз, — ще ти викам „Добрия Стар Били.“

Брат ми се намръщи и поклати глава.

— Мой ред е! — каза той на Хенри и се пресегна за мобилния.

Двамата гледаха „Стар Трек“ на телефона, докато аз надничах през прозореца, гледайки лунната нощ. Започнах да си изяснявам мотивите на Валънтайн да дойде сам в Дулсвил.

Според него, той дошъл, за да търси Джагър и Луна. Беше се надявал да ги открия още тук. И когато не е намерил ковчезите, бе претърсил всички къщички на дърветата за някакви улики.

После трябва да е намерил скритите гравюри на брат си, онези, на които аз бях попаднала по-рано. Но какво в тях би му подсказало нещо за местоположението им?

Спомних си как Момчето Били и вампира ги държаха, когато ги заварих в стаята на брат ми.

— Били, ти и Вальнтайн търсихте ли в Интернет за местата от снимките на Вальнтайн?

— Да, една от тях беше от Румъния, а другата от нашето гробище, но не тази, която ти ми показа в пещерата. Ти нахлу в стаята ми, точно когато щяхме да започваме с търсенето. Защо?

Вместо отговор, се обърнах към задръстения приятел на брат ми.

— Хенри — мобилният ти има ли достъп до Интернет?

Магьосникът на техниката подбели очи, в знак на това че го питам такъв глупав и старомоден въпрос.

— Само за да убием времето — предложих аз. — Би ли потърсил името на Мария Максвел?

Той влезе в Интернет и написа името.

Чаках отговора на задръстеняка.

— Има доктор Мария Максвел в Спокан. Тя има уебсайт. Искаш ли да кликна на него?

— Има ли други? — попитах аз.

— Някаква Мария Максвел е пробягала маратона в Чикаго през 2001 година, месец октомври.

— Не, прекалено е млада.

— Има една Мария Максвел, която е написала детска книжка.

— През 1800?

— Не, през 1976.

— Пробвай да използваш рождената дата върху снимката от гравюрата. Може би е погребана в някой малък град в Румъния.

— Мария Максвел — произнесе той, докато въвеждаше името. — 1844 година.

Почакахме момент, но ми се стори като цяла вечност. Тиктакането на стария часовник във фоайето пасваше идеално със забързания ритъм на собственото ми сърце.

— Има линк за стандартните вестникарски архиви — некролози...

— Дай да видя — казах аз нетърпеливо.

Хенри побутна телефона, за да можем и двамата да виждаме малкото екранче.

На него пишеше:

Мария Максвел. Родена в малкото градче Сигишоара, Румъния. Имигрирала в САЩ и заселила се в селото Грийнвил, където е доживяла остатъка от деветдесет и осемте си години. Обичана от всички. Леля на десет племенника и племеннички, всички от които останали в Румъния.

— Къде е Грийнвил? — запитах се аз на глас. — Нека видя вестника.

Хенри ми го показва, черно на бяло върху малкото екранче на телефона.

Беше главната счетоводна книга на Хипстървил.

Изведнъж чух ужасно бавните, но шумни стъпки на Джеймсън, който слизаше по голямото стълбище. Прерязах му пътя на половина, тъй като идваше да ни провери в гостната.

— Как е Валънтайн? — попитах аз Зловеция Човек.

— Възстановява се, госпожице Рейвън. Дадох му традиционните румънски напитки, а Александър го наглежда. Как сте вие и момчетата?

Хенри и брат ми подадоха глави иззад ъгъла откъм гостната.

— Добре сме. Мога ли да използвам телефона ви? — попитах.

— Разбира се. Има един в кабинета.

Не исках да ползвам мобилния на Хенри и да им оставям някакви следи, които после да проверяват. Момчетата бяха разкрили достатъчно от тайната самоличност на вампира и без аз да им помагам.

— Искате ли нещо за пиене, момчета? — учтиво попита Джеймсън, надничайки в гостната.

Всичко, за което си мислех, бяха кървавочервените течности, които го видях да носи нагоре за Валънтайн.

— Направи им американски — вметнах напълно сериозно.

Задръстеняците нетърпеливо го последваха към кухнята, оглеждайки портретите и запалените свещи в коридора.

Вече в кабинета, аз намерих старинния телефон, сложен върху грамадно дъбово бюро. Вдигнах тежката черна слушалка, която си имаше шайба и жица вместо бутони и батерия.

Сложих показалец в дупката, под която пишеше едно, завъртях шайбата надясно и я пуснах. Оставаха ми още само девет цифри.

Пръстът ми се разтрепери, докато продължавах да я въртя.

Телефонът се свърза и отсрещната линия започна да звъни.

И да звъни. И да звъни.

Хайде, вдигни!

Някой от другия край ми отговори. Можех да чуя как готическата рок музика пулсира дори през телефонната слушалка.

— Клубът „Ковчег“, говори Ромео.

— Ромео? Джагър там ли е?

Нищо, освен мълчание по другата линия. Бях сигурна, че Ромео ще каже не, или по-зле, ще затвори.

— Джагър току-що излезе. Би трябвало да се върне до час — отговори той.

Бях намерила Джагър! Не можех да повярвам! Валънтайн бе прав — Джагър не се бе върнал в Румъния.

— Мога ли да попитам кой се обажда? — продължи Ромео.

— Да — отговорих аз и добавих. — Кажете му, че го търси леля му, Мария.

ГЛАВА 18

ПОСЛЕДНО СБОГОМ

Хенри и Били Момчето играеха шах на мобилния на Хенри, докато аз прелиствах страниците на „Историята на Румъния“, когато измъчения Александър, най-последно се появи в гостната, без самото от костюма си за бала.

Нахвърлих се върху изтощеното ми гадже.

— Как е Валентин? — попитах.

— Почива си — увери ме и сложи ръка на рамото ми.

— Ами ти?

— Аз съм добре — каза той, за да ме успокои.

— Той добре ли е? — поинтересува се Били Момчето.

— Да — отвърна Александър. — Хванахме го точно навреме.

— Какво не му беше наред? — попита Хенри.

— Беше обезводнен. Джеймсън му забърка няколко шейка и сега е по-добре.

Момчетата нетърпеливо се спогледаха.

— Може ли да го видим? — попита Били.

Хенри държеше огледалото в ръката си.

— Да. Бихме искали да го погледнем.

Отправих към Александър многозначителен поглед.

— Момчетата мислят, че Валентин е вампир.

Хенри и Били добиха смутен вид.

— Може би и вие сте обезводнени, момчета — каза Александър замислено. — Сега не трябва да го притесняваме, — продължи гаджетото ми. — Но той искаше да ви кажа, че благодари и на двамата ви.

— Наистина искаме да го видим — настоя Хенри.

— Става късно — заявих. — Били вече веднъж сгази лука тази седмица.

— Джеймсън ще ви закара до вкъщи — каза Александър.

— Готино! — каза брат ми и с приятеля му плеснаха ръце.

Поколебах се за момент. Вечерта на бала беше ли свършила? Докато останалите от Дулсвил щяха да празнуват от ранно утро, аз бях изпратена вкъщи. Разбихах, че идиотската двойка трябваше вече да се мушват по леглата, но аз?

— Всички ли? — опитах да го преосмисля.

Докато Били и Хенри си събираха нещата, Александър ме на страна дръпна до часовника на дядо му.

— Съжалявам, че балната ти вечер трябва да свърши по този начин.

— Нощта тъкмо започна — казах.

— Права си. Моята нощ току-що започна. Валентин не може повече да търси Джагър и Луна сам. Трябва да ги открия за него. Прекарах последните шест месеца в опити да избягам от Максвел. Иронично е, че сега аз ще бъда този, който ще ги търси.

— Мисля, че зная къде са Джагър и Луна — казах гордо.

— Знаеш ли? — попита той.

— В Хипстървил.

— От къде разбра?

— Там е заровена леля им — Мария Максвел. С Хенри търсихме в Интернет.

— Но от къде знаеш, че Джагър е там?

— Проверих. Той току-що бе излязъл от Клуб Ковчег.

— Те са по-близо отколкото предполагах — каза облекчено. — Това са страхотни новини.

Когато достигнахме до прага и идиотите се спуснаха надолу по стъпалата към очакващата ги кола на Джемисън, аз се загледах нагоре към луната, която бавно се скри зад един мъглив облак.

И тогава разбрах какво Александър току-що ми бе казал. Щеше да заведе Валентин в Хипстървил — сега.

Вече знаех, че ми предстои сериозен проблем.

— Когато се дойда пак утре по залез, няма да си тук, нали?

Александър не каза нищо.

Обърнах се и видях как Били и Хенри се качват в колата на Джемисън.

Имах чувството, че в сърцето ми се бе забил сребърен куршум.

— Ще заминеш тази вечер... когато Джемисън се върне.

Александър не отговори. Вместо това, сложи ръка на рамото ми.

— Не е честно. Не искам да напусках Имението отново. Никога... — продължих.

Една сълза се отрони от окото ми.

— Колко дълго няма да те има? — попитах.

— Колкото отнеме — каза той, опитвайки се да ме успокои, но и неговите очи бяха тъжни.

— Не мога да живея без теб, дори за секунда, още повече след залез — казах, като усещах как сърцето ми се разбива.

— Аз също не мога, но нямам избор. Валентин не може да остане повече тук, за негова, моята и безопасността на всички от Дулсвил.

Знаех, че Александър правеше това, което трябваше. Но това не знаеше, че ми хареса.

— Вземи ме с теб в Хипстървил. Тогава няма да сме разделени и за секунда.

— Трябва да ходиш на училище.

— Уикенд е, а и следващата седмица ще имаме само занималня. Мога да остана при леля Либи. Сигурна съм, че Джемисън може да убеди родителите ми. Много е чаровен.

— Ще ходя на места, за чието съществуване не бива да знаеш. Места, което не са безопасни за смъртни като теб. Най-добре е и за двамата, аз да съм този, който напуска.

Напуска? Бях разбита.

Тогава думите на Валентин от пещерата за тайните мисли на Александър се върнаха в главата ми. Може би чрез напускането, Александър си мислеше, че ще ме защити.

— Не е заради Валентин, нали? — попитах, чувайки как думите едва излизат от гърлото ми. — Заради това, което разкри Валентин в мислите ти.

Александър се обърна към луната.

Очите ми се напълниха със сълзи. Хванах ръката му.

— Радвам се, че жадуваш за мен, по същия начин, по който и аз за теб. Искам да бъдем заедно — в твоя свят.

— Знам, но...

Сложих пръст на устните му.

— Винаги съм мечтала за това. Още от малко момиче. Второто ми име е „Вампир“.

Александър взе ръката ми в своята.

— Никога не съм искал да те излагам на опасности — а това е всичко, което правя откакто те срещнах. Валентин е прав. Заплаха съм за теб — по много начини.

— Никога не съм се чувствала застрашена от теб — само обичана. Ти не си по-голяма заплаха от Тревър.

— Тревър не може да те отведе в Подземния свят. И сега знам, че и ти знаеш, че се боря с... това, че дори обмислям дали да те отведа там... — каза сериозно Александър. — Сега напускам заради Хипстървил, мога поне да съм сигурен, че ще си в безопасност — от Максвел и от мен.

Мрачните очи на Александър стана дори по-тъмни.

— Ще заведеш Валентин в Хипстървил и никога няма да се върнеш — казах.

Александър не отговори.

— Тогава Валентин и Джагър ще получат отмъщението си! Те не използваха нищо повече от клевети срещу нас и получиха точно това, което искаха. Разрушиха теб — и мен!

Сълзите се стичаха надолу по лицето ми.

Стоях на стълбите, чакайки да чуя как вратата хлопва зад мен.

Но не чух нищо. Същото познато присъствие продължаваше да витае около мен, както когато се промъквам в Имението. Усетих топла, нежна ръка на рамото си. Обърнах се и видях Александър, все още стоящ до мен, със сълзи на очи. Готическото ми момче, вампирската ми сродна душа. Стоеше пред мен като Рицар на Нощта.

Взе ръката ми и я допря до устните си.

— Рейвън, знаеш, че не мога да оцелея без мрака, кръвта и ковчега ми.

— Да... — казах сподавено.

— Но откакто се преместих в Имението, узнах и още нещо.

— Да?

— Не мога да оцелея без теб.

Усмихнах се през собствените ми стичащи се сълзи. Хвърлих се в ръцете му и обвих ръце около кръста му.

Александър погали косата ми. Погледнах нагоре към тъмните му, мистериозни очи. Той ме целуна.

— Джеймсън чака — каза нежно. — Ще се върна, преди да съм започнал да ти липсвам.

— Вече ми липсваш.

Използвах цялата си сила, за да се отдръпна от него.

Сълзите продължаваха да се стичат от очите ми, докато тичах към колата, като вече усещах отсъствието му. Александър можеше да отсъства с дни, седмици или дори месеци.

— Защо плачеш? — попита Били Момчето, когато се мушнах в Мерцедеса. — Ще го видиш утре.

Допрях ръка до прозореца. Можех да видя как Александър стои на стълбите на Имението, ръката му също се вдигна към моята, неясният му образ ставаше все по-малък и по-малък докато Джеймсън ни караше към къщи.

Колата мина през портата. Обърнах се. Вратата на Имението беше затворена.

Александър беше изчезнал.

Превод от английски: MimzZz, reallover, Prophecy_girl, kibi, zara, mishaos, lora11

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.